

Tường Vi Đêm Đầu Tiên - Tập 2

Contents

Tường Vi Đêm Đầu Tiên - Tập 2	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	11
4. Chương 04	15
5. Chương 05	17
6. Chương 06	20
7. Chương 07	22
8. Chương 08	25
9. Chương 09	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	40
14. Chương 14	45
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	77
20. Chương 20	86
21. Chương 21	99
22. Chương 22	101
23. Chương 23	107
24. Chương 24	112
25. Chương 25	115
26. Chương 26	122
27. Chương 27 (end)	132

Tường Vi Đêm Đầu Tiên - Tập 2

Giới thiệu

”Khi những vạt tường vi muôn sắc nghìn màu nở rộ trong đêm mưa lạnh lẽo tối tăm, tình yêu không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-vi-dem-dau-tien-tap-2>

1. Chương 01

Chương 1

Ánh mặt trời đầu thu trong lành và hơi lạnh.

Hoa tường vi ngoài cửa sổ chỉ còn lại những phiến lá xanh biếc, nhẹ nhàng đung đưa trong gió chiều. Ánh mặt trời chiếu lên tấm cửa kính tạo ra những tia sáng chói mắt, rực rỡ như những vì sao lấp lánh.

...Bầu trời đêm đầy sao.

“Việt Tuyên, nếu lời cầu hôn của anh còn có hiệu lực...”

Nằm trên tay anh, cô mỉm cười, chỉ về ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm: “Em muốn một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn ấy phải sáng hơn ngôi sao kia.”

...

“Trong gần một tuần, cổ phần của tập đoàn Tạ Thị...” Tạ Phổ báo cáo những thay đổi mới nhất về tình hình cổ phần của tập đoàn, giọng trầm thấp vang lên trong phòng.

Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Anh ngồi thẳng, da mặt vẫn tái nhợt, nhưng đôi môi lại phẳng phất chút hồng hồng.

Nhìn ánh sáng rực rỡ trên tấm cửa kính, đáy mắt anh dường như cũng có chút hào quang lấp lánh.

“Nhị thiếu gia?”

Báo cáo xong, Tạ Phổ âm trầm hỏi.

Ánh mắt chậm rãi thu hồi, Việt Tuyên suy nghĩ một lát, rồi dặn dò vài câu với Tạ Phổ.

Tạ Phổ ngẩn người, nhưng không nói nhiều, một lúc sau đã ra khỏi phòng. Vịn vào xe lăn, ngón tay của Việt Tuyên tái nhợt, hơi nắm chặt lại, sau đó dần thả lỏng.

Lòng ngực khẽ thở ra một hơi dài lặng lẽ, ánh mắt anh dừng lại ở khung ảnh trên bàn làm việc.

Trong khung ảnh là anh và hình ảnh cô đang nở nụ cười tươi như hoa.

Cầm lấy khung ảnh.

Ngón tay anh khẽ mân mê mái tóc đen dài trên ảnh, đầu ngón tay hơi lạnh, đúng là cảm giác mỗi khi anh chạm vào mái tóc cô.

Ngày chụp bức ảnh này, ánh mặt trời rất đẹp, hoa nở rất nhiều, cô ôm anh từ phía sau, hai tay đặt trên vai anh, khuôn mặt nở một nụ cười dịu dàng mà rực rỡ kề sát mặt anh, hai đôi mắt cười tinh nghịch nhìn ống kính máy ảnh. Nghĩ lại, khóe môi anh lặng lẽ cong lên.

Hôm nay là ngày Phan Đình Đình thử lễ phục. Tuy chưa nhìn thấy bộ lễ phục cô thiết kế, nhưng anh tin trong trận cạnh tranh với Sâm Minh Mỹ, người giành thắng lợi chắc chắn sẽ là cô.

“Cô Phan!”

Ánh mặt trời buổi chiều bao trùm con đường, đoàn người của Phan Đình Đình từ từ bước vào cửa hàng “Sâm”. Sâm Minh Mỹ, Liêu Tu và Quỳnh An đã đợi rất lâu, vội vàng đứng dậy chào đón.

Nói vài câu, Phan Đình Đình bắt đầu thử lễ phục. Hai trợ lý và hai nhân viên nữ của cửa hàng cùng Phan Đình Đình bước vào khu thử đồ lộng lẫy xa hoa.

Tuy rằng Liêu Tu và Quỳnh An đều là những nhà thiết kế lâu năm, nhưng giờ phút này vẫn có chút căng thẳng.

Việc Phan Đình Đình có lựa chọn bộ lễ phục họ thiết kế để bước trên thảm đỏ Hollywood là một chuyện vô cùng quan trọng với dòng sản phẩm thời trang nữ cao cấp của “Sâm” vừa mới được thành lập.

Hơn nữa, chuyện này cũng ảnh hưởng tới cuộc cạnh tranh với MK. Nếu Phan Đình Đình không lựa chọn “Sâm”, thì chắc chắn sẽ lựa chọn MK.

Đáy mắt Liêu Tu và Quỳnh An chất chứa sự lo lắng.

Người thiết kế bộ lễ phục này – Sâm Minh Mỹ cũng không ngừng liếc ra phía ngoài cửa kính, cô nhìn đồng hồ.

Đã hơn bốn giờ bốn mươi phút.

Đợi chờ lo lắng một lát, cô vẫn không thấy bóng dáng người đó.

Rút điện thoại ra, cô chuẩn bị ấn số...

Cửa phòng thay đồ mở ra.

Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục màu vàng đi ra, thướt tha như một ánh hào quang rực rỡ chói lóa, mọi người trong cửa hàng đều ngẩng người ngắm nhìn, sau đó đồng loạt ca ngợi hết lời!

Hai tấm kính đặt trên nền đất, một tấm đặt trước mặt, một tấm đặt bên cạnh, Phan Đình Đình ngắm nhìn chính mình trong gương – Đó là một chiếc váy được thiết kế giống như long bào ngày xưa.

Vải màu vàng sáng tôn quý.

Chiếc váy được cải biên từ sườn xám, lộ ra chiếc cổ trắng nõn nà của cô, phần ngực được khoét hơi thấp, nửa che nửa bày bộ ngực đầy đặn khêu gợi.

Điểm chú ý nhất của bộ lễ phục là phần thêu từ ngực qua lưng đến mông đều rất tinh xảo sinh động, đó là một con rồng rất đẹp; góc váy thêu hình hoa văn như những đám mây tầng lớp, ý chỉ con rồng này đã bay cao lên trời.

Ngoài hoa văn thêu, chiếc váy còn được đính những hạt kim cương và ngọc trai khiến nó trở nên lấp lánh, vô cùng xa hoa.

“Đại thiếu gia.”

Một nhân viên nữ mở cửa kính, một người đàn ông anh tuấn bước vào. Sâm Minh Mỹ lập tức ngoảnh nhìn, người con trai mặc áo đen, quần bò xanh thẫm, khóe môi như cười như không, nụ cười mạnh mẽ toát ra vài phần điên cuồng bất kham, đó chính là Việt Xán cô vẫn đang đợi.

“Đại thiếu gia.”

Việt Xán xuất hiện, Phan Đình Đình bỗng thẹn thùng đứng lên, ánh mắt tình tứ chào anh. Cô nhắc đến chiếc váy, quay một vòng trước mặt anh, nũng nịu nói: “Đây là chiếc váy Sâm Minh Mỹ thiết kế cho em, đẹp không anh?”

“Để anh xem.”

Đến trước mặt Phan Đình Đình, Việt Xán thích thú ngắm nhìn bộ lễ phục vàng trên người Phan Đình Đình, khoe môi mỉm cười, ánh mắt thâm sâu: “Vô cùng xinh đẹp.”

Phan Đình Đình đỏ mặt, hơi mất tự nhiên quay đầu đi, vâng vâng nấp gấp tinh tế ở phần eo.

“Vì đây là bộ váy mặc trên thảm đỏ nên nhất định phải sang trọng, nổi bật, xinh đẹp, vì thế tôi đã thiết kế bộ váy này theo kiểu phượng bào.”

Như không nhìn thấy sự tế nhị giữa Việt Xán và Phan Đình Đình, Sâm Minh Mỹ mỉm cười giảng giải: “Đình Đình, cô lần đầu tiên chính thức xuất hiện ở Hollywood, tôi lo lắng sẽ có một số giới truyền thông không biết cô. Nếu cô mặc bộ lễ phục thông thường, dù xinh đẹp, dù là minh tinh thì cũng chỉ khiến người ta nhìn qua rồi quên. Còn phượng và thêu vốn là những yếu tố Trung Quốc vô cùng quen thuộc với người ngoại quốc, trong lòng họ sẽ cảm thấy cô vừa thần bí vừa xinh đẹp. Cô mặc chiếc váy phượng hoàng này, tất cả mọi người sẽ nhớ rõ cô. Hơn nữa...”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói: “Phượng bào trên người, đêm đó cô nhất định sẽ ôm giải thưởng.”

Phan Đình Đình vui sướng trong lòng.

Nhìn trong gương, bộ lễ phục với hình dáng phượng bào quả thật đã tôn lên vẻ sang trọng khoan thai, phần khoét sâu khiến cô quyến rũ vạn phần, gợi cảm mê người, lại thêm phần cát tường như ý, cô nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng vừa lòng.

Cô vốn định đặt lễ phục ở một thương hiệu lớn nổi tiếng quốc tế, nhưng họ chỉ tập trung ở những nữ minh tinh đứng đầu Hollywood, đối với cô nhàn nhạt, không coi trọng, gửi cho cô bộ lễ phục nhìn cũng được, nhưng không có gì đặc sắc.

Mà bộ váy phượng bào này được may thủ công rất tỉ mỉ, độc đáo tinh xảo, vừa nhìn đã biết Sâm Minh Mỹ đặt rất nhiều tâm huyết.

Phan Đình Đình liếc trộm Việt Xán, thấy anh đang thưởng thức ngắm nhìn cô, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người cô, trong lòng lại càng vui sướng.

Thì thầm vài câu với người đại diện, thấy người đại diện cũng cho rằng bộ lễ phục này rất hợp, Phan Đình Đình càng thêm quyết ý. “Được, tôi lấy nó!” Phan Đình Đình tươi cười nói, trở lại phòng thay đồ.

Nhìn thấy thần sắc của Phan Đình Đình, Sâm Minh Mỹ ngồi xuống sofa, thở phào, tự thấy mình đã quá lo lắng.

Bộ lễ phục đẹp như vậy, Phan Đình Đình sao có thể không thích được.

Diệp Anh đến từ một trường đại học gà mờ, làm sao bắt kịp được sự cẩn thận nghiêm túc của cô. Lâm trận, cô còn thỉnh cầu Việt Xán, xin anh nhất định phải đến cửa hàng ca ngời Phan Đình Đình một chút.

“Xán, cảm ơn anh, anh bận rộn như vậy mà vẫn tới.”

Nhẹ nhàng cầm tay trái anh, ánh mắt Sâm Minh Mỹ dịu dàng, cô cảm kích nói.

Tâm tư của Phan Đình Đình với Việt Xán ai cũng biết, cô cũng không để ý, thời khắc này muốn để Phan Đình Đình vui vẻ một chút.

“Hử? Không có gì.”

Nhếch lông mày, Việt Xán dường như hơi thất thần, anh rút tay trái đang bị cô cầm lấy, lấy một hộp thuốc lá từ trong túi ra.

Không lấy thuốc ra, ngón tay anh mãi mê vuốt ve hình hoa tường vi in trên vỏ hộp thuốc, nói: “Chúc mừng em.”

Đang nói, Việt Xán thấy cánh cửa phòng thay đồ mở ra, Phan Đình Đình đã thay quần áo của mình bước ra.

“Chúng ta đi chúc mừng một chút đi!”

Nhân viên cửa hàng cẩn thận đặt bộ lễ phục vào trong chiếc hộp đen tinh xảo, Sâm Minh Mỹ cao hứng đề nghị, cô đã đặt một nhà hàng ăn.

“Ồ..” Phan Đình Đình có chút do dự: “Tôi vẫn muốn đến MK nữa.”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ bỗng chốc thay đổi, hỏi: “Đình Đình, cô không vừa ý bộ lễ phục này ở chỗ nào à?”

“Không có, sao có thể.” Phan Đình Đình ngoái đầu lại, mỉm cười giải thích: “Tôi chỉ đi đến đó nhìn qua thôi, nhiều nhất là năm phút sẽ ra. Cửa hàng MK kia có thể làm ra bộ lễ phục tốt thế nào chẳng qua cũng chỉ là họ tự nói. Tôi tiện đường rẽ qua một chuyến thôi.”

Dù sao tiền đặt cọc đã giao, Phan Đình Đình quyết định cứ đi nhìn một chuyến xem họ đã làm thế nào.

Sâm Minh Mỹ suy nghĩ: “Vậy tôi đi cùng cô, ra khỏi MK, chúng ta sẽ cùng đi ăn cơm. Xán, anh cũng đi cùng chúng em được không?” Việt Xán không phản ứng gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Đoàn người chậm rãi bước vào MK.

Nhìn đám người khí thế bước vào, không chỉ có Phan Đình Đình và nhóm trợ lý, đại diện của cô, mà còn có Sâm Minh Mỹ, Việt Xán, ngay cả Liên Tu, Quỳnh An cũng tới. Tracy ngỡ người, may mà nhân viên cửa hàng được huấn luyện, đã nhanh nhẹn mời khách hàng ngồi xuống, George cũng bước tới chào hỏi.

“Tôi đến xem lễ phục.”

Ngồi trên sofa màu đen, Phan Đình Đình không kiên nhẫn nói, thoáng nhìn đồng hồ treo trên tường.

“Nhanh lên, tôi còn có việc.”

Tracy ngỡ ngác lắng nghe, vội bước đến cửa phòng thiết kế, gõ cửa.

Biết là Phan Đình Đình tới, hơn nữa còn có nhiều người nữa tới, Diệp Anh mỉm cười, bỏ lại bản vẽ thiết kế đang vẽ dở, bảo Tracy đi lấy lễ phục, rồi bước ra ngoài.

Trên sofa, Phan Đình Đình mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, toát ra vẻ tươi sáng, như ánh đèn trong cửa hàng.

Sang trái một chút, dáng hình của Việt Xán trên sofa đen vừa anh tuấn đẹp đẽ đến diễm lệ, lại vừa tỏa ra khí chất nam nhân, vô tình biến Sâm Minh Mỹ bên cạnh trở thành người vô hình.

Lúc ánh mắt Diệp Anh lướt qua, Việt Xán hờ hững nhíu mày, dường như nhắc nhở cô đừng quên ước định của hai người.

“Lễ phục đã làm xong rồi à?”

Thấy Diệp Anh, Phan Đình Đình không biết vì sao bỗng nổi lên tức giận trong lòng.

Cô thấy Diệp Anh hôm nay mặc quần váy, áo sơ mi trắng mềm mại, bên ngoài khoác một chiếc vest đen, trên người cô mang khí chất lạnh lùng của một người con trai, nhưng lại thêm mây ngai mát ngọc, làn da trắng muốt.

Phan Đình Đình luôn tự nhận mình là đệ nhất mỹ nữ của làng giải trí, nhưng Diệp Anh lần nào cũng khiến cho khí thế của cô yếu đi.

“Ừm.”

Diệp Anh thản nhiên nói, ánh mắt rơi trên người Phan Đình Đình, dường như không để ý tới Việt Xán và Sâm Minh Mỹ.

“Lấy ra cho tôi xem!” Phan Đình Đình đã nghĩ kỹ rồi, cô nhất định phải đảo ngược tình thế một lần.

Bộ lễ phục của Sâm Minh Mỹ, cô rất hài lòng, quyết định mặc nó trên thảm đỏ.

Mà Diệp Anh luôn như nữ vương, sau khi cô đặt cốc, ngay cả bản thiết kế cũng không đưa cho cô xem, trực tiếp giao bộ lễ phục đã làm xong, đúng là không coi ai ra gì.

Lần này, cô nhất định phải giáo huấn Diệp Anh!

Diệp Anh hất cằm.

Ở hướng đó, Tracy vừa đẩy một ma-na-canh ra. Sâm Minh Mỹ lập tức ngừng thở nhìn theo.

Liêu Tu và Quỳnh An cũng nhìn theo. Họ nhớ rõ khi Diệp Anh vừa đến bộ phận thiết kế đã khiến người khác kinh ngạc chứng kiến cảnh cô cắt kiện vải đỏ làm lễ phục. Ngay cả nữ vương thời trang Veka khi mặc hai bộ do MK thiết kế cũng vô cùng phấn khích.

Lần này cùng MK cạnh tranh thiết kế trang phục cho Phan Đình Đình đi trên thảm đỏ, họ rất muốn biết Diệp Anh sẽ thiết kế thế nào.

Việt Xán nhìn thật sâu vào Diệp Anh.

“Tôi rất muốn xem cô có thể thiết kế ra lễ phục thế nào.” Phan Đình Đình căn bản không có ý định thử bộ lễ phục do Diệp Anh thiết kế, cô sẽ xoi mói, cười nhạo nó, sẽ làm cho Diệp Anh mất hết thể diện.

Ngẩng đầu, Phan Đình Đình kiêu căng nhìn theo hướng tầm mắt của mọi người.

Đó là một chiếc váy màu xanh nước biển.

Giống như hải dương thâm sâu.

Cũng giống như bầu trời đêm thâm sâu.

Có ánh sáng như những ngôi sao lấp lánh.

Chiếc váy màu xanh biển như một biển sao lặng lẽ xuất hiện giữa cửa hàng, bỗng dưng cả cửa hàng tĩnh lặng. Sâm Minh Mỹ chăm chú nhìn bộ lễ phục, làn môi nhợt nhạt.

Ánh mắt chốc lát cũng không thể dời khỏi bộ lễ phục, thần sắc Phan Đình Đình phức tạp, cô đổi tư thế ngồi, khẽ ho nhẹ một tiếng, cố gắng giữ giọng tôn nghiêm: “Cũng không tồi... Nhưng cô chưa biết là tôi không thích màu xanh biển sao?”

Diệp Anh bình thản nói: “Theo tôi thấy, đây là màu sắc hợp nhất với cô. Nhưng nếu cô Phan không thích, vậy bỏ đi. George, tiễn cô Phan.”

Nói xong, cô bảo Tracy cất bộ lễ phục đi, rồi quay người chuẩn bị bước đi.

“Đợi một chút!”

Vội vàng đứng dậy, Phan Đình Đình bất chấp, liên tục nói: “Tôi mặc! Tôi mặc!”

Tracy và hai nhân viên nữ của cửa hàng cùng Phan Đình Đình vào gian thử đồ. Diệp Anh ngồi xuống một chiếc ghế da đen, vẻ mặt thản nhiên, không nói chuyện với Sâm Minh Mỹ và Việt Xán.

“Cô hiện giờ...”

Ngừng một lúc, Sâm Minh Mỹ bắt đầu mở miệng: “Ở cùng với Tuyên?”

“Ừ.”

Diệp Anh uống một ngụm cà phê.

“Hai người đang ở đâu?” Sâm Minh Mỹ không khách khí hỏi.

Sau khi Việt Tuyên rời khỏi nhà họ Tạ, thái độ của Tạ Hoa Lăng chuyển từ sự căm phẫn ban đầu sang do dự. Cô lo lắng một thời gian nữa, sự nhớ nhung nhệ thiếu gia sẽ khiến Tạ Hoa Lăng thay đổi lập trường.

Nhìn cánh cửa phòng thay đồ, Diệp Anh cười hờ hững.

“Cô có thể đi hỏi Việt Tuyên.”

Bị thái độ của Diệp Anh chọc tức, Sâm Minh Mỹ hít một hơi thật sâu, ra vẻ vô tình: “Thật xin lỗi, tôi không biết Phan Đình Đình hôm nay cũng hẹn đến nơi này của cô, nếu không tôi sẽ để cô ấy đến MK trước, rồi mới đến “Sâm.” Như vậy, nói không chừng cô ấy sẽ mua bộ lễ phục của cô. Dù sao chúng ta đều dưới trướng của Tạ thị, cô có thể kiếm được nhiều lợi nhuận hơn cũng tốt.”

Diệp Anh cười nhạt, nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, vì thế mới để cô ấy đến “Sâm” trước.”

Sâm Minh Mỹ tức giận đến mức đầu ngón tay trắng bệch, đang chuẩn bị nói gì đó thì cửa phòng thay đồ mở ra. Đầu tiên là hai nhân viên cửa hàng bước ra, sau đó là Tracy và Phan Đình Đình.

Ánh nắng buổi chiều sáng chói trong suốt như ngọc lưu ly. Thời khắc này, không gian trong cửa hàng như bị làm phép, ngưng đọng lại.

Giống như vừa nãy khi ma-na-canh mẫu được đẩy ra, chỉ là lần này âm thanh lặng lẽ, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy.

Kinh ngạc. Tất cả đều ngây người nhìn.

Bộ lễ phục màu xanh biển này đã tô lên làn da trắng như ngọc của Phan Đình Đình.

Cổ khoét sâu chữ V vô cùng phóng khoáng, hở ra bộ ngực khoảng năm cen-ti-met. Tà váy dài đến mắt cá chân khiến Phan Đình Đình càng thêm đáng vẻ thon thả yếu đuối.

Đây là chiếc váy nhìn qua không quá phức tạp, nhưng đường cong và hình dáng vô cùng đơn giản lại như có sức hút, thể hiện rõ nét “trong nhu có cương”.

Bộ lễ phục lấp lánh ánh sáng như một biển sao, nhìn kỹ thì thấy những ngôi sao lớn nhỏ kia tựa như một trận đồ sao trong vũ trụ, thần bí mà lạnh lùng.

Đây là chiếc váy vô cùng xinh đẹp.

Liên Tu và Quỳnh An giật mình nhìn. Điều khiến hai người khiếp sợ không phải vì vẻ đẹp của chiếc váy, vì trên thế gian này có vô số vật liệu đẹp, vô số thiết kế đẹp. Khi hai chiếc váy đẹp được đặt trước mặt, khẩu vị của mỗi người khác nhau nên rất khó phán xét cái nào đẹp hơn. Phan Đình Đình rõ ràng là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, bất luận mặc gì cũng rất đẹp.

Điều hai người sợ chính là: Phan Đình Đình sau khi mặc chiếc váy màu xanh biển này lại không giống Phan Đình Đình trước đây nữa.

Trước khi thiết kế lễ phục, Liên Tu, Quỳnh An và Sâm Minh Mỹ đều đã nghiên cứu tính tình và phong cách của Phan Đình Đình. Sở dĩ Phan Đình Đình ở trong nước luôn bị cho là bình hoa vì tuy cô đẹp, nhưng khí chất lại hiện rõ vẻ lẳng lơ, dù có trang điểm nhẹ nhàng cũng không che giấu được vẻ dụ dỗ tận trong xương cốt của cô ta.

Lựa chọn thiết kế theo kiểu phượng bào cũng vì muốn dùng sự sang trọng và lộng lẫy để áp chế sự lẳng lơ trong khí chất của Phan Đình Đình.

Mà sau khi Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục phượng bào, tuy cô có thêm vài phần đoan trang, nhưng cũng thêm một chút cứng nhắc.

Bộ lễ phục xanh lam này đã lập tức khiến khí chất của Phan Đình Đình trầm lắng xuống, cho dù lộ phần lớn ngực trắng nõn gợi cảm nhưng vẻ cao quý cần trọng lại khiến những người khác muốn nhìn mà không dám nhìn.

Ánh sáng thăm thẳm như biển sao kia, thần bí mà lạnh lùng, giống như nữ vương đến từ thế giới băng tuyết.

Ingrid Bergman – Nữ vương của thời đại phim đen trắng.

Kieu diễm, lạnh lùng, cô đơn.

Kinh ngạc nhìn mỹ nữ như băng như ngọc mặc chiếc váy xanh lam trong gương, Phan Đình Đình bỗng nhiên nhớ lại chính mình ngày còn nhỏ. Khi ấy, minh tinh điện ảnh cô hâm mộ nhất chính là Ingrid Bergman, cô

bất chước sự lãnh đạm, sự cao ngạo của Bergman. Nhưng trong làng giải trí, sự cao ngạo khó khiến người ta ngóc đầu lên, chỉ có sự nững nịu và phóng khoáng mới có thể tranh vị được.

Đã rất lâu rồi.

Cô không còn nhìn kỹ chính mình trong gương.

Qua cơn hoảng loạn, Phan Đình Đình giấu suy nghĩ trong đáy mắt, vẻ mặt phức tạp hỏi Diệp Anh: “Sao cô biết tôi mặc màu này sẽ đẹp?”

“Tôi là nhà thiết kế.” Diệp Anh mỉm cười, thản nhiên nói: “Cô có thể không nhìn ra đặc điểm đẹp nhất của mình ở đâu, nhưng tôi không thể không nhìn ra.”

Sau đó, Diệp Anh nói mình còn có việc khác, gạt đầu với những người trong cửa hàng, rồi quay về phòng thiết kế của mình.

Tracy và George giúp Phan Đình Đình phối hợp phụ kiện và sửa sang kiểu tóc.

Từ trong hộp giấy, Tracy lấy ra một đôi giày dạ hội bằng gấm, màu xanh biển, hình dáng theo kiểu giày ba lê, một chiếc túi gấm tinh tế cũng màu xanh biển, và một chiếc vòng tay để phối hợp với chiếc váy.

George búi tóc Phan Đình Đình ra phía sau, nhìn rất thanh lịch trang nhã, giảng giải kỹ càng với trợ lý hóa trang của Phan Đình Đình về kiểu tóc và màu sắc trang điểm.

Bên kia là một cảnh náo nhiệt.

Bên này, Sâm Minh Mỹ nắm chặt hai tay, đôi môi trắng bệch.

Trên sô pha, Việt Xán có thể cảm nhận được hơi thở tuyệt vọng tỏa ra từ người Sâm Minh Mỹ. Thực tế, thời khắc Phan Đình Đình bước ra từ phòng thay đồ, tất cả mọi người ở đây đều hiểu thắng bại đã định.

Chính anh cũng thấy bộ lễ phục phượng bào tuy có sự đặc sắc của Trung Quốc, nhưng cũng chỉ khiến người khác có ấn tượng rằng: “Cô ấy là minh tinh Trung Quốc”, mà không thể nhớ rõ tên của Phan Đình Đình.

Mà bộ váy này của Diệp Anh...

Mất Việt Xán tối lại, anh hiểu rõ Diệp Anh thực sự không thể dừng tay lại.

Bởi vì Sâm Minh Mỹ hoàn toàn không phải đối thủ của cô.

2. Chương 02

Chương 2

Nhìn Sâm Minh Mỹ, Việt Xán, Liêu Tu và Quỳnh An, mỗi người một sắc mặt khác nhau rời khỏi MK, lại nhìn đám người Phan Đình Đình hưng phấn ôm túi lớn túi nhỏ bước ra khỏi MK, Tracy vẫn trong trạng thái khiếp sợ, trong lòng dường như có thứ gì đó đã bị phá vỡ và lật đổ.

“Thật ra lễ phục phượng bào của cô Sâm thiết kế cũng rất đẹp, nét thù tử mĩ, hoa mỹ, rất hợp với dáng người của Phan Đình Đình, lại có nét đặc sắc phương Đông.”

Ngồi trên mặt bàn, tâm tình George có chút phấn khích. Vừa nãy, nhân lúc Phan Đình Đình đi thử đồ, anh đã mở bộ lễ phục của SÂM ra xem.

“Chỉ là mấy năm gần đây, hễ cứ tham gia lễ trao giải quốc tế, các minh tinh đều mặc sườn xám. Tại lễ trao giải Cannes còn có người mặc lễ phục hình long bào rồi, đúng là một cặp với bộ phượng bào kia!”

Phá ra cười, George trêu chọc thêm: “Đương nhiên có sự đặc sắc, có thể khiến người ta nhớ tới minh tinh đến từ Trung Quốc, nhưng ngoài ra, ai có thể nhớ được tên họ? Mỗi nữ minh tinh Trung Quốc đều ăn mặc “đặc sắc” như vậy thì kết quả ngược lại chẳng có gì “đặc sắc” cả. Hơn nữa trong tình cảnh như vậy, ăn

mặc quá khác cũng chỉ giống như một ngôi sao lạc loài, sao có thể hòa nhập được vào trong đám đông của Hollywood?”

Tracy ngơ ngác lắng nghe.

“Mà bộ lễ phục của cô Diệp...” Ánh mắt của George tỏa ra sự khâm phục: “Bộ lễ phục này không chỉ đẹp mỹ lệ. Mỹ nhân Phan Đình Đình mặc gì cũng đẹp, tự cô ấy biết rõ điều đó. Nhưng bất luận trước kia Phan Đình Đình ăn mặc xinh đẹp thế nào, cũng đều không vứt bỏ được cảm giác đầy nịnh hót dụ dỗ của cô ta, vì thế mới bị người khác cười nhạo là không có khí chất, khó thành người tài được.”

“...Ừm.”

Tracy ngơ ngác gật đầu, nói: “Đúng vậy, bộ lễ phục của cô Diệp khiến cô Phan thành một người khác, lạnh lùng cao quý, cao không với tới được. Chỉ một bộ lễ phục có thể khiến khí chất một người biến đổi to lớn như vậy sao?”

“Hahahaha, chẳng trách cô Diệp lại vênh vang như vậy, không hề sợ hãi chút nào.” Nhìn về phía phòng thiết kế của Diệp Anh, đầy mắt George mang một vẻ gần như tôn sùng, “Cô ấy quả nhiên có tố chất tư bản.”

“Nhưng mà...” Tracy mơ màng nhìn George, lầm bầm như tự nói với chính mình: “Bộ lễ phục này tôi đã xem bản thiết kế, còn giúp cô Diệp hoàn thành nó, cảm thấy nó rất đẹp, cũng rất lộng lẫy, nhưng lúc lên kiểu dáng không cảm thấy có điểm nào quá đặc biệt. Vì sao sau khi cô Phan mặc vào lại thành như thế...”

Nói xong, cô cảm thấy hoảng hốt, bất an hỏi: “George, vì sao lại như vậy? Sao tôi lại không nhìn thấy sự xuất sắc của nó? Tôi... tôi...”

“Những thiết kế trước nay của cô đều là thiết kế thời trang.”

George nhếch miệng cười, rung chân, ngắt ngừng nói: “Những mẫu thiết kế thời trang là những sản phẩm sản xuất dây chuyền, điều phải coi trọng là có cảm xúc thiết kế đặc sắc, có thể nắm bắt được ánh mắt khách hàng. Nữ trang loại cao cấp tuy cũng chú trọng cảm xúc thiết kế và ý tưởng mới, nhưng càng chú trọng đến việc phục vụ khách hàng, không phải thiết kế để trang phục của mình đặc biệt, mà là thiết kế để làm cho khách hàng thêm xinh đẹp.”

“Bộ lễ phục xanh lam của cô Diệp là làm cho riêng cô Phan. Vì thế thời điểm mặc ấy, cô không thể nhìn ra những điểm đẹp, chỉ khi Phan Đình Đình mặc nó, cô mới có thể thấy sự biến đổi ma thuật thần kỳ ấy! Nhưng, cô Sâm chắc chắn vừa liếc mắt đã nhìn ra, cho nên bộ lễ phục vừa được đẩy ra, mặt cô ta đã biến sắc. Về mặt thiết kế, cô Diệp khiến nó nhìn rất đơn giản, nhưng hiệu quả của những chi tiết nhỏ lại vô cùng thâm hậu!”

Nói xong, George nhảy xuống khỏi bàn, cầm một chiếc bút chì và một tờ giấy, nói với Tracy: “Đây, tôi vẽ cho cô xem!”

Nhanh như gió, trên tờ giấy là phác thảo sơ qua của bộ lễ phục, George hưng phấn giảng giải, chiếc bút chì trong tay vẽ ra những đường nét của phần vai và phần eo: “Thấy không, ở đây, đây nữa, cô Diệp đều đã tăng thêm những đường nét của cảm giác mạnh mẽ. Vì sao Phan Đình Đình bị người khác cho là lẳng lơ, chính vì cô ấy...”

Sau nửa giờ giải thích nhiệt huyết, đối mặt với khuôn mặt đầu chấn động của Tracy, George thở một hơi thật dài, kết luận: “Cô Diệp đúng là thiên tài!”

“Ting!”

Giữa ánh sáng của ngôi nhà ven sông, âm thanh của hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau vang lên, mấy đóa hoa hồng trắng nở rộ vô cùng xinh đẹp, đồ ăn cũng có màu sắc thanh nhã.

Diệp Anh cười khanh khách thưởng thức rượu, cô nói với Việt Tuyên đang ngồi trên xe lăn: “A, đã lâu không được vui vẻ thế này rồi.”

Lần trước, nữ hoàng Veka xuất hiện tại buổi tiệc, tuy rằng đoạt mất danh tiếng của Sâm Minh Mỹ, nhưng vẫn còn khoảng cách trên dưới đài đầu.

Mà lần này, có thể thưởng thức khuôn mặt trắng nhợt của Sâm Minh Mỹ ở khoảng cách gần như vậy, tâm tình cô thấy rất vui vẻ.

Hương vị báo thù thì ra ngọt như thế.

Tận mắt nhìn thấy sự thất vọng và đổ kỵ của kẻ thù cũng giống như việc trái cây chảy ra hương vị thơm ngọt, cô sẽ từ từ nhắm nháp, dần dần hưởng thụ.

“Chúc mừng em.”

Nhìn ánh sáng trong đôi mắt long lanh tựa như trẻ con của cô, chạm cốc với cô, Việt Tuyên uống cạn chất lỏng trong ly rượu – tuy rằng Diệp Anh đã đổ nước ấm vào trong chiếc ly của anh.

Anh lắng nghe cô kể lể chuyện Phan Đình Đình ở cửa hàng thử đồ, dù trước khi cô trở về, anh đã nghe được kết quả từ Tạ Bình, nhưng vẫn lắng nghe nhập tâm thực sự.

Rất ít khi nhìn thấy nụ cười thuần chất như vậy của cô.

Dù nụ cười này của cô là bắt nguồn từ sự mất mát của Minh Mỹ, nhưng có sao chứ? Nhìn cô ăn cơm cũng ngọt ngào hơn ngày thường rất nhiều, Việt Tuyên thần nhiên nghĩ vậy.

“Lễ trao giải là một tuần sau đúng không?” Việt Tuyên hỏi.

“Vâng.”

“Phan Đình Đình chắc chắn sẽ mặc bộ lễ phục em thiết kế, sẽ không thay đổi nữa, đúng không?” Anh vẫn nên nhắc nhở cô một chút, trên thế gian này không có chuyện gì là chắc chắn.

“...”

Diệp Anh nhíu mày: “Ý của anh là...?”

Việt Tuyên mỉm cười không nói.

Ánh đèn ngoài cửa sổ đã sáng, mặt sông mang màu đen của đêm tối, nhà nhà đã bật đèn.

“Cô ấy sẽ chọn bộ lễ phục của em!”

Lấy khăn ăn lau khóe miệng, vẽ chắc chắn hằn trong đôi mắt Diệp Anh.

Sau đó, cô nheo mắt, nằm úp xuống đầu gối anh bên xe lăn, tinh tế đánh giá: “Có phải anh biết gì đó không? Sâm Minh Mỹ sẽ không nhận thua đúng không? Hay là anh cảm thấy bộ lễ phục của em chưa đủ đẹp để Phan Đình Đình có thể hoàn toàn quyết định chắc chắn?”

“Lúc chiều, anh về nhà cũ.”

Không trả lời câu hỏi của cô, tay phải Việt Tuyên phủ lên mu bàn tay cô, vuốt ve vài giây, anh thông thả nói: “Mẹ hi vọng anh trở về.”

Trong lòng bàn tay anh, tay cô hơi cứng lên, nhưng khóe môi vẫn nở ra một nụ cười rất tự nhiên: “Khi nào anh trở về?”

“Ngày mai.”

“Ừ.”

Nụ cười trên khóe môi có chút tự châm biếm, cô nhắm chặt hai hàng lông mi đen thẳm.

“Nếu ngày mai em chưa kịp chuẩn bị thì ngày kia chúng ta trở về.”

“...”

Hai hàng lông mi bỗng giương cao, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Em và anh cùng trở về?”

“Em đồng ý không?” Việt Tuyên nhìn cô.

“Họ đồng ý...”

“Đúng vậy.”

Tâm tư Diệp Anh hoảng loạn.

Cách đây không lâu, trong bữa tiệc mừng thọ, chính miệng ông Tạ đã tuyên bố hôn sự của Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ, mà thân phận ngồi tù của cô cũng đã bại lộ trước nhà họ Tạ, Tạ Hoa Lăng đã phần nộ đuổi cô đi.

Cô nghĩ Việt Tuyên có thể rời bỏ Tạ gia, cùng cô rời đi đã là chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng nhanh như vậy, Việt Tuyên đã có thể khiến nhà họ Tạ chấp nhận cô, mang cô trở lại nhà họ Tạ một lần nữa. Bất luận anh đã dùng cách gì, cô cảm thấy dường như mình vẫn luôn đánh giá thấp năng lực của Việt Tuyên.

“Nếu em không muốn trở về thì sao?”

Cô nhẹ nhàng ghé vào đùi gối anh, khẽ thở dài, ánh mắt cô nhìn dòng xe cộ chạy bên ngoài cửa sổ: “Ở trong này chỉ có hai người chúng ta, thật là thanh tĩnh.”

Việt Tuyên cúi đầu.

Mái tóc đen sáng bóng, cô như một con mèo nhỏ mềm mại oán hận, khuôn mặt trắng trẻo khẽ cọ vào đùi anh, truyền đến hơi ấm.

Anh lặng lẽ nhìn cô, ngón tay không nhịn được khẽ vuốt ve gò má cô. Cho dù lời oán giận của cô nửa giả nửa thật, thời khắc này anh cũng tự nguyện tin rằng cô thật sự không muốn quay về Tạ gia, chỉ muốn cùng anh ở lại đây như thế này.

“Đang nghĩ gì vậy?” Nhận thấy sự hoảng hốt của anh, cô cười, túm lấy ngón tay anh, nghiêng mặt nhìn anh, hỏi: “Vậy ngày kia chúng ta trở về, được không?”

Thu lại thần sắc, Việt Tuyên lặng im, để cô tùy ý nghịch ngón tay mình, thật lâu sau mới nói: “Em muốn chiếc nhẫn sáng hơn sao phải không?”

Cô kinh ngạc.

Vẻ mặt phức tạp thoáng qua trên mặt anh, cô nháy mắt mỉm cười, trả lời: “Nếu như anh tìm được.”

3. Chương 03

Chương 3

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng Sâm Minh Mỹ tận mắt chứng kiến Diệp Anh và Việt Tuyên xuất hiện tại phòng ăn nhà họ Tạ, trái tim cô vẫn như bị ai đó đâm một nhát.

Bức rèm cửa sổ màu tím kiểu cung đình mỹ lệ.

Ngon đèn thủy tinh hình nền màu trắng.

Bàn ăn thật dài.

Như thể chính thức đạt được sự công nhận về thân phận bạn gái, Diệp Anh ngồi cạnh Việt Tuyên, dịu dàng ân cần chăm sóc anh ăn uống, hai người thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau, thăm thì ý tứ.

Mà ông Tạ và Tạ Hoa Lăng đều mang vẻ tự nhiên ăn cơm, như thể chuyện của đêm mưa to ấy chưa từng xảy ra.

“Mấy ngày nữa là lễ trao giải rồi.”

Tao nhả mồi canh cá, Sâm Minh Mỹ uống một ngụm, ánh mắt hướng về phía Diệp Anh, mỉm cười nói tiếp: “Xán và tôi định đến Hollywood cổ vũ Phan Đình Đình, hai người có muốn đi không?”

Cách bàn ăn, Diệp Anh ngồi đối mặt với Sâm Minh Mỹ, bên cạnh hai người là Việt Tuyên và Việt Xán. Nghe thấy sự thoải mái và an nhàn trong giọng điệu của Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh liếc nhìn.

“Lễ phục làm xong rồi chứ?”

Mở miệng lại là Tạ Hoa Lăng.

“Dạ vâng, bác gái.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười.

“Vậy thì nghỉ ngơi đi.” Ông Tạ mỉm cười ôn hòa, bảo người hầu thêm một bát cháo tổ yến cho cô: “Đợt này cháu đã gây đi nhiều rồi, nhất định phải bồi bổ lại.”

“Phan Đình Đình chọn lễ phục của cháu à?”

Tạ Hoa Lăng mang vẻ mặt phức tạp hỏi.

“Lễ trao giải sẽ được truyền hình trực tiếp, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ thấy.”

Sâm Minh Mỹ cười không trả lời, sắc thái kiên định, liếc nhìn Việt Xán bên cạnh: “Chờ lễ trao giải kết thúc, Xán và cháu chuẩn bị một bữa tiệc chúc mừng ở Hollywood, chính thức công bố thương hiệu nữ trang cao cấp của chúng ta.”

Canh cá vừa tươi ngon vừa đậm đà.

Thu hồi ánh mắt thản nhiên nhìn Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh tiếp tục thưởng thức canh cá. Mới qua hai ngày, Sâm Minh Mỹ đã mang dáng vẻ nắm chắc thắng lợi. Xem ra khi Việt Tuyên nhắc nhở cô rằng mọi việc đều có thể thay đổi, anh đã biết gì đó.

“Sao vậy, cô Diệp không tán thành tiệc rượu này sao?”

Lông mày khẽ nhíu, Sâm Minh Mỹ nhìn khuôn mặt vẫn luôn bình thản của Diệp Anh.

“Đây là một ý kiến hay.” Lấy khăn ăn lau khóe môi, Diệp Anh mỉm cười: “Bất luận là Phan Đình Đình chọn SÂM hay MK, đó đều là thương hiệu của Tạ thị, chúc mừng cũng không thừa.”

Nhìn tư thế tao nhã, lãnh đạm của Diệp Anh, trong lòng Sâm Minh Mỹ vô cùng khó chịu.

Rõ ràng chính mình mới là đại tiểu thư xuất thân danh môn, Diệp Anh chẳng qua chỉ là cô gái tù tội tốt nghiệp từ một trường đại học gà mờ, nhưng mỗi một dáng vẻ đều tao nhã, khí chất, như thể thân phận hai người bị đảo ngược.

Cô vô cùng chán ghét cảm giác này.

Rất lâu trước đây, khi còn nhỏ cũng có một người khiến cô chán ghét thế này.

Người đó giống như công chúa trời sinh cao cao tại thượng, bên cạnh người đó, tất cả những người khác đều giống như đám cỏ bụi nhỏ bé, trong suốt.

Cho nên, khi cô tận tay kéo người đó ngã từ trên đám mây xuống, hung hăng giẫm trên chân mình, trong lòng cô vui sướng không tả được.

“Nếu đã vậy, con và Tiểu Anh cũng sẽ đến lễ trao giải.”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên trong nhà ăn, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn nhẹ nhàng nắm tay Diệp Anh.

“Nhưng sức khỏe của con...” Tạ Hoa Lăng kinh hãi, lập tức phản đối.

“Đã tốt hơn nhiều rồi.” Việt Tuyên an ủi mẹ: “Ở trong phòng nhiều cũng buồn chán, đúng lúc con đang muốn ra ngoài vui vẻ một chút.”

Giọng nói anh bình thản mà tỉnh mịch, có sức mạnh khiến người khác tin tưởng.

Đối diện bàn ăn, Việt Xán mỉm cười uống rượu vang trong ly, tựa như không để ý đến những lời nói chuyện của mọi người. Rượu đỏ như đá hồng ngọc, hương vị đậm đà, anh nheo mắt thưởng thức, khóe môi mỉm cười thờ ơ, ánh mắt dừng lại trên bàn tay đang nắm chặt của Việt Tuyên và Diệp Anh.

Đom đóm khiêu vũ trong bóng tối lập lờ, ánh sáng hoàng hôn phủ bên đường, giọt sương ẩm ướt trên hoa tường vi cũng đang lấp lánh, tiếng côn trùng kêu vang càng phản chiếu sự yên lặng khác thường.

Cảnh vật như trong mộng, anh cầm túi sách của cô, đi bên cạnh cô, nhìn ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng trắng trẻo của cô.

Mái tóc đen nhánh che khuất khuôn mặt cô, chỉ lộ ra chóp mũi nh đẹp và hàng lông mi dài.

Không chỉ một lần, anh luôn muốn làm áy tóc của cô rối tung lên.

Ít nhất như vậy cũng có thể khiến anh nhìn thấy cả khuôn mặt của cô.

Cô luôn giống như không nghe thấy, thờ ơ, hờ hững.

Mà khi anh hung hăng muốn tự buộc tóc cô lên, cô sẽ thần nhiên lườm anh một cái, khiến anh bại trận ngay lập tức.

Vì thế anh sẽ giận dữ đi bên cạnh cô.

Trong gió đêm với hương tường vi, cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy phần lớn khuôn mặt của cô.

Dường như cô không vui, làn da lạnh như tuyết trắng, hai mắt tối đen như hố sâu, anh chưa từng nhìn thấy nụ cười thực sự vui vẻ của cô.

Buổi tối, vườn hoa nhỏ giữa phố không có người.

Anh đứng trước mặt cô, đi rụt lùi, bắt đầu hát, động tác khoa trương bắt chước ca sĩ thời đó, tay đánh chiếc đàn guitar tưởng tượng, khàn giọng hát, bỗng nhiên giọng hát chuyển sang nồng nàn, rồi anh vừa đánh đàn vừa nhảy theo những bước nhảy trong MV.

“...”

Anh hát phong phú các thể loại.

Có thể do phía sau có hòn đá, mà cũng có thể do nhịp tim đập mạnh khiến hai chân anh cứng lại, lảo đảo ngã. Bầu trời đêm có vô số ngôi sao sáng, mà anh lúc này mắt cũng nổ đom đóm theo.

Anh đau đến mức cau có, cô ngồi xổm bên người anh, trong đáy mắt mang ý cười, ngón tay trắng như tuyết nhẹ nhàng xoa chỗ sưng sau gáy anh.

Nằm trên mặt đất cạnh đám hoa tường vi, anh ngây ngốc ngắm nhìn cô, nắm lấy ngón tay cô, đặt trên môi mình, lặng lẽ hôn thật sâu.

Ngón tay ấy thật đẹp và tao nhã.

Dưới bầu trời sao với hương tường vi, ngón tay bị anh nắm chặt và nhẹ nhàng hôn, đáy mắt cô mỉm cười, người thanh niên không nhận được, hung hãn cắn đầu ngón tay thanh lệ của cô.

Màu đỏ tường vi khẽ lay động trong gió.

Nằm trên giường rất lâu, mồ hôi trên người dần lạnh, Việt Xán nhìn những vì sao bên ngoài cửa sổ, thời gian tuổi trẻ trong mộng dường như chỉ cách một tiếng thở dài.

Anh còn nhớ từ sau đêm đó, cô đã ngầm đồng ý cho phép anh nắm tay cô.

Anh đã không có cô bên cạnh từng ấy năm.

Cạnh anh xuất hiện quá nhiều mỹ nữ như đèn kéo quân, bọn họ đều yêu quý đôi tay, chăm sóc chúng rất tận tâm, mềm mại.

Nhưng anh luôn nhớ rõ đôi tay kia.

Thực chất tay cô trắng dị thường, như thể không có máu, lại lộ rõ vẻ vồng manh, phẳng phất như hương thơm tường vi vừa nở, ngón tay cô thon dài thanh lệ, có thể nhìn thấy xương, đẹp như có số mệnh.

Nắm tay cô như vậy, có chút sợ hãi, vì thế mỗi lần anh đều nắm rất chặt, càng nắm chặt anh càng cảm thấy thân thiết và hạnh phúc như thể xương máu hai người cùng tương thông.

Hiện giờ bàn tay anh trông trơn.

Cúi đầu nhìn tay mình, Việt Xán dần nhớ lại cảm xúc khi nãy trong mộng, nhưng dần dần chúng bỗng trở nên mơ hồ. Trí óc anh hiện lên hình ảnh Việt Tuyên và cô nắm tay nhau trong bữa tối, khoe môi anh nhếch lên lạnh lùng.

Màu đỏ kia vẫn khẽ lay động trong gió.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ đã bị màu đỏ khẽ nhuộm mờ mờ ảo ảo, cây tường vi phía trước cửa sổ sau khi nở hoa rực rỡ chỉ còn lại những chiếc lá màu xanh lay động rì rào. Qua mấy tháng nữa, mùa đông đến, chúng sẽ chỉ là những sợi cây khô khốc.

Nắm chặt bàn tay, ánh mắt Việt Xán dừng trên phiến lá xanh thẫm đang lay động bên ngoài cửa sổ, trái tim anh quặn thắt.

Nếu như...

Nếu như tất cả có thể quay lại.

Đó là đầu hạ của sáu năm trước, ánh trăng sáng vắt, bụi hoa giấy không nở dù chỉ một bông, nhưng những nụ hoa tường vi này chỉ cần một trận gió thôi qua là đã đua nhau nở đỏ rực cả cây.

Khi ấy, có lần anh đã đưa cho cô hộ chiếu, vé máy bay của cô và mẹ cô, cô nhìn qua, cất chúng vào cặp sách.

“Đây là gia đình của chúng ở nước ngoài, em xem có thích không?”

Anh hưng phấn cầm mấy bức ảnh cho cô xem: “Mẹ em ở tầng một, anh và em ở tầng hai, đây sẽ là phòng em, em thích không? Nếu không thích phong cách này, anh sẽ bảo anh sửa chữa theo kiểu em thích.”

Trên bức ảnh là một căn nhà bằng gỗ hai tầng, có một vườn hoa thật to, phòng của cô rất đơn giản, thanh nhã, giấy dán tường là giấy kẻ sọc xanh trắng, có một chiếc cửa sổ gỗ màu trắng.

Nhìn bức ảnh, cô suy nghĩ, hỏi: “Bên ngoài cửa sổ có thể trồng hoa tường vi không?”

“Đã trồng bồn hoa rồi, cửa sổ cũng đổi thành hướng mở vào trong.” Anh cười rất đắc ý: “Anh đặc biệt chọn loại hoa tường vi để người làm vườn trồng, khi em đến cũng chính là kỳ hoa nở đấy.”

“Hoa tường vi màu gì?” Cô có chút tò mò.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Anh cầm ngón tay cô, hôn nhẹ lên đó. Anh chỉ một góc vườn hoa trong tấm ảnh, vui vẻ nói: “Ở đây anh định làm một nhà kính, chỉ cần kiểm soát được giống tốt và độ ẩm, thì một năm bốn mùa em đều có thể nhìn thấy hoa tường vi.”

Cô cười, liếc nhìn anh.

Bị cô liếc nhìn đến rối loạn hô hấp, anh kéo cô vào trong lòng, nhin không được, hôn lên trán cô.

Bỗng nhiên, khuôn mặt anh đỏ bừng, ề ề nói: “Cái kia...”

“Hử?”

“... Ở nước ngoài, hình như qua 16 tuổi là có thể...” Có chút ngượng ngùng, khuôn mặt cậu thanh niên đỏ bừng, thì thầm bên tai cô: “... là có thể kết hôn rồi, chỉ bằng chúng ta... chúng ta cũng...”

Cô đỏ mặt, định đẩy anh ra.

“Được không?” Anh ôm chặt cô, hai má ửng đỏ, khuôn mặt dính chặt lấy gò má hồng của cô, thanh âm nóng bỏng: “Em... em có thích anh không? Nếu thích, chúng ta... sau khi ra nước ngoài sẽ kết hôn được không...”

Trong bóng đêm, hai hàng lông mi run rẩy, Diệp Anh tỉnh lại từ cơn mộng, gối đầu trên chiếc gối trắng, cô thần thờ nhìn trần nhà.

Rèm cửa sổ dày không một tia sáng lọt qua, căn phòng chỉ có một chiếc bóng ngủ đang chiếu sáng, trần nhà sạch sẽ, một tia mạng nhện cũng không có.

Cô cứ tưởng rằng mình đã sớm quên hết.

4. Chương 04

Chương 4

Những chuyện sai lầm nực cười đã qua, những mảnh nhỏ thấm máu.

Vậy mà, bản thân lại phảng phất những hồi ức cứng đầu đó.

Hơi thở dần trở lại bình thường.

Trong ánh sáng của chiếc bóng đèn ngủ treo tường, cô lặng lẽ nhìn trần nhà, cho đến khi cảm nhận được hơi ẩm bên cạnh.

Cô khẽ nghiêng đầu trên chiếc gối trắng, ngấm nhìn Việt Tuyên đang ngủ.

Dáng ngủ của anh rất tĩnh lặng.

Tuy rằng khuôn mặt vẫn mang dáng vẻ xa cách, nhưng hai hàng lông mày không nhăn lại, khóe môi cũng thả lỏng.

Cô nhìn anh rất lâu, chạm phải tay trái của anh trong chăn, tay anh thực sự rất ấm áp.

Trước kia, bàn tay anh thường không nóng cũng không lạnh, nhưng nhiệt độ cơ thể lại xa cách đến mức như thể không muốn tiếp xúc với bất kì ai.

Trong giấc mộng, ngón tay anh vô thức động đậy, nắm lấy tay cô.

Cô sửng sốt, lập tức rút tay ra, nhưng giây tiếp theo lại có chút áy náy và ấm áp vì hành động này.

Cô cúi đầu, hôn nhẹ lên trán anh, sau đó nhẹ nhàng kéo dịch chăn lên gần cằm anh.

Sự ấm áp và áy náy bất ngờ này song hành diễn ra khiến cô run sợ, không cách nào nằm cạnh anh nữa.

Mặc chiếc áo khoác, cô khẽ khàng đi về phía cửa, kéo chiếc cửa xoay, bước ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa, không muốn quấy rầy giấc ngủ của anh.

Cách đó một cánh cửa.

Bước chân của cô ngày một xa, dần dần mất hút.

Ánh sáng mờ ảo trong phòng, Việt Tuyên lặng lẽ mở mắt, độ ẩm của ngón tay cũng theo tiếng bước chân xa dần của cô mà giảm bớt, ngón tay trở nên lạnh lẽo.

Bóng đêm yên lặng.

Bầu trời đêm thăm thẳm đầy sao. Có thể do ánh trăng hoặc do sạch sẽ, con đường nhỏ trong vườn hoa trở nên dễ đi hơn bình thường.

Trong đêm đầu thu, gió đã hơi lạnh, Diệp Anh kéo chặt áo khoác, chậm rãi đi trong vườn hoa.

Cuối con đường này là một bể bơi lộ thiên.

Mặt bể bơi loang loáng ánh trăng.

Đám hoa tường vi màu trắng chỉ còn lại những chiếc lá màu xanh, những bông tường vi trắng như thác nước đổ xuống đã không còn sót lại một cánh.

Tiếp tục đi, Diệp Anh phát hiện vườn hoa này to hơn cô tưởng tượng, có rất nhiều nơi cô chưa từng đi qua.

Trong vườn có đầy đủ các loại tường vi.

Các loại tường vi khác chủng loại, chúng nằm dưới những bóng cây to, bên tảng đá, bò trên góc tường, bên cạnh con đường nhỏ, bên cạnh chiếc ghế dài, có rất nhiều loại cô không biết tên. Dưới ánh trăng bao phủ, những chiếc lá tường vi lay động, những phiến lá với vô số răng cưa nhỏ như đang đua nhau sinh trưởng thêm rậm rạp.

Diệp Anh lặng lẽ bước.

Đi qua con đường nhỏ bên cạnh hồ nhân tạo, xa xa như phẳng phất cảnh trong mơ, một ngôi nhà kính trồng hoa bỗngưng xuất hiện.

Ánh sáng lấp loáng như thể được tạo từ những tấm thủy tinh, đẹp lộng lẫy như mơ như ảo. Căn nhà trong suốt, nằm dưới bầu trời đầy sao, sự tồn tại của nó phẳng phất như trong ảo tưởng.

Diệp Anh nhìn căn nhà kính trồng hoa.

Cô dừng chân, trong nháy mắt cô ngỡ ngàng thấy mình như trong giấc mơ, bên tai loáng thoáng giọng nói phấn khích của người thanh niên điên cuồng ngày xưa.

...

“Ở đây, anh định làm một nhà kính, chỉ cần kiểm soát được giống tốt và độ ẩm, thì một năm bốn mùa em đều có thể nhìn thấy hoa tường vi.”

...

Bên trong căn nhà kính tràn ngập mùi bùn đất.

Dưới bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, Diệp Anh bước vào căn nhà kính, cô thấy một thế giới hoa tường vi, đầy đủ các loại tường vi, trong không khí ẩm áp ẩm ướt, có một khoảng hoa tường đã kết nụ hoa hồng đỏ, như thể trong phút chốc sẽ nở rộ rực rỡ thành một biển hoa cuộn cuộn.

Phía trước đám tường vi đỏ có một chiếc xẻng nhỏ nằm trên đất, cạnh chiếc xẻng còn dính lớp đất mới, một bình tưới nước màu cam, vài túi phân bón. Việt Xán vô cùng chăm chú ngắm nhìn đám hoa này, mái tóc đen rối bời không trật tự, như thể cả đêm ở đây không ngủ. Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân cô đi vào, anh mới ngạc nhiên quay đầu, đáy mắt hiện lên những cảm xúc phức tạp.

Dưới ánh sáng lấp lánh của căn nhà kính.

Cô mặc chiếc áo ngủ tơ tằm màu trắng rộng thùng thình, dài tới mắt cá chân, bên ngoài là một chiếc áo khoác thêu màu đen. Áo khoác đen sẫm, áo ngủ lại trắng như tuyết, hai mắt đen láy, cô lạnh lùng thản nhiên nhìn anh, đẹp đến thảm thiết.

Cô ấy chính là như vậy.

Khiến anh nhớ tới dáng vẻ nhiều năm về trước lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, tay cô cầm một chiếc ô đen, bàn tay bị nước mưa ngấm vào tái nhợt đi, cô lạnh lùng bước qua mặt anh.

“Những loại tường vi này đều do anh trồng à?”

Khóe môi có ý chế nhạo, Diệp Anh chậm rãi đi tới cạnh cây tường vi đã kết đầy nụ.

Từng đốm nụ hoa đỏ chưa bùng nổ nên chưa có hương thơm, những chiếc gai nhỏ dài đâm vào tay cô. Những đám hoa này khi nở ra sẽ là những đóa hoa thuần gốc, không hề có một chút mỹ lệ của những đám hoa được gây giống lai tạo.

“Cô không ngủ?”

Đồng hồ trên tấm kính thủy tinh chỉ ba giờ sáng, Việt Xán không trả lời câu hỏi của cô, dường như không hài lòng với chuyện muộn thế này vẫn còn nhìn thấy cô.

“Anh cũng không ngủ.”

Diệp Anh nói xong, ngắt một nụ hoa.

Gai trên cành đâm mạnh vào tay cô, một giọt máu chảy ra, cô hồ hững đưa ngón tay vào trong miệng, ngồi cạnh anh, hỏi: “Sao anh không ở cùng cô Sâm? Tôi vẫn cho rằng hiện giờ là thời khắc hai người ăn mừng thắng lợi chứ. Chuyện Phan Đình Đình hai người đã tìm được cách giải quyết rồi mà, đúng không?” Nếu không, trong bữa cơm, Sâm Minh Mỹ sẽ không thể hiện về đặc chí như vậy.

5. Chương 05

Chương 5

“Ồ, tự tin như vậy cơ mà.” Ngón tay không chảy máu nữa, Diệp Anh mỉm cười mân mê nụ hoa đỏ: “Nhân tiện, có thể nói cho tôi biết bọn anh định làm thế nào để Phan Đình Đình từ bỏ lễ phục của tôi và chọn bộ của cô Sâm?”

Căn nhà kính vẫn ấm áp như lúc đầu, Việt Xán nhìn một nụ hoa sắp nở, vẻ mặt bất động, trả lời: “Một chút chuyện có thể khiến Phan Đình Đình động tâm.”

Để chiến thắng trận này, để khiến cô chịu thua rời khỏi đây, ngoại trừ nhận lời để Phan Đình Đình làm người phát ngôn ấy hạng mục quảng cáo của tập đoàn Tạ thị, ít nhất anh cũng đã đồng ý với Phan Đình Đình những chuyện mà anh từng cho rằng sẽ không bao giờ xảy ra.

Khi Phan Đình Đình cảm thấy mãn nguyện, mỉm cười ngọt ngào thì anh đã hiểu, anh nguyện trả giá mọi thứ, chỉ cần cô có thể rời khỏi đây.

“Ồ, thật muốn biết đó là những chuyện gì.”

Nhìn vẻ mặt của Việt Xán, ánh mắt Diệp Anh long lanh như cười: “Người như cô Phan vốn có khẩu vị khá khó chiều, không dễ làm cô ấy mãn nguyện đâu.”

Thần sắc Việt Xán âm u.

“Không lẽ nào...” Chớp chớp mắt, Diệp Anh khẽ cười: “...phải sử dụng tới việc thi triển mỹ nam kế mới thu phục được cô Phan chứ? Theo như tôi được biết, cô Phan vốn có ân tình sâu nặng với đại thiếu gia, đã từng suýt chút vì đại thiếu gia mà từ bỏ giới showbiz.”

Nhìn vẻ mặt vô cảm của Việt Xán, cô cười nói, tiếp theo để lộ ra vẻ mặt như vừa ngộ ra điều gì: “À, tôi thật ngốc. Lúc thử lễ phục, cô Sâm đã mời anh đến đó giúp đỡ, mà cô Phan bị sắc dụ như vậy chắc cũng đã đạt được sự bằng lòng của cô Sâm, đúng không?”

“Sắc dụ...”

Việt Xán mang vẻ mặt vô cảm lặp lại từ đó.

“Dĩ nhiên anh yêu Sâm Minh Mỹ, yêu đến mức có thể vì cô ấy mà đi quyến rũ cô gái khác, mà Sâm Minh Mỹ cũng tin tưởng tình yêu của anh như vậy, tin rằng anh sẽ không có cảm giác gì với Phan Đình Đình.”

Nắm chặt nụ hoa trong tay, Diệp Anh không cười nổi, cô khẽ thở dài: “Anh thực sự thích Sâm Minh Mỹ sao?”

Trong căn nhà kính tròng hoa.

Những nụ hoa tường vi đỏ lặng lẽ chờ bùng nở.

“Đúng vậy, tôi thích cô ấy.”

Nhíu nhíu mày, Việt Xán trả lời.

“Xùy –”

Gai trên nụ hoa một lần nữa lại đâm vào đầu ngón tay Diệp Anh, máu đỏ tươi tức thì lại chảy ra.

Như thể chỗ đâm của gai ở cùng một chỗ, cô khẽ nhíu mày vì đau, trái tim cũng đau đến co lại, lần này không giống lần trước, gai đâm vào tận trong thịt.

“A Xán, anh hà tất phải thế này.”

Bóp đầu ngón tay, thấy một giọt máu chảy ra, Diệp Anh cười khổ, nói: “Tôi không tin anh thích cô ấy. Anh biết rõ, tôi hận bố cô ta, hận không thể chặt bố cô ta ra! Biết rõ tôi hận cô ta và bố cô ta, sao anh có thể thích cô ta được chứ?”

“Cô và tôi có quan hệ gì chứ?”

Khóe môi thoáng qua chút đau khổ, Việt Xán khinh miệt nhìn cô, nói: “Tự cô đã làm ra quá nhiều chuyện rồi, Diệp Anh. Cô thật sự cho rằng nếu tôi vẫn còn nhớ cô, nếu tôi còn quyến luyến thời gian bên cô, vậy thì trong thời gian sáu năm, một phong thư tôi cũng không viết cho cô, một lần đi thăm cô cũng sẽ không có sao? Tôi chỉ miễn cưỡng thôi, chẳng qua vì tôi vẫn còn chút thương hại với cô. Vậy mà cô dám được một bước lại muốn tiến thêm bước nữa, muốn gây trở ngại cho Minh Mỹ, muốn dùng những chuyện trước kia với tôi để uy hiếp, phá hoại tình cảm giữa tôi và Minh Mỹ.”

Anh lạnh lùng cười, đôi mắt thờ ơ.

“Vì Minh Mỹ, tôi có thể đi khuyên Phan Đình Đình thay đổi quyết định, có thể đuổi cô ra khỏi nhà họ Tạ. Cứ coi như cô sẽ đem những chuyện đã qua nói với Minh Mỹ, cô cho rằng Minh Mỹ sẽ tin hiện tại tôi còn tình cảm với cô chắc? Diệp Anh, cô tự yêu mình quá. Sáu năm trước, tôi còn trẻ, ấu trĩ, cảm thấy rất muốn chinh phục vẻ lạnh lùng của cô; sáu năm sau, dạng con gái nào mà tôi còn chưa từng gặp? Cô là cái thá gì chứ?”

“Nói rất hay.”

Ngón tay đau như bị kim đâm, máu dần dần khô lại, khuôn mặt Diệp Anh trắng như tuyết, đôi mắt chăm chú nhìn anh, giọng âm u: “Đáng lẽ anh sớm nên nói những điều này với tôi chứ không phải mấy thứ vớ vẩn, nào là muốn tốt cho tôi, muốn tôi từ bỏ báo thù, muốn tôi có được một cuộc sống hạnh phúc! Anh sớm nên để tôi tuyệt tình! Sáu năm dằng dặc, trong trại quản lý thiếu niên, nếu như lòng tôi đã chết thì đã có thể mặc kệ để bọn họ chà đạp tôi, làm nhục tôi, và sẽ không phải chịu nhiều cực khổ vô ích như vậy!”

Giọng nói của cô âm u lạnh lẽo: “A Xán, vì anh, tôi đã vin có rất nhiều. Đêm đó có thể anh bị tai nạn xe cộ, có thể anh bị ốm nặng, có thể anh bị chuyện gì đó vướng chân. Tôi vì anh đã nghĩ ra vô vàn lý do, đợi anh đích thân nói với tôi! Anh sớm nên nói với tôi mới đúng, nói rằng anh không có lý do gì, nói rằng anh hối hận rồi, nói rằng anh cảm thấy sau này anh có vô số những người con gái khác, không đáng phải rước lấy phiền phức là tôi đây!”

Đột nhiên Diệp Anh đứng lên, trừng mắt nhìn thẳng vào anh, sâu trong mắt như có ngọn lửa rực cháy, cô chậm chậm nói từng chữ: “Rất hay. Cảm ơn anh đã nói với tôi những điều này, để tôi cuối cùng cũng không ảo tưởng nữa, để tôi cuối cùng có thể thức tỉnh hoàn toàn, quyết định chuyện vốn vẫn chưa thể hạ quyết tâm!”

Nụ hoa đỏ bị cô nắm chặt trong tay, chỗ bị gai đâm đau khiến môi cô tái nhợt, ánh mắt của cô đã có thêm sự điên cuồng, cô quay người đi với sự dứt khoát kiên quyết.

“Đủ rồi, đừng thủ đoạn lừa dối của cô lại đi!”

Giọng nói bị đè nén, thanh âm trầm thấp mà tức giận, Việt Xán kéo tay phải của cô, nhìn thấy vết máu loang lổ trên tay cô do bị gai đâm.

Nghiến chặt răng, anh vừa tức giận vừa khinh miệt nói: “Loại khổ nhục kế của trẻ con này, cô cho rằng có tác dụng với tôi sao? Cô tự yêu mình quá, cô dựa vào cái gì mà chắc chắn tôi còn thích cô, không chịu được nỗi đau, không muốn thấy cô đau đớn? Kể từ lần gặp lại cô, cô đã lần lượt ám chỉ hoặc thể hiện rõ, cô không hận tôi, cô vẫn còn tình cảm với tôi, cô ghen với việc tôi và Minh Mỹ ở bên nhau!”

Khinh miệt nói, Việt Xán nắm chặt chỗ bị thương trên tay phải của cô, dường như cố ý muốn cô thêm đau đớn.

“Cô ra vẻ quá nhiều, cô cho rằng tôi sẽ mắc lừa? Sao cô có thể không hận tôi, là tôi đã khiến cô ngồi tù sáu năm! Nếu có người hại tôi như vậy, tôi sẽ hận chết cô ta! Sao cô có thể còn có thứ tình cảm hoang đường là “thích” nữa? Tiểu Tường Vi của tôi, sáu năm trước cô lạnh lùng để gai đâm mình đến bị thương toàn thân, lẽ nào sáu năm sau cô được phóng thích khỏi ngục giam, cô lại như được một thứ ánh sáng thần thánh rửa tội, đầy khoan dung và yêu thương đối với kẻ đã từng làm tổn hại cô như tôi?”

Anh kẻ sát mặt cô đầy nguy hiểm. Hai mắt Việt Xán híp lại, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không mắc lừa, xin cô hãy thành thật mà từ bỏ đi. Cô hãy nghe rõ, bất luận cô hận tôi hay không hận, yêu tôi hay không yêu, một chút tôi cũng không để ý! Tôi chỉ muốn cô nhớ rõ, cô đã đồng ý với tôi, chỉ cần cô thua trong chuyện Phan Đình Đình, cô sẽ phải rời khỏi nhà họ Tạ!”

“Haha.”

Đối mặt với khuôn mặt tức giận của Việt Xán, khóe môi Diệp Anh nhếch lên, đôi mắt lạnh băng, cười nhạt: “Rất xin lỗi, tôi phải để anh thất vọng rồi.”

Dường như trong lòng có điều gì đó vô cùng sung sướng, cô ác ý liếc anh: “Lời ước định kia, anh sẽ không ấu trĩ coi là thật chứ? Chẳng qua chỉ là một cuộc chiến nho nhỏ, thua thì thua, có gì không chịu nổi chứ! Hôm đó tôi chỉ thuận miệng nói, mà anh lại coi là thật, có thể từ bỏ thân phận cao quý của đại thiếu gia, đi cầu xin Phan Đình Đình không mặc lễ phục của tôi. Haha, thật muốn biết cuối cùng anh đã đồng ý với Phan Đình Đình chuyện gì, hi vọng đến lúc đó anh sẽ không hối hận đến mức học máu ra.”

“Cô – ”

Việt Xán hận không thể bóp nát Diệp Anh: “Cô nói không giữ lời, đồ đàn bà không có thể diện!”

“Nói không giữ lời là tôi học từ anh mà.”

Cười quynh rũ, đáy mắt Diệp Anh lạnh băng, như thể việc Việt Xán gia tăng cơn đau trên tay cô không hề ảnh hưởng gì.

“Đúng là không biết thẹn! Anh cũng không đắc ý được nhiều đâu. Để đuổi tôi ra khỏi nhà họ Tạ, thậm chí anh còn tạo ra vụ tai nạn ô tô, muốn dồn tôi vào chỗ chết.”

“...”

Hai đồng tử mắt của Việt Xán co giãn mạnh.

“Có cần phải giả vờ giả vịt đến thế không?” Cô cười nhạt nói tiếp: “Lúc ở Pháp, anh tạo ra tai nạn ô tô, khiến Việt Tuyên bị thương nặng, suýt chút khiến tôi bị chôn cùng. Lần trước, cũng vẫn tiếp tục là tôi. Đại thiếu gia, muốn một người chết, có rất nhiều cách, anh tội gì cứ phải chọn lựa một cách là tai nạn ô tô?”

Vẻ mặt vô cảm, giọng nói của anh thản thờ:

“... Cô cho là tôi làm?”

“Có phải anh làm hay không, lòng anh biết rõ. Tôi phủ nhận do anh làm thì anh sẽ để ý sao? Việt Xán, để tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không rời khỏi nhà họ Tạ, sẽ không từ bỏ bất cứ chuyện gì tôi muốn làm! Muốn tôi rút đi, trừ phi anh giết tôi, nếu không cho dù bắt cóc tôi, chỉ cần thoát ra được, tôi cũng sẽ quay trở về đây!”

“Đương nhiên, anh không thể tự mình ra tay, có rất nhiều người nguyện vì anh cống hiến sức lực mà!” Khóe môi cô lại nhếch lên.

“Tôi đợi đấy.”

Ngôi nhà kính trồng hoa tràn ngập ánh trắng.

Những nụ hoa đỏ thắm, từng bông từng nụ đang đợi ngày bung nở, trong căn phòng ẩm áp này chúng lặng lẽ chờ đợi, có thể trong nháy mắt sẽ nở rộ, cũng có thể chưa kịp nở đã lụi tàn, Việt Xán lặng lẽ ngắm nhìn chúng.

Anh đã đợi ba đêm.

Mỗi đêm, anh đều nghĩ rằng hôm nay sẽ là đêm đầu tiên chúng bung nở, nhưng vẫn phải đợi cho đến bây giờ.

“Anh có biết tôi hận gì ở anh nhất không?”

Trước cửa căn nhà kính, giọng nói của cô lạnh lùng: “Có thể anh đúng, có lẽ tận sâu trong lòng tôi chỉ có sự thù hận với anh; có lẽ tâm tình phức tạp của anh, ngay cả tôi cũng không thể hiểu rõ tường tận.

Tuy nhiên, điều tôi hận nhất chính là anh chưa từng dám thử một lần.

Việt Xán, từ đầu đến cuối, người có lỗi với tôi chính là anh. Nếu trong chuyện tình cảm, ngay cả dũng khí thử nghiệm và đấu tranh cũng không có, thì tất cả những thứ anh có rồi cũng sẽ hoàn toàn chết đi.”

6. Chương 06

Chương 6

Năm ngày sau.

Một chuyến bay quốc tế chậm chậm hạ cánh tại sân bay nước Mỹ.

Phan Đình Đình đeo kính râm, mặc bộ váy màu hồng, phong thái kiêu diễm. Cô cùng đoàn bảo vệ, người đại diện và các trợ lý bước xuống sân bay. Đám phóng viên Trung Quốc và phóng viên các nước khác đã đợi ở đây từ sớm, lập tức ào ra bao vây, vô số mic và máy quay, ánh sáng liên tiếp chớp lên.

Trên màn hình TV, qua ống kính có thể thấy một trợ lý phía sau Phan Đình Đình cẩn thận ôm một hộp lễ phục rất to, logo trên hộp là chữ “Sâm” theo phong cách thủy mặc.

“Nếu không yên tâm, tôi có thể đi giúp cô chỉnh sửa lễ phục”, đứng trước cửa sát đất của một phòng ăn riêng tại một khách sạn xa hoa bậc nhất Hollywood, Sâm Minh Mỹ rạng rỡ nói chuyện với Phan Đình Đình qua điện thoại, sau đó cười to: “Haha haha, đáng người của cô đương nhiên vẫn đẹp như vậy. Lễ trao giải ngày mai, những minh tinh phương Tây sẽ rõ họ đã hiểu sai đáng sợ như thế nào về những cô gái phương Đông!”

Tiết mục tin tức của Phan Đình Đình kết thúc.

Gặp điện thoại, nụ cười vẫn lóng lánh bên môi Sâm Minh Mỹ.

Lúc này Liêu Tu đến nói với cô rằng tiệc rượu đêm mai đã sắp xếp xong, nhị thiếu gia và Diệp Anh cũng vừa qua xem tình hình chuẩn bị tiệc rượu chúc mừng.

“Hừ.”

Ánh mắt Sâm Minh Mỹ âm u.

Việt Tuyên và Diệp Anh cùng cô bay đến Hollywood, ở sát phòng nhau.

Việt Xán vì phải xử lý một số việc của tập đoàn nên ngày mai mới tới.

“Liêu Tu, lát nữa anh đến khách sạn của Phan Đình Đình, nếu cô ấy có bất cứ điểm gì không hài lòng về bộ lễ phục, hoặc cảm thấy phải thay đổi chỗ nào, anh phải thông báo với tôi ngay!”

Cẩn cẩn môi, Sâm Minh Mỹ nói với Liêu Tu.

“Vâng.”

“Đến trước lễ trao giải đêm mai, anh phải ở cạnh Phan Đình Đình, nhất định phải tận mắt nhìn thấy Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục của SÂM!”

“Vâng.”

Một đêm này, Sâm Minh Mỹ thấp thỏm không yên, cô ở lại phòng khách sạn, không hề rời khỏi một bước.

Trong khi Liêu Tu gọi điện thoại tới, nói rằng anh đã giúp Phan Đình Đình thử lại bộ lễ phục phượng bào lần nữa, không cần sửa chữa gì.

Một đêm, Sâm Minh Mỹ nằm mơ rất nhiều.

Cô mơ thấy bố mình, mơ thấy đoạn thời gian ngắn ngủi kỳ lạ thời niên thiếu, mơ thấy mình đốt cửa hàng MK của Diệp Anh, mơ thấy bộ lễ phục màu lam như một biển sao, mơ thấy nữ vương Veka đột nhiên xuất hiện trên bục chữ T, mơ thấy Phan Đình Đình.

...

“Aaaa –”

Trán đầy mồ hôi, Sâm Minh Mỹ hoảng hốt giật mình tỉnh giấc!

Hai mắt mở to, trái tim Sâm Minh Mỹ hoảng hốt. Không, trận chiến này cô sẽ không thua, SÂM sẽ dựa vào việc Phan Đình Đình bước trên thảm đỏ là nổi tiếng!

Không có ai là đối thủ của cô!

Không ai có thể ngăn cản sự thành công của cô!

Mặt trời đã lên.

Với sự trợ giúp của Quỳnh An, Sâm Minh Mỹ đã trang điểm và làm tóc xong, cô còn mời chuyên gia trang điểm tỉ mỉ mô tả cách trang điểm ính.

Khoảng năm giờ chiều, Việt Xán cũng đã hạ cánh máy bay, vội vàng đến khách sạn.

Nhìn thấy Việt Xán mặc bộ lễ phục nhung màu đen như thiên nga, cả người anh tuấn khôi ngô, như thể có ánh sáng chiếu rọi lên người, trong lòng Sâm Minh Mỹ cuối cùng cũng yên tâm.

Màn đêm dần xuống.

Liêu Tu gọi điện thoại báo cáo Phan Đình Đình đã mặc xong bộ lễ phục của SÂM, đang tiến về nơi trao giải thưởng, khoảng bảy giờ tối, cô ấy sẽ bước trên thảm đỏ.

“Tốt, tốt!”

Giọng nói có chút kích động không kiềm chế được, Sâm Minh Mỹ thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc sửa sang lại dung mạo, Sâm Minh Mỹ mặc bộ lễ phục của chính mình, cùng Việt Xán và Quỳnh An hướng về phía lễ trao giải.

Nơi tổ chức lễ trao giải lộng lẫy như cung điện.

Thảm đỏ phía ngoài đã bắt đầu có một số minh tinh xuất hiện.

“Tách!”

“Tách!”

“Tách!”

“Tách!”

Giờ ấy ảnh, các phóng viên truyền thông trên khắp thế giới bao quanh thảm đỏ chật kín.

Đây là lễ trao giải điện ảnh long trọng nhất trên toàn cầu trong năm, rất nhiều quốc gia chiếu truyền hình trực tiếp lễ trao giải qua vệ tinh. Càng ngày càng có nhiều các minh tinh danh tiếng bước vào thảm đỏ, lễ trao giải cũng sắp bước vào điểm cao trào!

Trong hội trường của lễ trao giải, các ngôi sao Hollywood vẫn đang lần lượt bước vào, đám nhà thiết kế thời trang quốc tế cũng đã đến, họ ăn mặc lộng lẫy, cùng nhau ngồi hàn huyên, bầu không khí quen thuộc mà thân thiện.

“Khi nào Phan Đình Đình mới bước vào?”

Nhìn màn hình TV Led đang chiếu quang cảnh rầm rộ trên thảm đỏ, Sâm Minh Mỹ lo lắng hỏi Việt Xán bên cạnh.

Vé vào bên trong rất khó có được nên Quỳnh An và Liêu Tu đành phải ở ngoài, vị trí bên trái Việt Xán thuộc về hai người là Việt Tuyên và Diệp Anh.

Không thể nào không dám đến chứ.

Sâm Minh Mỹ kiêu ngạo nghĩ thầm, biết rõ Phan Đình Đình sẽ lựa chọn lễ phục của cô, chẳng lẽ Diệp Anh lại có sự kiềm chế tốt đến mức tới chúc mừng cô sao? Cô đang vui mừng nghĩ vậy thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng Việt Xán bên cạnh: “Tuyên.”

Bộ lễ phục màu xám bạc, sơ mi màu trắng ngọc trai, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa màu xám, chiếc khăn ấy hơi sáng bóng, làm nổi bật vẻ điềm đạm tuấn tú, thanh tịnh cao quý của Việt Tuyên, khiến người khác không dám nhìn lâu khi chất đẹp dễ cao quý ấy.

Điều khiến Sâm Minh Mỹ kinh ngạc là Việt Tuyên không ngồi xe lăn, chỉ được Diệp Anh đỡ cánh tay mà thôi.

Còn Diệp Anh cũng mặc một chiếc váy màu xám bạc.

Mái tóc cô để buông dài, trang điểm nhẹ, để phối hợp với Việt Tuyên, cô đeo một đôi vòng tai ngọc trai, cả người thanh thoát mà quyền rũ.

Hai mắt đen sâu thẳm, cô mỉm cười liếc nhìn Việt Xán và Sâm Minh Mỹ, đỡ Việt Tuyên đến chỗ ngồi bên cạnh Việt Xán, sau đó cũng ngồi xuống, rồi mới nói: “Cô Sâm đêm nay rất lộng lẫy.”

7. Chương 07

Chương 7

Đầu thảm đỏ bên ngoài.

Các ngôi sao Hollywood được một chiếc xe Motorhome màu đen chở đến, trong nháy mắt cửa xe mở, ánh sáng liên tục lóe lên, những tiếng gào thét bùng nổ, ánh sáng rực rỡ, lộng lẫy vô cùng.

Liêu Tu, Quỳnh An, George và Tracy chen lẫn trong đám người, bị đám người đẩy tới đẩy lui, bốn người đều lo lắng chăm chú nhìn chiếc Motorhome màu đen.

Càng về sau, các ngôi sao Hollywood bước vào càng là những ngôi sao danh tiếng.

Phan Đình Đình đáng ra phải xuất hiện rồi.

Tâm tình của Liêu Tu và Quỳnh An rất kích động, Phan Đình Đình càng xuất hiện muộn càng thêm áp lực với họ, mà cũng càng thêm được để ý bởi giới truyền thông, sản phẩm của SÂM càng được tuyên truyền hiệu quả. Tuy nhiên, mong muốn sớm được nhìn thấy Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục của SÂM cũng rất bức thiết.

Nhìn một ngôi sao Hollywood bước vào thảm đỏ, George và Tracy có chút buồn bã. George nhỏ giọng nói: “Dùng thủ đoạn này cơ đấy!”

Rõ ràng bộ lễ phục hợp nhất với Phan Đình Đình là bộ lễ phục do Diệp Anh thiết kế, rõ ràng Phan Đình Đình đã chọn lễ phục của Diệp Anh, nhưng bỗng dưng lại bị Sâm Minh Mỹ dùng thủ đoạn phá hỏng!

Nếu không phải Diệp Anh ngăn cản, anh đã mấy lần muốn đến bộ phận thiết kế của công ty chất vấn Sâm Minh Mỹ, xem cô ta cuối cùng có biết nhục nhã và có một chút tinh thần cạnh tranh công bằng không!

Dưới ánh sáng rực rỡ của lễ trao giải, Sâm Minh Mỹ mặc một chiếc váy tơ tằm màu vàng lụa, trên thân thêu một con phượng sống động và tinh xảo, đang bay lên những đám mây xinh đẹp.

Chiếc váy này rõ ràng giống phượng bào của Phan Đình Đình, chỉ là kiểu dáng đã được lược giản đi một chút, không có chiếc cổ dựng đứng, độ dài của nó cũng chỉ đến đầu gối.

“Trong trường hợp này, tự nhiên phải long trọng một chút.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười trả lời cô, ánh mắt cố ý kèm theo sự kiêu ngạo.

Mặc lễ phục tương tự thế này, đến khi Phan Đình Đình bước trên thảm đỏ, những nhà thiết kế thời trang quốc tế tại đây đều có thể nhận ra cô chính là người đã thiết kế phượng bào của Phan Đình Đình.

“Ừm, rất đúng.”

Diệp Anh mím môi cười, rồi lại bật cười, nói: “Chỉ là nếu như Phan Đình Đình phát hiện ra bộ lễ phục cô ấy vẫn tưởng là độc nhất vô nhị lại gặp phải chị em của nó ở trong buổi lễ trao giải, không biết cô ấy sẽ thế nào nữa?”

Khuôn mặt Sâm Minh Mỹ biến sắc.

Việt Xán và Việt Tuyên dường như không nghe trận giao chiến giữa hai người, vẻ mặt tĩnh lặng, nhỏ giọng bàn một số việc của tập đoàn.

“Phan Đình Đình sẽ như thế nào tôi không biết,”

Ngưng lại vài giây, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng cười:

“Tôi chỉ hi vọng tại bữa tiệc rượu chúc mừng, cô Diệp có thể mang khuôn mặt tươi cười như vậy, thực lòng chúc mừng cho thương hiệu SÂM của chúng tôi đã mở cửa thành công.”

“Nhất định là vậy.”

Diệp Anh mang vẻ tươi cười, chân thành nói: “Tôi cũng tin là nếu Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục của MK đi trên thảm đỏ, cô Sâm cũng sẽ thật lòng chúc mừng MK.”

“Hừm.”

Ngón tay hung hăng xoay chiếc vòng giả cổ màu vàng, Sâm Minh Mỹ ngẩng đầu, kiêu căng nhìn về phía màn hình lớn đang chiếu cảnh rầm rộ của thảm đỏ.

Cô không cần nói nhiều với người con gái này, chỉ cần Phan Đình Đình mặc bộ phượng bào cao quý bước từ trong xe đi ra.

...

Lễ trao giải điện ảnh long trọng nhất toàn cầu trong năm.

Thảm đỏ lộng lẫy.

Tiếng microphone vang lên giọng khàn khàn, hấp dẫn của người chủ trì bên ngoài: “Sắp bước vào thảm đỏ là cô Phan Đình Đình đến từ Trung Quốc, nằm trong danh sách đề cử diễn viên phụ xuất sắc nhất của năm.”

...

Đám người ào lên mãnh liệt.

Liêu Tu và Quỳnh An kích động đến ngừng thở, hướng về chiếc Motorhome đen phía đầu thảm đỏ. George và Tracy cũng lo lắng nhìn theo.

Trong hội trường rực rỡ ánh sáng.

Trên màn hình lớn, ánh sáng chớp liên tục, chiếc Motorhome màu đen đang chậm rãi tiến về thảm đỏ, nụ cười trên khóe môi mở đi, ánh mắt Diệp Anh trở nên thâm sâu, ngón tay nắm chặt tay vịn của ghế.

Lúc này, bàn tay Việt Tuyên phủ lên tay cô, lạnh lùng nhưng có sức mạnh, khi cô nhìn anh, ánh mắt anh thản nhiên nhìn Phan Đình Đình sắp bước ra khỏi chiếc Motorhome trên màn hình lớn.

Ánh sáng bên ngoài xe loang loáng liên tục.

Bên trong chiếc Motorhome, Phan Đình Đình hồi hộp đến mức hai má ửng đỏ, khó khăn hít thở, cô giữ chặt ngực mình, hai chân cũng hơi run.

Như thể cô đang nằm mơ, cô thực sự đã tới lễ trao giải Laurence được quan tâm nhất thế giới. Đây là mơ ước của vô số những ngôi sao nữ luôn được coi là bình hoa như cô. Rõ ràng cô đã thực sự đến đây!

Cô không biết sau đó mình có cơ hội này nữa không!

Cô hi vọng tất cả mọi người đêm nay sẽ nhớ cô, nhớ khuôn mặt cô, nhớ con người cô, vì thế cô phải nắm chặt cơ hội này!

Cho nên, cô không được lựa chọn bộ lễ phục của những thương hiệu lớn như ném bom thí cho cô, cô cần một bộ lễ phục đẹp nhất, mỹ lệ nhất, một bộ lễ phục phải khiến cả Hollywood khó lòng quên được cô!

Khi mặc bộ lễ phục xanh lam như một bầu trời sao, từ trong gương, cô thấy thấp thoáng bóng dáng của Ingrid – sự lạnh lùng cao quý trên người mình. Cô biết rõ đây là bộ lễ phục đẹp nhất trên thế giới và hợp nhất với cô.

Nhà thiết kế Diệp Anh lạnh lùng rõ ràng có thể khiến cô lột xác, khai thác những vẻ đẹp khiến chính cô cũng phải rung động.

Tuy nhiên – Khi Việt Xán đề nghị hiệp ước cực kỳ hậu hĩnh của việc làm người đại diện ấy hợp đồng quảng cáo...

Cô đã động tâm.

Một buổi tối tại quán rượu ngoài trời ở Lâm Giang, bầu trời thưa thớt sao, Việt Xán đã dịu dàng ôm lấy vai cô, thì thầm với cô.

Khi anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, nói với cô, anh cần sự trợ giúp của cô, anh cần cô chọn lựa bộ lễ phục của Sâm Minh Mỹ.

Khi anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn lên mái tóc dài của cô, dịu dàng hỏi: “Đình Đình, có thể giúp anh không?”

...

Trong xe, Phan Đình Đình run rẩy nhắm chặt mắt.

Không ai có thể tin.

Cô thật sự yêu người đàn ông bạc bẽo này.

Vẻ đẹp của anh ấy, sự mạnh mẽ của anh ấy, thậm chí cả sự tàn nhẫn của anh, sự bạc tình của anh, cô yêu anh hoàn toàn cuồng nhiệt và sâu nặng.

Đã quen với cuộc sống của giới giải trí, cô không để ý những người con gái khác bên cạnh anh, cô chỉ cần anh cũng thích cô, yêu cô, cần cô.

Run rẩy hít sâu một hơi.

Cửa xe được mở ra, Phan Đình Đình chỉnh lại biểu cảm trên mặt, khom lưng bước ra ngoài.

Trong hội trường huy hoàng, trên màn hình lớn, cửa xe được người phục vụ anh tuấn cao to mở ra, thoáng chốc, vô số máy ảnh bắt đầu nhấp nháy!

Trong biển tia chớp loang loáng, Phan Đình Đình với làn da trắng nõn nà chậm rãi bước ra khỏi xe.

Kìm chế sự kích động trong ngực, khoe môi Sâm Minh Mỹ mỉm cười, thận trọng nhìn thời khắc vinh quang không gì sánh được này!

Khoe môi vẫn giữ nụ cười.

Sâm Minh Mỹ thanh nhã nhìn màn hình lớn.

Thời gian như đọng lại.

Diệp Anh quay đầu, mỉm cười với Sâm Minh Mỹ.

Sâm Minh Mỹ bất động.

Bình tĩnh, sắc mặt Sâm Minh Mỹ càng lúc càng trắng bệch, khoe môi vẫn duy trì nụ cười như trước, nhưng chiếc mặt nạ kỳ dị như thể sắp vỡ tan ra.

Đột nhiên, điện thoại trong túi cô điên cuồng vang lên, từng hồi vang lên sắc nhọn, chói tai!

8. Chương 08

Chương 8

Bầu trời đêm đầy sao.

Trên thảm đỏ lễ trao giải Laurence sáng như ban ngày, trước vô số những tia chớp loang loáng, với làn da trắng nõn nà, dáng người ngọc ngà như thể được trời ban tặng cho riêng mình, Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục được khoét hình chữ V màu xanh lam với biển sao, đẹp như nữ thần, nữ thần lạnh lùng xinh đẹp đến từ bầu trời đêm thần bí.

Vô số ánh mắt kinh ngạc.

Những phóng viên đang chụp ảnh những ngôi sao lớn khác dường như cũng bị tia điện phóng trúng, quay đầu nhìn về phía Phan Đình Đình đang đi trên thảm đỏ.

Bóng dáng xanh lam ấy đẹp như thể đến từ bầu trời thần bí, từ vương quốc lạnh lùng. Sau giây lát ngừng hô hấp, đám đông như một cơn bão tố điên cuồng lấp lánh những tia chớp liên tục.

“Tanh tách!”

“Tanh tách!”

“Tanh tách!”

“Tanh tách!”

“Tanh tách!”

Các phóng viên của các nước điên cuồng chụp ảnh Phan Đình Đình, biển ánh sáng khiến thảm đỏ sáng rực như ban ngày. Những ngôi sao khác xung quanh cũng không nhận được phải nhìn qua, trên thảm đỏ phút chốc nổi lên một trận cao trào!

“... Cô Phan không mặc... không mặc lễ phục của chúng ta!” Trong hội trường, giọng Liêu Tu hoảng hốt bắt an qua điện thoại, Sâm Minh Mỹ nhìn chăm chăm vào màn hình lớn đang quay cảnh trên thảm đỏ, tay phải giữ chặt chiếc điện thoại.

Đầu óc cô trống rỗng, đôi môi run rẩy, không thể tin được, đã xảy ra vấn đề gì, sao lại như vậy, đột nhiên xảy ra chuyện gì?

Nhìn Phan Đình Đình trên màn hình lớn, vẻ mặt của Việt Xán buồn bã u ám, lát sau, khóe miệng nhếch lên, thò người ra nói chuyện với Diệp Anh: “Chúc mừng cô Diệp.”

Lật ngửa bàn tay, nắm lấy bàn tay Việt Tuyên, Diệp Anh mỉm cười nhìn Việt Xán, nói: “Cảm ơn. Tiệc rượu hôm nay vẫn xin mời anh và cô Sâm vui lòng đến dự.”

“Nhất định.” Việt Xán mỉm cười nói: “Đây là vinh quang của Tạ thị mà.”

Đờ đẫn gặp điện thoại, đầu óc Sâm Minh Mỹ ù đi, cô nhìn chiếc túi xách bằng gấm trong tay phối rất hợp với phượng bào, bỗng dưng cảm thấy mĩa mai vô cùng, máu xông lên mặt!

Hội trường vang lên một trận bàn tán sôi nổi, dường như nghe thấy tên ai đó, Sâm Minh Mỹ đờ đẫn nhìn qua, đó chính là Phan Đình Đình đang chậm rãi bước vào, như có vầng sáng bao quanh, vẻ đẹp toát ra như nữ thần, mà trên choker thay Phan Đình Đình đang mặc bộ lễ phục xanh lam, chứ không phải bộ phượng bào!

Hận đến mức nghiêng chặt răng, Sâm Minh Mỹ “đột ngột” đứng dậy, muốn xông thẳng ra chất vấn cô ta!

“Minh Mỹ.”

Việt Xán nắm lấy tay cô.

Sâm Minh Mỹ cảm phần thoát ra, nhưng bàn tay Việt Xán như thép, cuối cùng sắc mặt cô trắng bệch, buồn bã ngã xuống ghé nhắm mắt, không muốn nhìn bất cứ điều gì nữa.

Tương phản với sự u ám buồn bã của Sâm Minh Mỹ, lễ trao giải tối nay diễn ra vô cùng sôi động và thuận lợi. Bộ phim “Gia tộc hắc đạo” của đạo diễn Hách Bá đến tham dự giải thưởng ở bốn hạng mục, mà Phan Đình Đình đến từ Trung Quốc cũng đoạt giải nữ diễn viên phụ ngoài dự đoán.

Dưới ánh sáng lộng lẫy.

Trên người mặc bộ lễ phục xanh lam, Phan Đình Đình như nữ thần chiến thắng bước lên bục trao giải, cô xúc động cảm tượng đồng. Máy quay phim và hệ thống vệ tinh đã truyền chiếu cảnh cô nhận giải thưởng đến với khán giả khắp thế giới!

Dưới khán đài của hội trường.

Cùng là khách đến dự, Diệp Anh mỉm cười vỗ tay chúc mừng Phan Đình Đình. Như cô dự liệu, Phan Đình Đình là một cô gái thông minh, biết lựa chọn như thế nào mới là chính xác nhất.

Trong một trang viên tư nhân cách nơi tổ chức lễ trao giải không xa, sau khi lễ trao giải Laurence kết thúc, tiệc rượu chúc mừng của tập đoàn họ Tạ được long trọng tổ chức ở đây.

Nó nghiêm nhiên trở thành buổi tiệc nhỏ của giới thời trang. Ngoại trừ tầng lớp thượng lưu của tập đoàn họ Tạ, hầu như tất cả những nhân vật uy quyền của giới thời trang quốc tế đến tham dự lễ trao giải Laurence đều tới đây.

Ánh sáng huy hoàng.

Hương rượu với những bóng hình kiều diễm.

Khách khứa đến dự ăn mặc lộng lẫy, vui vẻ nói chuyện, tay cầm ly champagne, hướng tới Việt Xán, Việt Tuyên và Diệp Anh, chúc mừng nhãn hiệu thời trang cao cấp MK của Tạ thị lần đầu tiên vược vào vô đài quốc tế đã thành công như vậy.

Các vị khách khen ngợi bộ lễ phục Phan Đình Đình mặc mỹ lệ, thần bí, cao nhã và kiêu sa hơn bất cứ bộ lễ phục thiết kế nào của các thương hiệu thiết kế hàng đầu quốc tế.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn sự thừa nhận của ngài.”

“Rất hân hạnh vì ngài yêu thích phong cách thiết kế của MK.”

Trong bữa tiệc rượu nhạc du dương, Diệp Anh vừa mỉm cười điềm tĩnh nói chuyện với các vị khách, vừa nhìn Việt Tuyên cách đó không xa.

Việt Tuyên đêm nay hơi lạ, khi tham dự lễ trao giải, anh cự tuyệt ngồi xe lăn, cũng không để cô dìu anh.

Lúc này, dưới ánh đèn rực rỡ huy hoàng, điềm đạm nói chuyện cùng khách khứa, Việt Tuyên để lộ rõ dáng người nổi bật, khí chất nho nhã, rất khó nhìn ra anh đã từng trải qua tai nạn xe nghiêm trọng như vậy, cách đây không lâu, anh vừa mới có thể nỗ lực đi xe đạp được một mình.

Nhìn anh vì mệt mỏi mà đôi môi tái nhợt, Diệp Anh khẽ nhíu mày, âm thầm lo lắng. Nhưng cô cũng nhận thấy trên khuôn mặt trắng nhợt của anh, hai má hơi ửng đỏ, đôi mắt sáng hơn thường ngày.

Khi cô đang do dự đấu tranh.

Giữa khách khứa, Việt Tuyên quay đầu nhìn cô, ánh mắt như hồ nước, mỉm cười dịu dàng với cô.

Sau đó, anh bước qua phía bên cạnh, nói nhỏ vài câu với người quản lý tổ chức ở đó.

Người quản lý mỉm cười, giơ tay làm động tác OK. Diệp Anh vẫn nhìn theo – Đột nhiên ánh đèn trong bữa tiệc tối lại!

Nhạc cũng im theo!

Trần đầy ngạc nhiên, khách khứa trong bóng tối sững sờ nhìn xung quanh, một chùm ánh sáng trắng chiếu xuống, giọng ca khàn khàn vang lên.

Dưới chùm ánh sáng, thỉnh thoảng xuất hiện nhóm nhạc biểu diễn tiết mục cuối tại lễ trao giải khi này. Cầm chiếc mic bạc, họ tràn đầy mị lực biểu diễn —

“I swear!

(Anh thề)

By the moon and the stars in the sky. (Trước ánh trăng và những ngôi sao trên bầu trời)

And I swear!

(Anh thề)

Like the shadow that’s by your side.” (Sẽ luôn bên em như hình với bóng.)

Trong giọng hát lãng mạn thâm tình, hai chùm ánh sáng như những hàng sao lấp lánh, người quản lý tuần tú đẩy một chiếc xe đẩy hoa tiến vào.

Ánh sáng trắng, cây tường vi trắng. Từng bông tường vi trắng nở rộ, những đóa hoa xinh đẹp nảy nở, cánh hoa trắng đến bừng sáng. Trong phút chốc, bữa tiệc chúc mừng biến thành cảnh tiên với một biển tường vi trắng, mộng ảo và mỹ lệ như xứ sở thần tiên của Alice.

Từng chùm hoa.

Từng bông tường vi trắng nở rộ.

Đặt Diệp Anh đứng ở trung tâm, giữa biển hoa ấy.

Mùi hoa thanh nhã, ánh sáng như những dải sao. Diệp Anh mặc bộ lễ phục màu xám bạc khiến cô như thể Nguyệt Thần, như đứa con cưng của hoa tường vi. Trái tim loạn nhịp đập mạnh, cô đứng đó, nhìn người đang bước tới gần mình trong biển hoa trắng.

“I see the questions in your eyes

(Anh thấy trong đôi mắt em có nhiều nghi hoặc)

I know what’s weighing on your mind

(Anh biết những gì đè nặng tâm trí em)

You can be sure I know my heart

(Em có thể tin tưởng, vì anh hiểu rõ trái tim mình)

‘Cause I’ll stand beside you through the years (Vì thế anh sẽ luôn ở bên em qua từng năm tháng)

You’ll only cry those happy tears

(Em sẽ chỉ khóc vì hạnh phúc)

And though I make mistakes
I'll never break your heart."
thương em)

(Và dù anh có phạm phải lỗi lầm gì)
(Chắc chắn anh cũng sẽ không bao giờ làm tổn

...

Tại một góc tối.

Sâm Minh Mỹ vẫn để hồn phách thất lạc, trong thời khắc này đang kinh ngạc mở to mắt.

Chu trình của buổi tiệc rượu này vốn do cô một tay sắp đặt, cô nhớ rõ không hề có tình tiết này!

Mà Việt Xán đứng bên cạnh Sâm Minh Mỹ thấy cảnh tượng bất ngờ này, hai mắt cũng nheo lại, anh mím chặt môi, khuôn mặt dần đen lại, càng lúc càng nặng nề.

Sâu bên trong biển hoa tường vi trắng.

Việt Tuyên mặc bộ lễ phục màu xám bạc, trong tay cầm một chiếc hộp trang sức màu trắng, bóng dáng tuấn tú mang trên người mùi hoa thanh nhã, điềm đạm bước về phía Diệp Anh đang đứng giữa biển hoa.

“A...”

Tracy ngơ ngác há to miệng.

George, Liêu Tu và Quỳnh An cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Qua cơn ngạc nhiên, những vị khách đã hiểu cảnh tượng này có nghĩa gì, tất cả đều hưng phấn vỗ tay, đợi thời khắc lãng mạn đến!

“For better or worse (Dù xảy ra chuyện gì)

Till death do us part (Dù cái chết chia lìa chúng ta)

I'll love you with every beat of my heart!” (Anh vẫn sẽ yêu em trong từng nhịp đập của trái tim)

Trong tiếng hát khàn khàn thâm tình, Việt Tuyên bước tới trước mặt Diệp Anh.

Xung quanh hai người là biển hoa tường vi trắng. Tại Việt Tuyên hơi ửng đỏ, anh cúi đầu, chậm chậm mở chiếc hộp nữ trang màu trắng khắc hình hoa tường vi.

Giữa không gian sáng ấy.

Trong khoảnh khắc chiếc hộp được mở ra, một làn ánh sáng chói mắt lấp lánh!

Sáng chói rực rỡ nhưng lại thâm sâu không đáy như màn đêm và dịu dàng lấp lánh – đó là một viên kim cương đen.

Những vị khách gần đó kinh ngạc thốt lên, kim cương to như vậy đã hiếm, mà lại là kim cương đen vô cùng hiếm thấy, vật phẩm tốt như vậy thật sự khiến người xem vô cùng thỏa mãn.

“Chiếc nhẫn sáng hơn những vì sao...”

Việt Tuyên nhẹ nhàng nắm lấy tay Diệp Anh, tai ửng đỏ, đáy mắt anh thấp thoáng sự chờ đợi nín lặng, anh nhìn thật sâu vào mắt cô: “... Em đồng ý nhận nó chứ?”

Trái tim Diệp Anh co thắt dữ dội!

Giọng nói tĩnh lặng của Việt Tuyên cũng như một cây kim sắc bén, đâm thẳng vào ngực Việt Xán.

Hai tay bên người không kiềm chế được, nắm chặt lại. Trái tim Việt Xán như bị bóp nghẹt muốn nổ tung. Anh không biết Diệp Anh sẽ trả lời thế nào, sự chờ đợi này như địa ngục lắng tri kéo dài đằng đẳng.

Giờ khắc này, Việt Tuyên đã đợi rất lâu, rất lâu.

Rất lâu, rất lâu.

Thậm chí khi anh chưa nhận thức được rằng mình đang chờ đợi, thì anh đã bắt đầu đợi chờ rồi.

Trong những năm tháng không gặp cô, anh nhìn thấy viên kim cương này, ánh sáng đen lấp lánh khiến anh nghĩ đến đôi mắt xinh đẹp đen láy của cô.

Mỗi đêm, anh chơi đùa với viên kim cương, lặng lẽ say mê. Anh có thể ngắm nhìn viên kim cương này cả đêm, nhưng lại không biết vì sao mình có thể ngắm nhìn nó lâu như vậy.

“... Em đồng ý chứ?”

Cơn ho trong họng cố kìm chế lại, khiến Việt Tuyên cảm nhận được sự hồi hộp và nghẹt thở giữa ngực. Mãi lâu sau, anh không đợi câu trả lời của cô nữa, lãnh đạm hạ mí mắt, chỉ cảm thấy một khoảng không lạnh giá trong cơ thể trào ra.

“Nếu anh đồng ý hỏi em lần thứ ba,”

Bừng tỉnh từ cơn loạn nhịp, Diệp Anh quyết định, cô khẽ hít một hơi: “... Có thể em sẽ đồng ý trả lời câu hỏi của anh.”

Trong không gian yên lặng,

Việt Tuyên hôn mu bàn tay Diệp Anh, một lần nữa nín thở hỏi: “Em đồng ý nhận lời cầu hôn của anh nhé?”

“I’ll give you everything I can (Anh sẽ dành cho em tất cả những gì anh có)

I’ll build your dreams with these two hands (Anh sẽ xây những giấc mơ cho em bằng chính đôi tay này)

We’ll hang some memories on the walls (Chúng ta sẽ cùng khắc ghi những kỷ niệm)

And when there’s silver in your hair (Và khi mái tóc em điểm bạc)

You won’t have ask if I still care (Em sẽ không nghi ngờ tình yêu của anh)

‘Cause as the time turns the page (Bởi vì dù thời gian có trôi)

My love won’t age at all (Thì tình yêu anh dành cho em là mãi mãi)

“Em đồng ý”

Đôi mắt đen láy hơi ướt, khóe môi Diệp Anh nở một nụ cười sáng ngời.

Tức khắc cả bữa tiệc vang lên những tiếng chúc mừng và tiếng vỗ tay rào rào, đáy mắt Việt Tuyên cũng là nụ cười sáng ngời như vậy.

Nhưng trong đáy mắt Việt Xán lại là một tảng băng tan vỡ, khuôn mặt anh trắng bệch như người chết.

9. Chương 09

Chương 9

“I swear! (Anh thề)

By the moon and the stars in the sky. (Trước ánh trăng và những ngôi sao trên bầu trời)

And I swear! (Anh thề)

Like the shadow that’s by your side.” (Sẽ luôn bên em như hình với bóng.)

“Không thể như vậy!”

Hung hăng cắn môi, thấy Việt Tuyên trịnh trọng đeo chiếc nhẫn kim cương đen cho Diệp Anh, cơn giận của Sâm Minh Mỹ bùng nổ!

Sao có thể như vậy!

Vốn dĩ Phan Đình Đình phải mặc bộ lễ phục do cô thiết kế, đây vốn dĩ là bữa tiệc rượu chúc mừng của cô, người vợ của Việt Tuyên trong thâm tâm ông Tạ đã chọn là cô!

Từng thứ một của cô đều bị người đàn bà không biết gốc gác này cướp đi!

Việt Tuyên đã từng là vị hôn phu của cô, dù cô không muốn anh nữa thì cô cũng phải là người duy nhất trên thế giới này xứng đôi với anh!

“Ông và bác đều không ở đây, đính hôn thể này quả là hoang đường!”

Cất cao giọng, dưới cơn phẫn nộ, Sâm Minh Mỹ đã không để ý hình tượng gì nữa. Cô nhớ rất rõ không lâu cách đây, trong buổi lễ chúc thọ, chính miệng ông Tạ đã tuyên bố mối quan hệ giữa cô và Việt Tuyên.

Trên môi còn vết máu do vừa cắn, Sâm Minh Mỹ không cần biết tới đám quan khách đang ở đây, liều lĩnh tiến về phía trước, giọng nói đầy hận thù: “Tôi muốn nói với mọi người rằng đính hôn thể này hoàn toàn không thể thực hiện được!”

Lạnh lùng nhìn Sâm Minh Mỹ đã mất đi lý trí, trái tim Việt Xán lạnh cứng như sắt đá.

Việt Xán nghĩ Việt Tuyên chọn tổ chức nghi lễ đính hôn tại đây vì anh sợ sự can thiệp của ông Tạ và Tạ Hoa Lăng, cậu ta muốn chuyện này thành sự việc đã định.

Người em trai của anh, tuy nhìn dịu dàng điềm đạm, nhưng với những chuyện mình muốn làm sẽ không thỏa hiệp bao giờ.

Anh không ngăn cản Sâm Minh Mỹ.

Anh rất muốn xem Sâm Minh Mỹ có thể thực sự quấy rối được đại cục của lễ đính hôn này không.

Sâm Minh Mỹ vẫn điên cuồng còn chưa lao đi được hai bước đã bị Tạ Phổ chặn lại.

Tạ Phổ mỉm cười nho nhã, một bàn tay đặt nhẹ trên vai Sâm Minh Mỹ, khiến cô không cách nào vùng vẫy được.

Mỉm cười xin lỗi quan khách về việc Sâm Minh Mỹ uống say, Tạ Phổ “đỡ” cô ra khoảng sân ngoài hội trường yến tiệc.

Việt Xán lạnh lùng cười.

Tạ Phong trong góc dùng mắt xin chỉ thị có cần giúp Sâm Minh Mỹ thoát khỏi sự khống chế của Tạ Phổ không, Việt Xán thờ ơ gạt tay, không để Tạ Phong hành động.

Bữa tiệc chúc mừng trở thành bữa tiệc đính hôn, không khí trong hội trường càng thêm sôi nổi.

Ánh đèn rực rỡ lung linh, các ca sĩ Âu Mỹ được mời tới cất cao giọng hát, những người phục vụ bê champagne đến từng nơi, quan khách vui vẻ nói chuyện, một số khách đã say còn cười to nói chuyện rất sáng khoái.

Diệp Anh thấy Sâm Minh Mỹ đã phát điên được Tạ Phổ kéo ra khỏi tiệc rượu.

Cô lặng lẽ cười.

Quả nhiên, những chuyện Việt Tuyên xử lý không cần phải lo lắng, bao gồm cả chuyện của Sâm Minh Mỹ. Những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra chắc đều đã nằm trong lòng bàn tay anh.

Chỉ là sao anh có thể dám chắc cô sẽ nhận lời cầu hôn của anh?

Cô lặng lẽ nghĩ.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương đen đã đeo trên tay mình, cô hoảng hốt. Khoác tay Việt Tuyên, vừa tiếp tục cùng anh đi chào hỏi các vị khách, Diệp Anh vừa kéo anh ra khỏi bữa tiệc.

Trang viên tư nhân này cũng có nơi ở riêng thuộc về Việt Tuyên.

Diệp Anh cẩn thận đỡ anh ngồi dựa vào giường.

Tuy ánh mắt anh vẫn dịu dàng sáng ngời như trước, nhưng đôi môi đã tái nhợt đến mức dọa người, vàng trán khó nén sự mệt mỏi, hai chân cứng ngắc phát run.

Anh cố gắng chống người, uống hết nửa cốc nước ấm, dịu dàng nói: “Đừng lo, anh không sao.”

Vì xoa bóp hai chân cho anh, Diệp Anh ngửa đầu mỉm cười với anh: “Đừng nói nữa, mau nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Anh điềm đạm trả lời, nhưng vẫn tiếp tục nhìn cô.

Cúi đầu xoa bóp hai chân cho anh, trong lòng cô rất lo lắng. Đêm nay như vậy, mấy tiếng đồng hồ mệt nhọc, cô lo anh sẽ quá mệt mỏi khiến hai chân co rút, thậm chí còn khiến bệnh hen của anh phát bệnh.

Cuối cùng, xoa bóp rất lâu, cơ chân anh cũng dần thả lỏng, cô thở phào, vuốt ít mồ hôi trên trán, đưa mắt nhìn, cô vẫn thấy anh lặng lẽ ngắm nhìn cô như trước, đáy mắt có thứ tình cảm khiến trái tim cô nhảy nhót không ngừng.

“Xin lỗi.”

Thanh âm tĩnh lặng như ánh sáng ngoài cửa sổ, Việt Tuyên ngắm nhìn cô: “Tối nay quá đường đột rồi, có dọa em không?”

“Có một chút.” Giọng nói của cô rất nhẹ.

“Em không vui sao?” Giọng nói trở nên từ tốn.

“Anh thì sao?”

“Có lúc anh cho rằng em sẽ từ chối. Khi ấy, anh bắt đầu sợ hãi,” Khẽ thở ra một hơi, anh dịu dàng cầm lấy tay cô: “May mà em nhân từ.”

“...”

Diệp Anh nghe thấy hai chữ “sợ hãi” anh nói, hai hàng lông mi khẽ run rẩy, bỗng nhiên cô không dám nhìn anh.

“Diệp Anh, anh vẫn còn nhớ em đã từng như một bà hoàng tuyên bố với anh rằng anh thuộc về em.”

Hồi ức kéo cô tới cảnh mình bá đạo hôn anh, tuyên bố anh thuộc về cô. Việt Tuyên cong miệng, nở nụ cười bình thản, ngón tay lướt qua chiếc nhẫn trên tay cô, sau đó anh chậm chậm cúi đầu, như người kỵ sĩ thành kính hôn lên mặt chiếc nhẫn. “Diệp Anh, bắt đầu từ bây giờ, anh thuộc về em.”

Tiệc rượu trong trang viên vẫn đang tiếp tục.

Đêm mùa thu, gió đêm khe khẽ thổi, đi qua hội trường tiệc rượu giữa trang viên, chỉ mặc một chiếc váy xám bạc, Diệp Anh cảm thấy hơi lạnh.

Sau khi Việt Tuyên thiếp đi vì mệt mỏi, cô rời khỏi phòng, đi đến đây.

Nhìn chiếc nhẫn đính hôn với ánh sáng huyền bí lấp lánh trên ngón tay, cô lại một lần nữa hoảng hốt.

Lòng rối bời.

Từ khi bước ra khỏi trại quản lý thiếu niên, cô chưa bao giờ hỗn loạn thế này.

Đúng vậy. Vào buổi tối nữ vương Veka đến Trung Quốc giúp đỡ cô, cô đã đồng ý với Việt Tuyên, chỉ cần anh có thể tìm được chiếc nhẫn sáng hơn những vì sao thì cô sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh.

Nhưng đó chỉ là kích động nhất thời, hoặc có lẽ chỉ là sự cảm ơn.

Những ngày này, cô không dám tìm hiểu rõ tình cảm của mình với Việt Tuyên rốt cuộc là thế nào, cũng không dám truy xem tình cảm của Việt Tuyên với cô là thực hay giả.

Ít nhất cô cũng hi vọng Việt Tuyên với cô chỉ là lợi dụng hoặc lừa dối. Cô không dám nghĩ tình cảm của Việt Tuyên là thật.

Nếu tình cảm của Việt Tuyên là thật...

Trong kế hoạch của cô, không có chỗ cho tình yêu và sự mềm lòng tồn tại, chỉ có hận thù, chỉ có lạnh lùng.

Cô không nên nhận chiếc nhẫn đính hôn này, cho dù như vậy có thể ảnh hưởng đến danh dự của Việt Tuyên, cho dù nghe thấy bài hát như vậy, dù đối mặt với ánh mắt hoài nghi của anh...

Cô đau khổ cười.

Việt Tuyên.

Anh là người đàn ông thanh khiết, thiện lương và thơm tho hơn cả hoa tường vi trắng.

Nếu có thể quay lại, cô sẽ chọn lựa cách khác, sẽ không cố ý tiếp cận anh, để anh chịu những tổn thương có thể do chính cô mang đến.

Chiếc nhẫn đen trên ngón tay cô phát ra thứ ánh sáng sâu thẳm thẳm, cô mang vẻ mặt vô cảm bước đi, bữa tiệc ở không xa trước mặt, có thể nhìn thấy ánh sáng lộng lẫy, cảnh tượng náo nhiệt, tiếng nhạc trộn giữa mùi hương của champagne, sự xa hoa thể hiện rõ trong đêm nay.

Mơ hồ dừng lại.

Cô không hiểu tại sao mình muốn quay lại đây.

Lại cười khổ, có thể chỉ là không dám ở cạnh Việt Tuyên, không dám nghĩ đến mối quan hệ với anh.

Gió đêm khê thổi, bỗng Diệp Anh cảm nhận có một ánh mắt tràn đầy hận thù, từ trên khoảng sân bên ngoài hội trường tiệc rượu chiếu tới.

Cùng lúc đó, tế bào cảnh giác trên người cô thức dậy.

Diệp Anh quay đầu lại nhìn, bãi cỏ mềm mại, bên cạnh chiếc cột đèn Rome mang ánh sáng vàng, Sâm Minh Mỹ đã uống say, trang điểm đã nhạt đi, hai mắt đỏ ửng, người hơi lắc lư, ngồi bên chiếc bàn tròn màu trắng, há to miệng uống champagne.

Nấc một cái, Sâm Minh Mỹ nhìn chằm chằm Diệp Anh, lão đảo đi đến, nâng nửa ly rượu lên, mơ màng nói: “Chúc... chúc mừng cô, cô Diệp.”

“Khách khí rồi.” Hơi rượu rất khó chịu, Diệp Anh né tránh, cau mày nói: “Mời cô cứ tiếp tục.”

Nói xong, không để ý đến Sâm Minh Mỹ, quay người bước đi.

“Ha ha ha ha, như vậy sao?”

Sau lưng Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ càng lúc càng cười không khống chế nổi, như thể cô ta vừa nhìn thấy chuyện vô cùng đáng cười, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. “Diệp Anh, tôi đợi cô cả buổi tối rồi! Ồ? Cô xem, tôi phối hợp cỡ nào, tôi vẫn chưa đi, đợi cô đến khoe khoang, đợi cô đến tuyên bố thắng lợi. Thế nào, chỉ cần một câu như vậy, cô đã hả lòng hả dạ rồi à? Cô vất óc suy tính, hao tổn tâm sức chẳng phải chỉ vì giây phút đứng trước mặt tôi khoe khoang sao?”

Trừng mắt, Sâm Minh Mỹ nhào tới, giữ chặt bả vai của Diệp Anh, hét to: “Đến đi! Đến mà khoe khoang đi! Để tôi nghe xem cô sẽ khoe khoang thể nào! Đến đi! Cô đến đi!”

Trong bóng đêm, cơn tức giận của Sâm Minh Mỹ ầm ỹ như vậy khiến các quan khách trong hội trường bữa tiệc và xung quanh đó nhao nhao nhìn đến.

Rất nhanh, một số người mặc lễ phục đen xuất hiện, nho nhã lịch sự mời các quan khách đến nơi khác, cửa sổ phòng tiệc cũng bị đóng lại.

Không gian này trở thành thuộc về riêng Diệp Anh và Sâm Minh Mỹ.

“Cô say rồi.”

Diệp Anh chán ngán đẩy cô ta ra.

“Ha ha ha ha,” Sâm Minh Mỹ cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập hận thù, nhìn Diệp Anh một cách khinh thường: “Cô cũng cảm thấy mất mặt lắm đúng không? Ngay cả khoe khoang với tôi cũng phải cần yên tĩnh! Được, được, bây giờ không có người nữa rồi, đến đi, đến khoe khoang đi, đến tuyên bố thắng lợi của cô đi, đến lên lớp tôi đi. Rốt cuộc cô đã đáp ứng Phan Đình Đình cái gì mà khiến Phan Đình Đình phản bội lại tôi!”

“Khoe khoang?” Giành lấy ly champagne đang lắc lư qua lại trong tay Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh thản nhiên cười: “Thắng được đồ hèn mọn như cô, đáng để tôi khoe khoang sao?”

“Cô vẫn còn biết xấu hổ!” Khẩu khí khinh thường và giễu cợt, tựa như một trái bom, trong nháy mắt khiến Sâm Minh Mỹ bùng nổ, hai mắt như lửa, phần nộ nói: “Nếu không phải cô dùng thủ đoạn vô liêm sỉ nào đó, tôi nay Phan Đình Đình sẽ mặc bộ lễ phục của tôi! Chính miệng cô ấy đã đồng ý với tôi, sẽ mặc lễ phục của tôi! Diệp Anh, cô đúng là trăm phương ngàn kế! Cô không từ thủ đoạn! Cô không biết xấu hổ!”

10. Chương 10

Chương 10

“Nếu công bằng cạnh tranh, Phan Đình Đình sẽ chọn bộ lễ phục của ai, ngày thứ đồ mọi người đều đã rõ.”

Cười nhạt, Diệp Anh chậm rãi nói: “Đương nhiên, lấy điều kiện hậu hĩnh để đổi lấy việc người đại diện mặc lễ phục của mình, trên thương trường mà nói cũng chưa hẳn là không ổn. Cô có thể hứa điều kiện với cô ấy, đương nhiên tôi cũng có thể. Trước khi chỉ trích thủ đoạn của người khác, hãy nghĩ xem ai đã làm như vậy trước.”

“...”

Sâm Minh Mỹ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Là Việt Tuyên đúng không? Cô lừa anh ấy để anh ấy giúp cô, dĩ nhiên anh ấy đã bị cô lừa...”

“Vốn dĩ những điều này không thuyết phục nổi Phan Đình Đình,” Không muốn nghe bất cứ ngôn ngữ quá đáng nào từ miệng Sâm Minh Mỹ nói về Việt Tuyên, Diệp Anh cắt ngang lời của Sâm Minh Mỹ, châm chọc nói: “Tôi chỉ đưa ra những điều kiện giống các người thôi. Hơn nữa, các người chẳng phải còn có con át chủ bài sao? Cô Sâm, cô cũng thật cam lòng, vì thâm đồ tôi nay mà cô có thể không tiếc để đại thiếu gia mà cô yêu thương nhất đi bán sắc.”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ hết xanh lại trắng.

“Cô... Cô sao biết...”

“À, trên đời này chưa từng có bức tường nào mà gió không thực sự lùa qua được.”

Mỉm cười, tiện tay ném ly rượu vừa giành lấy từ Sâm Minh Mỹ vào thùng rác, Diệp Anh chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế tròn trong khoảng sân, rót một ly rượu, từ từ uống: “Việt Xán nói với Phan Đình Đình rằng tình cũ của anh ta với Phan Đình Đình vẫn chưa hết, chỉ cần trong lễ trao giải cô ấy mặc lễ phục của cô, thay anh ta trả nợ cho cô, thì cô ấy không những vừa có thể làm người đại diện và nhận được thù lao hậu hĩnh, mà còn có thể trở lại với anh ta.”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ cứng ngắc.

“Là như vậy đấy, không sai chứ?”

Thản nhiên cười, Diệp Anh lắc ly rượu thủy tinh trong tay: “Sự hấp dẫn này Phan Đình Đình không cách nào từ chối được. Vì thế đại thiếu gia và cô luôn cho rằng các người nắm chắc thắng lợi trong tay, dù cho có người đưa ra điều kiện cao hơn, Phan Đình Đình cũng sẽ không dao động. Vì thế, cô mới không kiêng nể gì, đi khoe khoang với tôi, thậm chí còn tổ chức bữa tiệc rượu này, tuyên bố sự thắng lợi của cô.”

“Vậy cô...”

Khẽ cắn môi, Sâm Minh Mỹ không cam lòng hỏi: “Vậy sao cô có thể khiến cô ấy thay đổi chủ ý?”

“À, rất đơn giản.”

Uống champagne, Diệp Anh mặc chiếc váy xám bạc khiến cô ở trong bóng đêm xinh đẹp, thanh nhã như ánh trăng, cô từ tốn nói: “Cô đoán được suy nghĩ si mê ngu ngốc của Phan Đình Đình, nhưng lại đánh giá thấp chỉ số thông minh của cô ấy. Có thể lẫn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, Phan Đình Đình đương nhiên không phải người con gái ngu ngốc.”

Liếc nhìn sắc mặt tái mét của Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh lấy giọng giễu cợt nói: “Sự hứa hẹn của đàn ông giống như cát bên bờ biển, chỉ có đũa ngọc mới coi là thật. Phan Đình Đình là người thông minh, cô ấy đương nhiên biết trên đời này người cô ấy có thể dựa dẫm chỉ có chính bản thân mình. Cô ấy nhất định phải nắm được cơ hội lần này, mặc bộ lễ phục đẹp nhất, để cả Hollywood phải nhớ đến cô ấy, khiến các nhà sản xuất và đạo diễn đẳng cấp quốc tế nhớ tới cô ấy. Một khi thực sự trở thành minh tinh quốc tế, chắc chắn cô ấy có thể nắm bắt được nhiều cơ hội làm người đại diện khác, đương nhiên cũng sẽ có nhiều người đàn ông ưu tú hơn đại thiếu gia theo đuổi cô ấy. Khi tôi nói những lời này cho cô ấy, cô cảm thấy Phan Đình Đình sẽ lựa chọn lễ phục của cô sao?”

“Cô...”

Chỉ thẳng mặt Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ tức giận đến mức ngực phập phồng gấp gáp.

“Quả nhiên là cô!”

“Vì thế, lựa chọn cuối cùng lại quay về lễ phục của tôi.” Tao nhã uống ngụm champagne cuối cùng, khoe môi Diệp Anh nở một nụ cười thương hại: “Đáng tiếc, lễ phục của cô thực sự cũng rất đẹp, chỉ là còn kém khá xa so với thiết kế của tôi, nếu không tiếc chúc mừng đêm nay có thể thực sự đã thuộc về cô.”

“Diệp Anh!”

Sự khinh thường trong giọng nói ấy khiến sắc mặt Sâm Minh Mỹ trắng bệch, cô tức giận đến mức giọng nói cũng run run: “Cô nói thêm nữa cũng không che giấu được mưu đồ ác độc của mình đâu! Cô cố ý, cô dám không thừa nhận sao? Ngay từ lúc bắt đầu, việc thiết kế cho Phan Đình Đình đã thuộc về tôi, nhưng cô kiên quyết muốn tranh cướp với tôi! Không, trước đó, nhãn hiệu thời trang nữ cao cấp là hạng mục tôi đã chuẩn bị nhiều năm, cô không nên chen chân vào! Cô còn... Cô còn...”

“Tôi còn cướp đi Việt Tuyên của cô nữa, đúng không?”

Nói thay cô ta xong, Diệp Anh nở nụ cười quyến rũ, diễm lệ như bông tuyết vi đỏ nở rộ trong đêm hè, cô cười khanh khách, nói: “Cô ghen tị rồi, đúng không? A, cô cho rằng tôi không nhìn ra? Cô lựa chọn đại thiếu gia vì Tuyên một chút cũng không thêm để ý tới cô, anh ấy không thích cô, càng không hề yêu cô. Mà anh ấy lại yêu tôi – người con gái với lai lịch bất minh này, vì thế cô ghen đến phát điên, lòng tự trọng của cô đã vỡ tan ra thành từng mảnh. Cô rất ghen tị với lễ đính hôn tối nay đúng không? Không phải cô rất muốn trở thành tôi, rất muốn thay thế tôi...”

“Ồ đàn bà đê tiện! Tôi giết cô!”

Bị kích động đến mức đánh mất lý trí, Sâm Minh Mỹ nhào về phía Diệp Anh, vung hai tay về phía khuôn mặt xinh đẹp khiến cô cực kỳ chán ghét!

Trong cơn tức giận điên cuồng, cô muốn dùng móng tay cào cho khuôn mặt kia phải chảy máu đầm đìa!

“Người đi chết đi! Người Việt Tuyên yêu là tôi! Người Việt Tuyên yêu là tôi! Người mà mọi người trên thế giới này yêu là tôi! Con đàn bà đê tiện, tôi sẽ khiến cô phải trả giá!”

Nhìn bóng dáng Sâm Minh Mỹ mạnh mẽ lao tới, trong khoảng sân vào đêm thu này, Diệp Anh nở một nụ cười lạnh lùng, từng mảnh hồi ức như hiện ra trong đầu cô.

...

...

Một năm sau khi bỏ qua đời, công ty phá sản, sản nghiệp bị bán hết, không còn chỗ nào để đi, mẹ đã mang cô đến nhà họ Sâm, ngôi nhà của chú Sâm – đã từng là người “đẹp trai, thân thiết”.

Sự nhạy cảm của trẻ con khiến cô rất nhanh nhận thấy được sự thay đổi và kỳ lạ. Bầu không khí căng thẳng, mẹ cô càng ngày càng có những cử chỉ điên cuồng, đóng chặt cửa phòng phát ra những tiếng khiến người buồn nôn.

Cô ngày càng trầm mặc, nhưng lại trở thành cái đinh trong mắt của một cô bé như búp bê.

Cô bé búp bê kia đã từng cả ngày quanh quẩn bên cô, từng giống như những đứa trẻ khác, cả ngày ca ngợi cô, sùng bái cô, cố gắng trở thành bạn tốt của cô.

Trong những ngày đó, cuối cùng cô cũng biết, cô gái ban đầu thoát nhìn ngọt ngào này có thể độc ác đến mức độ nào.

Sách vở của cô bị xé rách.

Số quần áo ít ỏi của cô bị làm bẩn, cắt hỏng.

Lúc ăn sáng, tóc của cô bị sữa lạnh hắt vào.

Chăn của cô bị thả gián vào trong.

Khi cô nhận được quà của nam sinh lớp bên cạnh, cô bé kia vô cùng tức giận, cùng mấy cô gái khác cắt tóc của cô, khiến nó ngắn như bị chó gặm.

...

Cô cầu xin mẹ rời đi, nhưng mẹ cô thờ ơ.

Vì thế cô chỉ biết chịu đựng tất cả, chịu đựng các loại sỉ nhục và chửi rủa của cô bé kia, chịu đựng đôi bàn tay “chú Sâm” vuốt ve má khiến cô thấy buồn nôn, chịu đựng ánh mắt ngày một lộ liễu của “chú Sâm”.

...

“Người bố yêu nhất là tôi! Cô và mẹ cô đều là đồ dơ tiện! Cút! Tôi muốn các người cút khỏi nhà tôi!” Trong căn phòng của cô, cô bé búp bê kia điên cuồng hét lên, ném hết sách vở lên người cô, khuôn mặt tràn ngập độc ác và hận thù: “Nếu không, tôi sẽ khiến cô phải trả giá! Tôi sẽ khiến cô biến thành thứ dơ bẩn hơn cả rác! Tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!!”

...

Đêm đó, khi đầu đau nhức, cô gái nhỏ bé tỉnh lại trên giường của một căn phòng xa lạ, khi cô kinh hãi thấy người đàn ông đầy hơi rượu đang nằm cạnh mình, khi cô tan nát lòng phát hiện mình đang trần truồng, mà trên người đầy những vết bầm và dấu tích ô uế...

...

...

“Cô sai rồi.”

Lạnh lùng túm lấy hai tay Sâm Minh Mỹ đang nhào tới, vặn tay cô ta, Diệp Anh nghe thấy tiếng kìm thảm thiết của Sâm Minh Mỹ, cô nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô ta: “Người cần phải trả giá là cô.”

Dơ bẩn hơn rác.

Đúng vậy, kể từ sau đêm đó, cô đã sớm dơ bẩn hơn rác, bẩn đến mức ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy buồn nôn.

Nhưng, cô không cảm thấy mình sống không bằng chết, cô muốn sống thật tốt, muốn tận tay khiến hai bố con kia phải bị báo ứng, muốn hai bố con kia phải trả giá gấp bội!

Từ đêm đó trở đi.

Cô đã biết cái gì là địa ngục.

Sau đó, cô từng bước từng bước tiến vào vực thẳm của địa ngục.

Cô sẽ ở trong vực thẳm của địa ngục đợi chờ hai bố con kia, cô sẽ đem những đau khổ và phục thù gấp bội đặt lên trên người họ!

Cô không quan tâm phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào, cô không quan tâm phải trả giá và hi sinh như thế nào.

Cô sớm đã trắng tay, tất cả niềm vui của cô đều dựa trên việc phải khiến bố con kia bước vào địa ngục đau khổ, tối tăm nhất – cho dù phải khiến cô chôn cùng.

“Ôi...”

Cánh tay bị Diệp Anh mạnh mẽ khống chế, Sâm Minh Mỹ đau đến mức chảy nước mắt, chút trang điểm còn sót lại bị nước mắt chảy ra lem nhem, nhếch nhác vô cùng, đường kẻ mắt lem thành một mảng đen.

Sâm Minh Mỹ đau đớn, tức giận khóc lóc kêu gào: “Bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra!”

“Khóc gì chứ, chỉ có tí bản lĩnh thế này, cô muốn giết tôi sao?”

Thêm vài phần lực, Diệp Anh nhìn Sâm Minh Mỹ đau đến mức mặt trắng bệch, cô lạnh lùng châm biếm: “Đừng nói với tôi là mới như vậy cô đã không chịu nổi rồi. Đoạt mất Việt Tuyên, đoạt lấy kế hoạch nữ trang cao cấp, đoạt đi Phan Đình Đình mới chỉ là bắt đầu kế hoạch thôi. Xin cô kiên cường một chút. Tôi còn cần cô tiếp tục chơi với tôi nữa, xem tôi làm sao lấy đi từng thứ, từng thứ một, lấy đi những thứ thuộc về cô – tất cả mọi thứ – sẽ đoạt lấy!”

Giọng nói này đáng sợ như ma quỷ, Sâm Minh Mỹ vừa sợ hãi vừa tức giận, run rẩy gào lên: “Vì sao? Vì sao muốn nhắm vào tôi? Rốt cuộc tôi đã chọc giận cô chỗ nào, sao cô lại hận tôi như vậy!”

“Rồi cô sẽ biết.”

Chán ghét buồng Sâm Minh Mỹ ra.

Diệp Anh lấy khăn trên bàn, lau tay, rồi thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế tròn, nâng ly rượu, hướng về phía bóng người đang đi trên mặt cỏ trong bóng đêm kia.

Cô biết, tất cả những gì vừa xảy ra giữa cô và Sâm Minh Mỹ, người kia đã nhìn thấy và nghe thấy tất cả.

“Xán!”

Như gặp được cứu tinh, Sâm Minh Mỹ khóc rống lên, chạy vội về phía Việt Xán, ngã nhào vào lòng anh, khóc đến mức toàn thân run lên: “Người đàn bà đó, cô ta vừa mới thừa nhận tất cả rồi. Cô ta cố ý nhắm vào em, cố ý nhúng tay vào nữ trang cao cấp, cố ý cướp mất Phan Đình Đình, cố ý đùa bỡn tình cảm của Tuyên! Anh nghe thấy đúng không, Xán, anh đã nghe thấy hết đúng không?”

“Ừ, anh nghe thấy rồi.”

Việt Xán đứng dưới ánh trăng, đáy mắt mang sự lạnh lùng sâu thẳm, anh vỗ về Sâm Minh Mỹ hai cái cho có lệ, giao cô gái đang khóc thút thít ấy cho Tạ Phong mang đi, vẻ mặt trầm lặng như mặt nước, anh nói với Diệp Anh: “Cô Diệp, chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Lời tác giả:

Thông báo cho phần sau: Bất luận lửa giận báo thù trong lòng Diệp Anh bùng cháy đến mức nào thì chiến thắng Sâm Minh Mỹ tại lễ trao giải Laurence là dựa vào thực lực. Đã nhận lời cầu hôn của Việt Tuyên, Diệp Anh sẽ thuận lợi kết hôn cùng anh chứ? Chuyện này chắc chắn sẽ gặp phải sự cản trở của không ít người. Ông Tạ, Tạ Hoa Lăng, đương nhiên, không thể thiếu chàng thanh niên đã từng yêu cô sâu đậm...

11. Chương 11

Chương 11

Tiếng nhạc từ trong phòng tiệc du dương vọng đến.

Đây là một gian phòng khách cá nhân nhỏ, ghế ngồi kiểu cung đình màu xanh cobalt, bàn trà tinh xảo màu trắng sữa, đèn thủy tinh xa hoa rủ xuống, rèm cửa sổ xanh lam dày được kéo kín, thảm trải sàn lông dê màu xanh lam mềm mại.

Cánh cửa trắng sữa bị một tiếng “Pâng” mở ra.

Sau đó lại một tiếng “Pâng” nữa...

Một sức mạnh đầy phần nộ liên tiếp tác động lên cánh cửa!

Cả người Diệp Anh bị đẩy ngã vào xô pha như một bao cát! Tuy xô pha mềm mại, nhưng cô vẫn cảm thấy đau đến mức không nhìn được thốt ra một tiếng kêu, trước mắt như có muôn ngàn vì sao nhảy nhót, chỗ cổ tay vừa bị Việt Xán nắm kéo đau rất vô cùng, cô nghi ngờ chỉ cần anh nắm chặt thêm nữa thì xương cổ tay cô sẽ bị gãy.

“Phải nhắm tâm như vậy sao?”

Cổ nhìn đau, Diệp Anh bò dậy từ xô pha, cô xót xa xoa cổ tay đã phát đỏ của mình, dựa đầu vào thành xô pha bằng nhung màu xanh cobalt, nghiêng đầu nhìn Việt Xán với khuôn mặt lạnh băng đang đứng trước mặt, giọng điệu đầy uất ức:

“Trong lòng anh, cô Sâm quan trọng vậy sao? Tôi chỉ mới nói cô ấy vài câu, anh đã mang cái dáng vẻ muốn ăn thịt người thế rồi.”

Về mặt Việt Xán vẫn lạnh như băng.

Đáy mắt anh lạnh lùng, phức tạp, nhìn cô chằm chằm. Cho dù đàn áp cô như vậy, cô vẫn giữ nụ cười đáng thương nơi khóe miệng, các tế bào toàn thân ngay tức khắc cảnh giác, vùng lên đấu tranh. Ánh mắt anh sắc lạnh như dao, dừng lại ở cổ tay đã đau đến phát đỏ của cô, sau đó, đồng tử co chặt, chậm chậm dừng lại ở chiếc nhẫn kim cương đen đang lấp lánh trên tay cô.

“Đẹp không?”

Diệp Anh nhanh chóng nở một nụ cười ngọt ngào, giơ tay phải lên, tay trái xoay nhẹ chiếc nhẫn kim cương đánh hôn, nói:

“Tôi đã nói với Tuyên, nếu anh ấy có thể tìm được chiếc nhẫn sáng hơn những vì sao, tôi sẽ lấy anh ấy. Không ngờ trên thế giới này thực sự có chiếc nhẫn đẹp như vậy.”

Trên ngón tay trắng nõn của cô.

Ánh sáng của chiếc nhẫn lấp lánh như ánh sáng trong màn đêm, như một ngọn lửa thần bí mà mãnh liệt, lại giống như ánh sáng lạnh lẽo dưới đáy hồ sâu, từng lớp từng lớp ánh sáng âm u.

“Lấy cậu ấy?”

Lặp lại ba chữ này với vẻ mặt vô cảm, Việt Xán nhìn chiếc nhẫn đen phẳng phát như đôi mắt của cô, khóe môi lạnh lùng cong lên một đường hung ác:

“Nếu Việt Tuyên biết trong lòng cô yêu người đàn ông khác, cô chưa từng yêu cậu ấy, trong lòng cô vẫn luôn nhớ, cô vẫn còn yêu sâu đậm và khó lòng quên được một người đàn ông khác. Cô cho rằng cậu ấy sẽ vẫn bằng lòng lấy cô sao?”

“Ồ?”

Mở to hai mắt vô cùng kinh ngạc, Diệp Anh tỏ vẻ thuần khiết vô tội nhìn Việt Xán, kinh ngạc hỏi: “Có người đàn ông như vậy sao? Trong lòng tôi sao? Sao tôi lại không biết? Ai vậy?”

Việt Xán không tức giận, mỉm cười.

Ngồi bên cạnh cô trên xô pha, anh ngồi sát lại, nghiêng nửa người về phía trước, trong nháy mắt vẻ nam tính của anh bao trùm lấy cô, cô vô thức lùi dựa về phía sau. Anh lại như dã thú càng tiến gần tới cô, giữ

cô chặt lại giữa sô pha và cơ thể anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt lạnh lùng, như cười như không, nói:

“Như vậy, để tôi nhắc nhở cô một chút. Từ khi gặp nhau ở Tạ gia, cô hết lần này lần khác tính toán dụ dỗ ai đó, khi thì rõ ràng, khi lại ám chỉ rằng cô vẫn còn yêu anh ta, cho dù anh ta đã từng làm những chuyện không đúng với cô, cô cũng vẫn không có cách nào quên được anh ta. Mà chỉ mấy ngày trước, trong căn nhà kính đầy hoa tường vi, cô đã nói với anh ta...”

.....

“Anh có biết tôi hận gì ở anh nhất không?”

Trước cửa căn nhà kính, giọng nói của cô lạnh lùng:

“Có thể anh đúng, có lẽ tận sâu trong lòng tôi chỉ có sự thù hận với anh; có lẽ tâm tình phức tạp của anh, ngay cả tôi cũng không thể hiểu rõ tường tận. Tuy nhiên, điều tôi hận nhất chính là anh chưa từng dám thử một lần.”

“Việt Xán, từ đầu đến cuối, người có lỗi với tôi chính là anh. Nếu trong chuyện tình cảm, ngay cả dũng khí thử nghiệm và đấu tranh cũng không có, thì tất cả những thứ anh có rồi cũng sẽ hoàn toàn chết đi.”

.....

Nhắm chặt mắt, tất cả ngôn ngữ bị chặn đứng ở cổ họng, lồng ngực áp ủ cảm giác vừa chua chát vừa đau khổ, như thể muốn cuốn trôi, xói lở từng lớp máu lạnh dồn chứa bao tháng ngày. Đúng vậy, anh không dám thử, anh không có dũng khí thử nghiệm và đấu tranh.

Cô chỉ đang lừa dối anh.

Cô không thể vẫn còn yêu anh.

Lúc anh lỡ hẹn, hại cô ra tay giết người, hại mẹ cô chết. Sau khi anh hại cô phải vào tù, cô không thể vẫn còn yêu anh! Ánh mắt cô chỉ có sự ngọt ngào giả dối, đó là mật ngọt chứa độc. Có lẽ anh cũng không sợ chết vì độc được của cô, chỉ là sợ thứ độc được đen kịt, cay đắng kia sẽ ăn mòn sự ngọt ngào đáng quý nhất trong ký ức.

Khi hạt mưa từ trên chiếc ô đen rơi xuống, làn da nhợt nhạt, cô lạnh lùng bước vào quán bánh...

Cây tường vi đỏ trong cơn mưa...

Ngồi trên con dốc đối diện, mỗi buổi tối đợi cô bước ra khỏi cổng trường...

Nụ hôn cuồng nhiệt trong ngõ sâu, quần quai, triền miên. Từng chùm pháo hoa nở bung mỹ lệ trong bầu trời đêm...

“Tôi đã nói gì với anh ta vậy?”

Ánh mắt hồn nhiên vô tội như con thỏ trắng nhỏ, Diệp Anh nhìn Việt Xán, như thể hoàn toàn không nhìn thấy sự thâm trầm đau khổ trong ánh mắt và câu nói dừng đột ngột của anh. Khóe môi khẽ nhếch lên, cô hồ hững, mỉm cười ngọt ngào nói:

“Tiếp tục nói đi, câu chuyện này thật sự hay ho đấy.”

Nhìn cô chăm chăm, một lúc sau, Việt Xán khàn khàn nói:

“Câu chuyện?... Được, tiểu Tường Vi của tôi, cô cảm thấy đây là một câu chuyện thực sự hay chỉ là một câu chuyện bịa đặt?”

“Hỏi tôi sao?” Cô mỉm cười: “Chắc là giả rồi. Anh chỉ nói để khiến tôi cười thôi, đúng không?”

“Giả...”

Việt Xán hờ hững lăm lăm, sắc mặt dần tái nhợt.

“Vừa nghe đã biết là giả rồi.” Cô phì cười, mắt lóng lánh trong vắt, “Đã từng bị người đó lừa, bị người đó hại, vẫn không thể nào quên tình, trong lòng vẫn còn yêu người đó. Ha ha, trừ phi là người ngốc, ai có thể bị lừa chứ?”

“...”

Đáy mắt lạnh lùng, tĩnh mịch, Việt Xán hờ hững nói:

“Rất hay. Cuối cùng cô cũng thừa nhận những câu đó đều là giả, dùng để lừa người...”

12. Chương 12

Chương 12

“Chẳng phải anh sớm đã xác định như vậy rồi sao?”

Cười nhạt, Diệp Anh cố gắng thoát khỏi sự giam giữ ép sát của anh. Lúc cô gần như thành công, bàn tay anh lạnh lùng giữ cô lại, “Bịch” – anh tóm lấy cô, rồi mạnh mẽ ném cô lại ghế sofa xanh cobalt!

“A...”

Cô đau đến mức phải rên rỉ, sắc mặt trắng bệch. Hai vai bị giữ chặt, xương bả vai bị anh dùng hai tay kìm lại, đau đến mức muốn vỡ vụn. Trong cơn hoảng hốt bất ngờ, cô thấy ánh mắt anh nhìn xuống, khuôn mặt đó còn nhợt nhạt hơn mặt cô gấp nhiều lần.

Ngực phập phồng dữ dội, anh cắn phẫn, lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt khó che giấu sự đau khổ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Cô lại đang lừa tôi... Đúng không... Từ đầu đến cuối, toàn bộ là cô lừa tôi...”

Sự hoảng hốt bị người khác giữ chặt trên sofa, sự thô bạo tràn đầy lực bức ép nam tính đã khiến những hình ảnh tăm tối đáng sợ thuở thiếu niên phút chốc hiện ra trong đầu cô! Cả cơ thể cô bắt đầu run lạnh, nhưng ý thức được sự sợ hãi và cảm giác bất lực của mình, sự giận dữ và phẫn nộ trong cơ thể cô cũng bùng phát ra:

“Anh cũng không bị lừa mà, phải không? Là anh nói cho tôi biết rằng anh sớm đã quên tôi là ai, người anh quan tâm duy nhất là Sâm Minh Mỹ, anh bảo tôi từ bỏ ý định dùng những chuyện đã qua để uy hiếp anh, anh bảo tôi đừng có tự mình đa tình! Vì Sâm Minh Mỹ, anh hết lần này đến lần khác cảnh cáo tôi, ngăn cản tôi, phá hoại tôi! Tạ Việt Xán, bây giờ tôi và Việt Tuyên đã đính hôn, anh lại đem những lời đã qua này ra chất vấn rằng có phải lừa anh không?”

Vùng vẫy trên sofa, cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, tức giận đến mức hai má đỏ bừng, hai mắt tối lại, phẫn nộ khê quát:

“Lừa anh thì sao, không phải lừa anh thì sao? Đại thiếu gia thân mến của tôi, trên thế giới này không chỉ có một mình anh! Anh ở tận trên cao, anh không muốn giúp tôi, đương nhiên sẽ có người khác đồng ý giúp tôi! Anh quá coi thường tôi rồi, anh cho rằng tôi không có anh thì không được sao? Tối nay, tôi và Việt Tuyên đã đính hôn, sau này, tôi cũng có kẻ cùng anh ấy kết hôn! Tôi thích lợi dụng Tạ thị thế nào, thích chèn ép Sâm Minh Mỹ ra sao, chỉ cần tôi muốn thế nào, tôi sẽ làm như vậy! Còn anh – Tạ đại thiếu gia, anh quản không được đâu!”

“Cô...”

Nghe Diệp Anh nói một tràng, đáy lòng Việt Xán như bị hàng ngàn vạn kim châm mạnh, đau đến mức ngay cả hơi thở cũng khó duy trì. Anh hận không thể bóp chết cô, hận không thể cắn vụn cái miệng của cô! Anh biết, cô đang lừa anh, cũng như đang cám dỗ Việt Tuyên, cô chỉ muốn dụ dỗ và lợi dụng thôi. Nhưng biết

rõ những điều này, mà anh vẫn có một tia ảo tưởng, một tia ao ước và hi vọng rằng trong động sâu tối tăm vạm trượng, đứng trước cửa động vẫn thấy một tia ánh sáng xa xa không với tới.

“Cô là đồ đàn bà độc ác!”

Hai tay run rẩy, đầy mắt Việt Xán phát ra sự điên cuồng, sự căm hận trong lòng khiến anh cố gắng buông cô ra, để cô đi như vậy! Không bao giờ để ý đến cô nữa! Cũng không để cô ảnh hưởng tới tâm tình anh nữa! Nhưng, sự căm hận và đau đớn trong lòng càng tăng lại càng khiến hai tay anh thêm siết chặt, càng nắm càng chặt, bàn tay anh lộ ra gân xanh, hai bả vai cô cũng càng lúc càng mỏng manh.

Cô cũng biết...

Vì sao anh không dám thử...

Nếu không thận trọng nhìn nó, ánh sáng tựa như ảo ảnh kia có lẽ sẽ vĩnh viễn ở đó, mà khi chìa tay ra với, thì sau khi tỉnh mộng, sẽ chỉ còn lại bóng tối bao trùm như vực sâu thăm.

“Cô Diệp.”

Bên ngoài cánh cửa trắng sữa, đột ngột có tiếng gõ cửa và giọng nói nho nhã của Tạ Phốc:

“Cô Diệp, cô có trong đó không?”

Như từ trong mộng tỉnh lại, Diệp Anh ngồi trên sô pha bỗng giật mình, trong lúc cô còn do dự có nên kêu cứu không thì Việt Xán đã hung hăng cúi đầu, ấn cô lại xuống sô pha, mang theo sự hung bạo, ngang tàng, anh dùng môi mình chặn môi cô lại, chặn đứng thanh âm cô có thể phát ra!

Cô trờng to mắt!

Sau đó cô bắt đầu liều mạng giãy dụa, trong cổ họng phát ra những tiếng “wú”, “wú”! Những điều này giống như những hình ảnh trong cơn ác mộng của cô, căn phòng tối tăm thuở niên thiếu, sự ô uế và dơ bẩn mà cô vô lực giãy dụa thoát khỏi... Cô cho rằng mình đã có sức mạnh, có năng lực phản kháng, nhưng dưới sức mạnh kim kẹp như sắt của người đàn ông này, cô cũng vẫn yếu ớt, bất lực như tấm vải bị xé rách vụn!

13. Chương 13

Chương 13

“...!”

“...!”

Tấm rèm cửa sổ che kín mít, cô liều mạng phản kháng, như một con cá sắp chết! Trong lúc gần gũi, cô cố gắng tránh né, né tránh không được, cô chuyển sang bắt đầu cắn xé, cắn môi anh, mùi máu tanh chảy ra! Cô điên cuồng phản kháng, mà anh cũng điên cuồng theo! Cô muốn rời khỏi đây! Cô chán ghét cái ôm và hôn của anh! Nhận thức này khiến anh mất đi lý trí cuối cùng!

Mùi máu tanh như thứ xuân dược mang tính kích thích, anh dùng cơ thể của mình đè chặt cô xuống! Sau đó, một bàn tay của anh giữ chặt hàm dưới của cô, để hai môi cô không mím lại được, anh điên cuồng hôn cô thật sâu! Hung hăng hôn sâu từng chút trong miệng cô, đôi môi ngọt ngào, gò má ẩm áp, mút chặt đầu lưỡi của cô như thể muốn cắn nuốt, anh điên cuồng như bão tố, như dã thú cắn xé, chiếm đoạt đầu lưỡi cô, mùi vị đó quả thực tuyệt vời, ngực anh phập phồng dữ dội, hai tay anh nóng rực, không cách nào khống chế, bắt đầu vuốt ve cơ thể cô!

Sáu năm.

Thời gian sáu năm đằng đẵng.

Anh chưa từng gần gũi cô như thế, cơ thể cô lạnh lùng mà ngọt ngào như đóa tường vi. Trong cơn mãnh liệt, cơ thể anh nóng rực lên, mang anh lên tới thiên đường. Sáu năm dằng dặc, da thịt anh đã khô cạn như sa mạc, anh cần cô, sáu năm dằng dặc, anh không thể chịu đựng được những ngày không có cô, cơ thể khô nóng như muốn nổ tung, thở hổn hển, anh điên cuồng hôn lên hai gò má, cổ và bờ vai của cô!

Cơ thể như bị lửa đốt cháy, nham thạch nóng chảy cuộn cuộn muốn phun trào, anh không khống chế được mình, thở dốc dữ dội! Bị lửa thiêu đốt đến cả khuôn mặt đỏ phừng lên, anh như cậu thiếu niên ngây ngô hôn về phía ngực cô, đường cong lạnh lùng xinh đẹp đó hiện giờ còn đẹp hơn trong hồi ức của anh. Ngón tay anh bắt đầu run rẩy, anh muốn xoa lên đó, muốn lột bỏ y phục của cô, nhưng bỗng nhiên anh bắt đầu sợ, giống như bỗng dưng tìm được một thứ đã mất từ lâu, mang tâm trạng bất an.

Không biết từ bao giờ bên ngoài đã không còn tiếng động nữa.

Rèm cửa sổ dày kín mít.

Ánh đèn lặng lẽ rủ xuống.

Khi Việt Xán kiểm soát được hơi thở của mình, miễn cưỡng ngẩng đầu từ trên người Diệp Anh, đáy mắt anh ẩn chứa sự thô bạo ngang ngược nam tính, hai gò má vẫn đỏ phừng, điên cuồng, mê hoặc như đóa tường vi đỏ bung nở.

Ánh mắt anh mê mẩn nhìn cô.

Cô đã không giẫy dụa từ lâu.

Lặng lẽ nằm trên chiếc sofa màu xanh cobalt, như đã chết, sắc mặt cô trắng bệch, nhắm chặt mắt, chỉ có cơ thể run lên từng đợt là chứng minh cô còn sống.

Trái tim co thắt dữ dội!

Màu đỏ trên má anh nhanh chóng nhạt đi, anh nắm chặt bàn tay, đôi môi khô khốc nhúc nhích, nhưng không phát ra một chút âm thanh. Một lúc lâu sau, anh ngáp ngừng giờ tay chạm vào khoeo mắt cô, hàng lông mi đen nhánh, lạnh lẽo như làn mưa, cảm giác ẩm ướt khiến ngón tay anh như thể bị bỏng, trái tim đau đớn dữ dội.

“Tường Vi...”

Giọng khàn khàn, anh cẩn thận ôm cô ngồi dậy trên sofa, nhẹ nhàng, cố gắng kéo cô vào trong lòng. Hàng lông mi lạnh lùng giương cao, cô lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt âm u, như giấu cột, lại như coi thường, cô lạnh lùng hờ hững nhìn anh, như thể linh hồn của cô đã chôn dưới đáy hồ sâu thẳm.

“... Đừng như vậy.”

Khàn giọng nói, anh ôm chặt lấy cô, gò má áp sát vào mái tóc dài đen lạnh của cô. Anh nhắm mắt, trái tim như bị xé thành từng mảnh đau đớn. Anh hiểu rõ cô đã từng trải qua chuyện gì, những dấu vết ô uế trên cơ thể cô thời niên thiếu là vết thương mà đáy lòng cô vĩnh viễn không thể quên được, mà anh lại...

“Xin lỗi...”

Thì thảo nói, anh ôm chặt cô.

“Xin lỗi... Tha thứ cho anh, Tường Vi...”

Không dám nhìn cô, anh nhắm chặt mắt, dính sát vào mái tóc của cô, lặp đi lặp lại những lời này bên tai cô. Đợi lâu vẫn không thấy tiếng cô đáp lại, đáy lòng anh càng lúc càng tuyệt vọng, như thể thứ cuối cùng anh có thể nắm lại từ những hạt cát nhỏ cũng trượt khỏi đầu ngón tay.

“Anh nhận thua rồi.”

Giọng nói run rẩy, Việt Xán ôm chặt đầu cô trong ngực. Tiếng trả lời nặng trĩu vừa xa vừa gần, mơ hồ bên tai cô:

“Đừng dính hôn với Việt Tuyên nữa, hay trở về với anh. Chỉ cần em trở về cạnh anh, bất luận em muốn anh làm gì cũng được.”

Mưa bên ngoài cửa sổ rả rích.

Trên chiếc gối trắng toát, Việt Tuyên lặng lẽ nằm, chiếc chăn mỏng trên người vẫn ở vị trí mà Diệp Anh kéo cho anh khi cô rời khỏi. Tạ Bình báo cáo xong, đóng cửa rồi đi, Việt Tuyên lãnh đạm nhìn cơn mưa bụi giăng như tơ bên ngoài cửa sổ.

**** *

Tấm rèm cửa sổ dày màu xanh bị kéo lên.

Những hạt mưa nhỏ rơi trên tấm cửa kính, cơn mưa bụi ẩm ướt, Diệp Anh mở một khe cửa, không khí trong lành ủa vào, cô hít một hơi thật sâu, phòng tiệc rượu vẫn đầy những bóng dáng yêu kiều, tiếng nhạc du dương, ánh sáng vàng của chiếc cột đèn Rome, dưới đó có một bóng người xa xa.

Vấn lại mái tóc vừa bị tỏa ra sau đầu.

Diệp Anh chậm rãi xoay người, nhìn Việt Xán, đáy mắt cô vẫn là sự lạnh lùng, cô lãnh đạm nói:

“Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Nhìn cô đứng trước màn mưa bụi, lạnh lùng như một nữ vương, trái tim Việt Xán có chút phức tạp, một lúc sau mới trả lời:

“Anh có một điều kiện.”

“Ồ?”

“Rời khỏi Việt Tuyên, không được gần gũi cậu ấy nữa, quay trở về bên cạnh anh.”

“Quả nhiên, sự tính toán của Tạ đại thiếu gia rất hay,” Diệp Anh giấu cợt cười, “Mất đi sự trợ giúp của Việt Tuyên, toàn bộ tôi chỉ có thể dựa vào anh, đến lúc đó muốn được giúp đỡ, tôi vẫn phải ủng hộ Sâm Minh Mỹ, toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của anh.”

“Trường Vi...”

“Anh cho rằng tôi ngu ngốc vậy sao?” Nhìn màn mưa bụi mịt mù trong đêm, Diệp Anh kéo tấm rèm cửa “Xoát” một tiếng: “Đại thiếu gia, anh có thể trở về rồi, Sâm Minh Mỹ của anh vẫn đang đợi anh đấy.”

Đáy lòng dấy lên một cơn lửa giận mơ hồ, Việt Xán bước đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô:

“Nói như vậy là em không chịu rời xa Việt Tuyên, em nhất định phải quấn quanh giữa anh và Việt Tuyên, đúng không? Bất luận em muốn làm gì, anh đều có thể giúp em! Anh biết em hận Sâm Minh Mỹ, trước khi em vẫn chưa ra tù, anh đã ra tay hộ em rồi! Anh có một kế hoạch hoàn chỉnh, mấy lần muốn em rời đi, một mặt vì sự an toàn của em, mặt khác vì không muốn em làm hỏng chuyện đang tiến hành!”

Anh nghiêng rằng nói:

“Được, nếu em đã quyết định phải tận tay báo thù, anh cũng đồng ý với em! Nhưng em không thể quấn quanh giữa anh và Việt Tuyên! Em là của anh! Trường Vi! Từng sợi tóc, từng tác da, từng hơi thở, toàn bộ đều là của anh!”

Diệp Anh ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn anh:

“Trí nhớ của anh sai rồi. Ngay cả sáu năm trước tôi cũng không thuộc về anh, hướng hồ là hiện tại. Anh có kế hoạch của anh, tôi cũng có kế hoạch của tôi, trong kế hoạch của tôi, Việt Tuyên không thể thiếu. Vì thế, điều kiện của anh, tôi không đồng ý. Anh có thể đi rồi.”

Nhìn đôi mắt Việt Xán hừng hực lửa giận, cô thản nhiên nói:

“Lẽ nào anh muốn giống như vừa nãy, giống như tên tội phạm cường hiếp xâm phạm tôi?”

“Cô...!”

Việt Xán lấy hết sức lực toàn thân mới khiến mình không bóp chặt cô như vừa nãy, bàn tay nắm chặt phát ra những tiếng răng rắc, anh hít sâu hai cái mới kiềm chế được:

“Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Diệp Anh chậm rãi ngồi lại xuống sô pha, ngón tay vuốt ve vải nhung mềm mại, một lúc sau nói: “Hoặc là trở thành đồng bọn của tôi, giúp tôi vô điều kiện. Hoặc là trở thành kẻ địch của tôi, tùy số mệnh.”

Không gian yên lặng một cách kỳ lạ.

Ngay lúc Diệp Anh cho rằng anh sẽ im lặng đến cùng thì cô nghe thấy giọng nói khô khan phía sau:

“Nói cho anh biết...”

Giọng nói ngừng lại một chút, có tiếng hít vào khe khẽ, sau đó mới tiếp tục nói:

“... Em có yêu Việt Tuyền không?”

Ngón tay cứng lại trên thành ghế nhung, hai hàng lông mi run rẩy, Diệp Anh biết sự quan trọng của đáp án câu trả lời này. Quyết nhẫn tâm, cô muốn trả lời, nhưng nơi sâu thẳm trong đáy lòng cô lại không cách nào khiến cô nói ra hai chữ đó.

“Đừng yêu cậu ấy.”

Hơi thở nam tính điên cuồng vây quanh cô, bàn tay màu đồng nắm chặt lấy những ngón tay lạnh giá của cô, Việt Xán nắm rất chặt, cố gắng nắm chặt cô sát vào trong xương máu của mình, nhìn cô chăm chăm, bá đạo và ngang ngược nói: “Anh có thể đồng ý với em, trước khi hoàn thành việc báo thù của Sâm Minh Mỹ, sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì. Nhưng, anh muốn trong lòng em chỉ có một mình anh! Yêu anh, chỉ dốc lòng yêu anh thôi!”

Đôi môi giật giật.

Diệp Anh biết mình nên đồng ý với điều kiện này, nhưng nơi mềm mại trong đáy lòng cô đột nhiên thấy chua xót, khiến giọng nói của cô lại một lần nữa chặn lại trong cổ họng.

“Em không thực sự hiểu Việt Tuyền đâu.”

Nhận ra được thần sắc tinh tế của Diệp Anh, Việt Xán cười cay đắng, chậm chậm nhớ lại:

“Anh đã từng giống em hiện tại, thích cậu ấy, tin tưởng cậu ấy. Cậu ấy là em trai của anh, tuy anh ghét mẹ cậu ấy nhưng anh sẵn lòng đem hết sức mạnh mình có để bảo vệ người em trai này.”

“Nhưng...”

Hồi ức trở nên đau đớn, trong mắt Việt Xán hiện lên một tia hung tợn.

“... Bề ngoài thanh khiết, hiền lành như một con dê trắng, nhưng có thể tại thời điểm then chốt, hung hăng cho em một đao, sáu năm trước, trong đêm hẹn ấy...”

“Mở cửa!”

Phía ngoài cánh cửa trắng sữa đột ngột có tiếng nện mạnh vào cánh cửa, sau đó là tiếng quát của Sâm Minh Mỹ đã say khướt:

“Diệp Anh, cô ra đây cho tôi! Ra đây!”

Ra sức phá cửa, đập cửa, như thể muốn thu hút nhiều người khác, trong tiếng bàn tán thì thào từ bốn phía, Sâm Minh Mỹ đã uống say vẫn không từ bỏ mà hét to lên:

“Cút ra đây cho tôi, Diệp Anh! Tôi biết cô ở trong đó! Đồ đàn bà đê tiện, vì sao phải kéo rèm cửa lên! Cô muốn dụ dỗ Việt Xán đúng không! Ra đây, cô cho tôi...”

Một tiếng “Păng”, cửa phòng mở ra, Sâm Minh Mỹ lão đảo vừa đi vừa ngã. Việt Xán lạnh lùng đóng cửa bằng một tiếng “Păng” nữa.

Trong đêm, cơn mưa phùn nhỏ nhẹ nhàng bay như miếng ngọc lưu ly đen trong suốt, tất cả đều như bị làn sương dày đặc này làm ẩm ướt. Trong trang viên, các quan khách dần tản ra, chỉ còn lại ánh đèn và tiếng nhạc du dương trong phòng tiệc. Tay cầm chiếc áo choàng nhẹ, Tạ Phổ mỉm cười nho nhã, đứng trước cửa căn phòng tiếp khách nhỏ, khi Diệp Anh bước ra, anh quan tâm đưa nó cho cô. “Nhị thiếu gia đã tỉnh rồi.”

Không giải thích vì sao mình lại ở đây, cũng tựa như không để ý Việt Xán và Sâm Minh Mỹ trong căn phòng kia có thể xảy ra chuyện gì, Tạ Phổ bước theo Diệp Anh, ôn hòa nói chuyện với cô.

Diệp Anh ngẩn ra, lặng lẽ kéo chặt áo khoác.

“Anh ấy tìm tôi à?”

Đầu hành lang, hoa viên xinh đẹp bị làn mưa bụi đêm bao phủ. Tạ Phổ mở một chiếc ô lớn, cẩn thận che trên đầu cô, nói:

“Cẩn thận, trời mưa đấy.”

Cùng là một con đường, nhưng những viên sỏi trên con đường mòn vì trời mưa mà khiến con đường đi rất trơn trượt. Dưới chiếc ô của Tạ Phổ, Diệp Anh chậm chậm bước đi, nghĩ lại tất cả những gì vừa xảy ra. Khi Việt Xán mạnh mẽ giữ chặt cô, cưỡng hôn cô, ban đầu quả thực cô đã bị sợ hãi và tuyệt vọng thời niên thiếu bao trùm, nhưng so với sáu năm dơ bẩn ở trong trại quản lý thiếu niên thì những điều này có là gì.

Cô lạnh lùng nghĩ.

Vốn dĩ cô cho rằng phải phí thêm chút hoảng hốt nữa mới phá được thành trì sắt đá của Việt Xán, không ngờ, chỉ một giọt nước mắt cũng đã giúp cô hoàn thành nó.

Mưa bụi mỏng bay cùng gió đêm.

Khóe môi cong lên một đường nhàn nhạt, Diệp Anh suy nghĩ kỹ lại xem mình còn có gì sợ hãi. Từng bóng dáng một lướt qua đầu cô, Diệp Anh nắm chặt chiếc áo khoác nhưng bằng da dê trên vai. Sâm Minh Mỹ liên tục chửi đả kích, tinh thần đã rối loạn, không biết bóng đen vẫn luôn ẩn giấu đằng sau Sâm Minh Mỹ kia cuối cùng có bước lên võ đài không.

Cô...

Vẫn luôn chờ đợi.

Tay nắm chặt dây áo khoác, mưa phùn lạnh lẽo rơi xuống quanh chiếc ô, mái tóc cô bị mưa ngấm ẩm, vết sẹo dài nhỏ trên trán trắng nhợt. Cô hồ hững bước đi, mãi đến khi Tạ Phổ đỡ cô, cô mới nhận thấy chân đã bước đến bậc cầu thang.

Tạ Phổ thu ô lại.

Giống như những nơi Việt Tuyên từng ở, hành lang sạch sẽ yên tĩnh, những người bảo vệ trang nghiêm đợi lệnh, những hộ lý cũng lặng lẽ đứng đợi không xa ngoài cửa, không một tiếng động. Thấy cô và Tạ Phổ bước tới, tất cả mọi người lặng lẽ thi lễ.

Ngoài cửa phòng ngủ, ánh mắt Tạ Phổ phức tạp liếc nhìn Diệp Anh, khẽ gõ cửa, bấm báo:

“Cô Diệp đến rồi ạ.”

Sau đó đợi hai giây mới mở cửa, để Diệp Anh bước vào.

Căn phòng không bật đèn.

Một màn tối tăm.

Đột ngột bước vào từ chỗ sáng, ánh mắt Diệp Anh không thích ứng được, sau vài giây mò mẫm, cô mới nhận thấy rèm cửa sổ sát sàn đã kéo lên, bóng dáng Việt Tuyên ngồi trên xe lăn yên lặng, màn mưa bụi dày trong suốt lạnh lùng tiếp giáp với toàn bộ mặt cửa kính như bức thủy mặc vô tận.

Cửa phòng phía sau lưng cô được đóng lại.

Cô khẽ hít một hơi, khoe môi cong lên, lộ ra một nụ cười, để đôi mắt cũng mang tia dịu dàng ảm áp. Cô cởi áo khoác bị nước mưa làm ẩm, nhanh nhẹn bước tới.

“Anh tỉnh rồi.”

Dịu dàng ngồi xổm bên xe lăn, Diệp Anh ngẩng nhìn Việt Tuyên, cô nắm lấy tay anh, nhiệt độ lạnh lẽo của bàn tay khiến cô bối rối trong lòng.

Thông báo phần sau:

“Anh tưởng là em đã nhận lời cầu hôn của anh rồi.”

Lời của Hiểu Khê (tâm tư khi viết): Khi viết những cảnh tình cảm giữa Diệp Anh và Việt Xán, không biết vì sao, lúc viết luôn cảm thấy một áp lực rất lớn, như thể sau lưng có rất nhiều ánh mắt khiển trách... Sau khi viết xong cảnh tình cảm giữa Diệp Anh và Việt Xán, lại tiến vào cảnh tình cảm của cô ấy và Việt Tuyên. Khi ấy, không biết vì sao mà khi viết vẫn cảm thấy sau lưng có nhiều ánh mắt khiển trách... Diệp Anh thật lòng nhận lời cầu hôn của Việt Tuyên, hay đây chỉ là một phần trong kế hoạch của cô? Các fans của đại thiếu gia và nhị thiếu gia xin hãy bình tĩnh, phần này không có cảnh tình cảm giữa Việt Tuyên và Diệp Anh, phần sau chắc chắn sẽ có nha ~~

14. Chương 14

Chương 14

Việt Tuyên nhìn màn mưa bụi bên ngoài cửa sổ.

Dường như anh đang nghĩ gì đó, ánh nhìn xa xăm, hai mắt lãnh đạm, như cách thiên sơn vạn thủy, như thể hoàn toàn không nghe thấy lời cô nói, chỉ hờ hững rút tay ra khỏi tay cô. Cô sững sờ, hai hàng lông mi khẽ run, sự xa cách và lãnh đạm như vậy là thần sắc thường nhìn thấy nhất ở anh như khi cô vừa gặp anh.

“Tuyên...”

Lòng bàn tay trống rỗng, Diệp Anh càng lúc càng hoảng sợ, đầu óc cô lướt qua vài hình ảnh. Tạ Phổ bên ngoài căn phòng khách nhỏ, Sâm Minh Mỹ đột nhiên xuất hiện, cảnh tượng vừa nãy giữa cô và Việt Xán, lẽ nào toàn bộ mọi chuyện, Việt Tuyên...

Không dám tiếp tục nghĩ nữa, trong lòng cô bỗng nhiên có một loại cảm giác sợ hãi không thể gọi tên, cô túm chặt lấy tay Việt Tuyên, cố gắng để ánh mắt mình mang vẻ sáng rõ, khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhàng nói:

“Để em đoán xem, có phải sau khi anh tỉnh lại không thấy em nữa nên không ngủ được, rồi ngồi đây đợi em à? Như vậy là không ngoan nha, hôm nay anh đã mệt cả ngày rồi. Phải ngủ đủ một giấc mới đúng. Vậy, bây giờ em đã về rồi...”

“Diệp Anh.”

Giọng nói lạnh lùng, mệt mỏi như cơn mưa phùn trong đêm muộn, sắc mặt Việt Tuyên nhợt nhạt.

“Xin lỗi, anh không làm được.”

“Hử?” Diệp Anh ngăn người.

“Anh không làm được, Diệp Anh.” Lơ đãng nhếch khế khoe môi, Việt Tuyên nhìn ra ngoài cửa, cổ giấu sự hô hấp bất ổn trong ngực, “Chuyện cầu hôn là do anh đã đường đột. Nếu người trong lòng em không phải là anh, anh không muốn miễn cưỡng em.”

“Tuyên...”

Ngón tay trắng bệch, cô nắm chặt lấy tay anh, im lặng một chút, rồi nhìn anh tha thiết, giải thích:

“Em biết anh đã hiểu lầm! Đúng vậy, vừa nãy em đã ở cùng Việt Xán, nhưng không phải như anh nghĩ đâu! Vì lễ trao giải lần này em thắng Sâm Minh Mỹ nên cô ta không khống chế được mình, đã công kích em và bị Việt Xán nhìn thấy. Trong phòng khách nhỏ, Việt Xán đã cảnh cáo, đe dọa em, không cho phép em trêu chọc Sâm Minh Mỹ nữa! Em không biết anh hiểu lầm chuyện gì, nhưng sao anh có thể nói ra những lời như vậy!”

Thất vọng, cô dần buông bàn tay anh ra.

“Hơn nữa, anh cũng cho người theo dõi em phải không? Tuyên, anh cũng không tin em...”

Ánh mắt chậm rãi thu tầm nhìn từ cơn mưa phùn bên ngoài cửa sổ, Việt Tuyên lặng lẽ nhìn cô. Đôi mắt cô đẹp như ngọn lửa bùng sáng trong đêm tối, hai gò má ửng hồng xinh đẹp vì giận dữ. Cô đẹp như vậy, như bông hoa tường vi nhuộm màu đỏ thắm.

Một lúc sau.

Anh chìa tay ra, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, vài giây sau, ngón tay chậm rãi lướt xuống, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua cằm và cổ Diệp Anh, chúng khẽ run rẩy, rồi dừng lại ở xương đòn trên cổ cô. Anh khàn giọng nói:

“Anh thật sự rất muốn tin em, Diệp Anh.”

Làn da trên cổ trắng như sứ, trên đó còn hằn một dấu hôn, đỏ hồng như máu, như thể bị người nào đó triền miên hôn rất nhiều. Dấu hôn ấy nằm ngoài tầm nhìn của Diệp Anh, đỏ hồng, kiêu ngạo – như thể người ta cố ý để lại lá cờ khiêu chiến. Tay nắm chặt, lồng ngực lại dồn lên một cơn khó chịu và đau đớn khó kìm nén, Việt Tuyên nhắm mắt, chua chát nói:

“Nhưng anh thực sự không cách nào làm một tên ngốc được. Anh cho rằng mình có thể chịu được sự lừa dối của em, có thể không để ý việc em tiếp cận anh xuất phát từ mục đích gì, không để ý việc ở cạnh anh, em sẽ đạt được điều gì. Anh cũng cho rằng... anh có thể không để ý những lời tâm tình của em rồi cuộc có mấy phần là thật, mấy phần là giả...”

Hơi thở càng lúc càng dữ dội, nhịp thở càng lúc càng gấp và dồn dập, hai tay nắm chặt tay vịn của xe lăn, khuôn mặt Việt Tuyên tái nhợt, nhưng vẻ mặt lại dần dần trở nên mệt mỏi, lãnh đạm, xa cách như không thể chạm tới:

“Bây giờ anh biết mình cũng chẳng tài ba được như vậy.”

Cố gắng đẩy xe lăn, Việt Tuyên chậm rãi rời khỏi cửa sổ. Màn mưa bụi ngoài trời dày đặc, cô vẫn ở tư thế ngồi xõm, toàn thân lạnh giá. Lúc này, cô đột nhiên hoảng hốt! Cô muốn nói với anh rằng không có, cô không hề lừa anh, không hề thân mật với Việt Xán, đó chỉ là Việt Xán cưỡng ép cô, người cô yêu là anh, người cô thích là anh, anh đã hiểu lầm rồi, anh đã nghĩ oan cho cô rồi!

Cô có ngàn vạn cách có thể xoay chuyển tình thế.

Cô có thể làm nũng, có thể uất ức, có thể phủ nhận hết tất cả, thậm chí có thể bộc phát cơn giận dữ, vì anh thích cô, cuối cùng anh sẽ có thể tin cô – bởi vì anh luôn sẵn lòng tin tưởng cô.

“Việt Tuyên!”

Sự sợ hãi bao trùm lấy cô, cô chưa bao giờ thấy sợ hãi như lúc này, như thể một thứ đồ vô cùng quý giá vừa trượt khỏi bàn tay mình. Diệp Anh đuổi tới cạnh Việt Tuyên, cơn sợ hãi đã khiến cô quỳ xuống cạnh xe lăn của Việt Tuyên, ngẩng đầu cầu xin anh:

“Việt Tuyên, sao anh lại cho rằng...”

“Em đi đi.”

Sự thất vọng và chán ghét không giấu nổi trên khuôn mặt Việt Tuyên, đôi môi anh tái nhợt. Không nhìn cô, anh chỉ phất tay một cái hướng về phía cửa.

“Em không đi.”

Hít một hơi thật sâu, nắm chặt lấy xe lăn của anh, Diệp Anh cố gắng nở một nụ cười, nói với anh: “Chúng ta vừa mới đính hôn, em không đi đâu cả, em muốn ở lại cạnh anh, bên anh cả một đời, anh đừng nghĩ là đuổi em đi được!”

Viên kim cương đen lấp lánh trên ngón tay cô.

Là lời tuyên bố vô cùng xác thực.

Anh là của cô, cô đã có quyền ở lại bên cạnh anh!

“Nếu thích viên kim cương, em có thể giữ lại nó...” Giọng nói yếu ớt, mệt mỏi, ánh mắt Việt Tuyên chỉ thoáng lướt qua bàn tay cô. Anh đã bắt đầu không khống chế được hơi thở trong lồng ngực, nhịp thở dồn dập, hai gò má đỏ lên, hai bàn tay nắm chặt xe lăn trắng bệch.

“Chậm một chút, bình tĩnh!”

Nhận ra sự bất thường của anh, Diệp Anh bỗng sợ hãi, vội vàng xoa vỗ lưng anh, bệnh hen của anh đã lâu không phát tác.

“Whizzz... Ấc...”

Toàn thân run lên, dù cố gắng kiềm chế, hơi thở nơi lồng ngực vẫn dồn dập dữ dội như cũ, lồng ngực thiếu dưỡng khí khiến anh đau như muốn nổ tung, sắc mặt càng lúc càng đỏ, cảnh tượng trước mắt dần tối đen lại, cảm giác đau đớn nghẹt thở khiến cơ thể anh bắt đầu co giật!

Cảm giác đau đớn quen thuộc đó...

Sự đau đớn và nghẹt thở đã triển miên như bóng với hình, quán lấy anh từ khi anh ra đời...

Trong cơn đau ê ẩm, anh mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt hốt hoảng của cô. Trong không gian tối sầm, dường như cô đang cố gắng mở miệng anh, cho anh dùng thuốc. Không khí trong lồng ngực càng lúc càng ít, cơn ngạt thở và đau đớn như cánh tay ác ma, cơn lạnh toát ra từ xương sống kéo anh trở lại buổi tối hôm đó... Hoa tường vi trong vườn sắp nở rộ, khi anh ý thức được tất cả những người anh yêu đều sẵn rời xa anh...

“Việt Tuyên!”

Thấy tiếng động, Tạ Phổ, Tạ Bình và đám hộ lý từ bên ngoài đều nhất loạt chạy vào. Cầm trong tay lọ thuốc xịt, Diệp Anh gấp gáp gọi, cô không thể khiến Việt Tuyên mở miệng, không thể giúp anh xịt thuốc! Hai hàm răng cứng chặt lại, đôi môi Việt Tuyên đã tái xanh, sắc mặt đỏ lên kỳ dị, cả người anh co rút đau đớn. Nhưng dù cả đám hộ lý và Tạ Bình, Tạ Phổ cùng đến hỗ trợ vẫn không cách nào khiến anh hít sâu thuốc vào trong cơ thể!

Trong bóng đen ngọt ngào...

Tất cả những âm thanh dần trôi xa...

Thế giới như chỉ còn lại đôi mắt đen láy của cô... như có thể đem toàn bộ tính mạng anh chôn vùi vào trong đôi mắt mỹ lệ kia...

Từng đóa, từng bụi của biển tường vi trắng lã lẽ nở rộ, cô gái nhỏ yên lặng ngồi bên cạnh anh... Trên sườn dốc, cô gái với mái tóc đen và đôi mắt lạnh lùng bước ra từ cổng trường, Việt Xán quay đầu nói với anh: “Nhìn đi, cô gái mà anh thích chính là cô ấy đấy.”

Trên xe lăn, anh lã lẽ nhìn cô gái đẹp như màn đêm sâu thẳm kia.

Không nói với “anh trai”...

Rằng đó cũng là...

Cô gái mà anh thích...

Không khí sắp cạn kiệt, lồng ngực như muốn nổ tung!

Bóng đen như nuốt chửng ánh sáng, trong cơn đau dữ dội, bên tai anh vang vọng giọng nói tràn ngập oán hận của Việt Xán sáu năm trước...

“Tạ Việt Tuyên, là tôi mù, lại còn coi cậu là em trai của tôi! Lại còn tin tưởng cậu, tin nhiệm cậu! Cậu là đồ vô sỉ, đê hèn nhất trên đời! Cậu ngụy trang bằng vẻ ngoài thuần khiết lương thiện, nhưng so với những thứ dơ bẩn nhất thì lương tâm cậu còn dơ bẩn hơn! Tôi sẽ đem hết tất cả những gì cậu đã làm trả lại cho cậu! Tôi sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ của cậu! Tôi sẽ khiến cậu phải hận chính mình vì sao lại vẫn sống!”

So với những dơ bẩn nhất...

Vẫn còn dơ bẩn hơn.

Đúng vậy.

So với những thứ dơ bẩn nhất vẫn dơ bẩn hơn.

Từng cơn đau đớn nhấn chìm anh. Sự dơ bẩn ấy khiến anh trầm lặng đi mỗi ngày. Đêm mưa ấy, cô hôn anh, ôm anh lẫn trong vũng nước dưới mưa, cô nói: anh bây giờ cũng dơ bẩn như cô.

Nhưng cô không biết mình đã sai lầm thế nào.

Cô không hề bẩn.

Cô sạch sẽ như đóa tường vi trắng vừa hé, dù bị bùn đất bắn vào, bản thân cánh hoa vẫn thanh khiết, hoàn mỹ. Còn anh mới chính là thứ vô cùng ô uế, dơ bẩn, hai tay anh đã nhuộm màu tội ác. Cho dù anh có thể tìm trăm nghìn vin có và lý do ỉn, thì trong sâu thẳm tâm hồn anh biết mình đã bán đứng họ thế nào, anh đã hủy diệt hạnh phúc mà họ sắp bước vào.

“Whizz... Ấc...!”

“Ấc... Ấc...!”

Khuôn mặt tím tái căng ra, cơ thể run rẩy co rút, cơn đau bao trùm cả cơ thể Việt Tuyên, hai hàm vẫn cứng chặt như cũ, như thể không cho bất cứ ai cơ hội cứu lấy anh! Đám hộ lý vô cùng hoảng loạn, các bác sĩ vẫn ở trong nước, còn bác sĩ người Mỹ đến đây cũng vẫn cần mất thời gian!

“Nhị thiếu gia!”

Thấy tình huống cấp bách, bất chấp mọi thứ, Tạ Bình xông lên, chuẩn bị cưỡng ép mở hàm của Việt Tuyên để phun thuốc xoa dịu lồng ngực cho anh!

“Như vậy cậu sẽ làm anh ấy bị thương đấy!”

Diệp Anh vội vàng kêu lên, lý trí cô biết cách làm của Tạ Bình đúng, nhưng cưỡng ép mở hàm anh như vậy nhất định sẽ khiến Việt Tuyên rất đau! Cơ thể anh đã phải chịu bao nhiêu đau đớn, cô không thể nhìn anh phải chịu thêm một chút đau đớn nào nữa!

“Để tôi thử một lần nữa!”

Quên hết tất cả những người có mặt trong phòng, cô đưa tay ôm lấy Việt Tuyên đang run rẩy trong xe lăn. Tuy không biết anh vì sao kháng cự dùng thuốc, vì sao bỏ mặc sinh mệnh của mình, nhưng cô có thể cảm nhận được sự mệt mỏi và tuyệt vọng của anh, như thể anh đã không còn muốn chờ đợi, không hề lưu luyến điều gì nữa.

Dưới tình thế cấp bách, cô cố gắng hôn lên đôi môi anh!

Đôi môi tím tái run rẩy, vì thiếu không khí mà co giật cứng nhắc, hương vị nụ hôn đó không hề ngọt ngào, ngược lại nó như một cây kim đâm sâu vào trái tim cô! Trái tim cô đau thắt lại, cô vẫn nhớ, giữa biển hoa tường vi đêm nay, anh đã dùng viên kim cương sáng hơn những vì sao để cầu hôn cô, anh đã hôn lên ngón tay cô, nói với cô rằng bắt đầu từ bây giờ, anh thuộc về cô.

Nhưng chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi.

Anh đã trở nên mệt mỏi và tuyệt vọng như thế, cho dù đang ở dưới đôi môi cô, nhưng đáy mắt anh cũng không hề có hi vọng của sự sống, giống như vô cùng hờ hững với cái chết, không hề sợ hãi. Đau đớn chưa xót, đôi môi cô bỗng run rẩy, cố gắng hôn anh bằng tất cả tình cảm của mình, cô thực sự sợ hãi, cô khóc, nước mắt chảy vào giữa đôi môi hôn, mặn và nóng ấm. Cô cho rằng anh lạnh lùng hờ hững, cô cho rằng anh thuần khiết đến mức sẽ không để ý cô cùng người con trai khác tiếp xúc, nhưng cô không ngờ anh lại phản ứng dữ dội như vậy.

“Việt Tuyên... Việt Tuyên...”

Nụ hôn mặn chát của nước mắt, nhưng cô vẫn không ngừng hôn anh, trái tim co thắt dữ dội. Anh là người cô không muốn làm tổn thương nhất, anh vô tội như vậy, trước mặt anh, cô đã cẩn thận thu hồi lại từng chiếc gai nhọn nhưng vẫn làm tổn thương tới anh sao?

“Tốt lắm, mau đứng lên!”

Tiếng Tạ Phổ phía sau lưng vang lên, sau đó bả vai cô bị Tạ Phổ nắm chặt kéo ra, Tạ Phổ nhanh chóng phun thuốc vào trong miệng Việt Tuyên, kêu hô gì đó. Trước mắt như có từng lớp sương mù, bên tai rung động ầm ầm, không biết bao lâu sau cô mơ hồ nghe thấy hơi thở khò khè dần không chế lại của Việt Tuyên, tuy khuôn mặt chưa hết đỏ, mồ hôi toàn thân ướt đẫm, nhưng anh đã qua cơn nguy hiểm.

“Cô Diệp...”

Giọng nói khô khan lộ ra vẻ không vui, Tạ Bình muốn Diệp Anh rời khỏi phòng này nhưng Tạ Phổ lại ngăn anh lại. Tuy cơn phát bệnh của Nhị thiếu gia liên quan đến cô, nhưng dù sao cũng nhờ cô mà sự cự tuyệt từ chối trị liệu do Nhị thiếu gia vẫn luôn chán nản tuyệt vọng đã giảm đi rất nhiều.

Đặt Việt Tuyên nằm ổn định trên giường.

Tạ Bình mang ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Anh. Sau đó, anh cùng Tạ Phổ rời khỏi phòng, căn phòng trở lại yên lặng. Mưa bụi ngoài cửa sổ vẫn rơi dày đặc.

Như thể cả đêm nay cũng sẽ như vậy.

Trên giường, ánh mắt Việt Tuyên khép hờ, anh không ngủ, không thể nhận ra anh đang suy nghĩ điều gì. Diệp Anh quì xuống bên giường, ngồi ở tư thế đó rất lâu. Cô không dám chạm vào anh, không dám nói, trái tim như bị treo lơ lửng trong một cái giếng sâu thăm tối mà chìa tay ra cũng không nhìn thấy đầu mười ngón tay, chờ đợi sự phán quyết của anh.

Ngón tay thon dài tái nhợt.

Móng tay sạch sẽ.

Nếp sống của anh thuần khiết, mỗi khi ở cạnh anh, cô đều cảm thấy mình rất dơ bẩn. Có lẽ, cô nên rời xa anh. Mỗi hận của cô thì liên quan gì đến anh? Hai hàng mí mắt rủ xuống, Diệp Anh cay đắng nghĩ, cô chậm rãi tháo chiếc nhẫn kim cương trên tay xuống. Chiếc nhẫn đẹp như ánh sáng của ngôi sao lạnh trên bầu trời cao, rốt cuộc cô cũng không xứng có được nó.

“Nếu như vẫn thích anh...”

Như không nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đen đã tháo khỏi ngón tay cô, Việt Tuyên nhìn bóng đêm mờ mịt, cất giọng khàn khàn yếu ớt:

“... thì hãy chỉ thích một mình anh... Nếu trong đáy lòng em còn có người khác, hãy rời xa anh đi.”

Hai hàng lông mi run rẩy!

Diệp Anh không dám tin, nhìn thẳng về phía anh!

Sau đó, đôi môi cô run lên xúc động, rồi lại mím chặt lại. Cô ngẩn người nhìn anh rất lâu, rồi hít một hơi thật sâu, đeo lại chiếc nhẫn lên tay, giọng vỡ òa:

“Vâng, em biết rồi.”

Ngừng lại một lúc, cô cố gắng che giấu đôi mắt ướt át, run run nói:

“Cảm ơn anh.” Sau đó, Diệp Anh nhớ tới điều gì đó, cô vội vã rời khỏi giường bước đến bên hành lý, trong nháy mắt, lấy ra một đồ vật từ chiếc túi da, rồi quay trở lại giường. Nét mặt cô có chút không tự nhiên, cô nắm chặt đồ vật kia trong lòng bàn tay, nói với anh:

“Đây là thứ bố em đã để lại.”

Đó là một chiếc đồng hồ mạ vàng bỏ túi, kiểu dáng dành cho nam giới, tinh xảo trang nhã, dường như là một thứ đồ rất quý trọng, có vết bóng mờ vì được cầm và vuốt ve nhiều. Trên chiếc vỏ đồng hồ khắc một đóa tường vi vừa nở rộ, xinh đẹp và có thần, tràn đầy linh khí, giống đóa hoa trên tấm kẹp bản vẽ của cô.

“... Em muốn tặng nó cho anh.”

Đầu ngón tay Diệp Anh không ngừng xoa mặt chiếc đồng hồ quen thuộc, nó đã làm bạn với cô rất nhiều năm. Cô đã từng giấu nó dưới giường, giấu trong chậu hoa tường vi ngoài cửa sổ, để người khác không phát hiện, để cho cô có thể trong đêm khuya vắng người, len lách nó ra ngắm nhìn.

“... Nó là đồ độc nhất.”

Cô chậm rãi nhẹ nhàng đặt chiếc đồng hồ vào lòng bàn tay anh, đem thứ quý giá nhất của mình trao cho anh. Sau khi công ty của bố bị phá sản, tất cả đồ đạc đều bị bán hết, tất cả đồ trang sức và đồ chơi bố tặng cô cũng không biết tung tích.

Cô chỉ còn lại thứ này.

Trong những năm tháng tối tăm dơ bẩn, chính nó đã khiến cô có thể nhớ đến nụ cười của bố mình, khiến cô nhớ lại rằng mình cũng đã từng là một cô công chúa nhỏ được yêu thương sâu sắc.

“... Có thể cuối cùng em vẫn sẽ khiến anh tổn thương, có thể em thực sự là một cô gái xấu xa,” Nắm lấy bàn tay anh, để anh nắm chặt chiếc đồng hồ ấy, cô lặng lẽ nói: “Nhưng hiện giờ, người em không muốn làm tổn thương nhất chính là anh. Trong đáy lòng em cũng chỉ có một người, đó là anh.” Mưa bụi ngoài trời rơi càng lúc càng nhanh!

Những hạt mưa rơi hỗn loạn đập lên cửa kính thủy tinh.

Việt Tuyên yên lặng nhìn cô, như đang phân biệt trong lời nói của cô rốt cuộc mấy phần là thật, mấy phần là giả. Bỗng nhiên, cánh tay yếu ớt của anh kéo cô vào lòng, cô không hề phòng bị, liền ngã nhào lên người anh, hai tay nắm chặt chiếc đồng hồ của anh ôm lấy khuôn mặt cô, anh hôn lên đôi môi cô!

Nụ hôn này rất yếu ớt.

Thậm chí nó cũng không được coi là hôn, anh chỉ chạm môi mình lên môi cô, mà cô sợ dè lên người anh, hai khuỷu tay chống xuống giường đỡ lấy trọng lượng cơ thể mình. Nhưng cảm giác lại vô cùng sâu đậm và nhạy bén, cô có thể cảm nhận được từng đường chỉ trên đôi môi anh, cảm nhận được đôi môi tái nhợt hơi khô của anh. Anh yếu ớt cố gắng hôn cô, thậm chí cô có thể nếm được mùi thuốc còn sót lại trong miệng anh. Đôi môi ấy chậm rãi di chuyển trên môi cô, nhẹ tựa một chiếc lông, nhưng rõ ràng mỗi một phần, một tác ấy đều chạm tới đáy lòng cô.

Cô cứ như thế...

Được anh yêu...

Nắm chặt mắt, nước mắt dần chảy trên gò má cô, cô chưa từng trải qua giây phút như thế này, cô cảm nhận sâu sắc rằng mình đã được người khác yêu như thế. Nhiệt độ cơ thể anh hơi lạnh, nhưng từ đôi môi lại truyền đến đáy lòng cô từng cơn êm dịu, khiến trái tim lạnh lùng khô cằn của cô được tưới ẩm từng chút một. Nụ hôn của anh đơn giản như vậy đấy.

Không hề kiểu cách.

Thậm chí cũng không có thứ tình cảm mãnh liệt đốt cháy như lửa.

Như chính tình cảm của anh đối với cô, chỉ đơn thuần như sự vĩnh hằng mãi mãi. Không biết từ khi nào, nó đã ở đó, bất luận đến khi nào, nó cũng vẫn sẽ mãi ở đó.

Trong đêm sâu, nụ hôn thuần khiết này dần dần lại trở thành nụ hôn mãnh liệt nhất, khiến người ta khó kìm nén lại được, từng tế bào trong cơ thể cô đều trở nên vô cùng mẫn cảm, vô cùng hưng phấn. Đường như anh cũng vậy, hai gò má tái nhợt đã đỏ lên đầy ham muốn, ánh mắt mơ màng, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô càng lúc càng thêm mạnh, anh bắt đầu quần lấy lưỡi cô, mềm mại, dịu dàng, nhưng lại mang theo khao khát khó kìm chế.

“Tuyên...”

Nhịp thở gấp gáp, cô rời anh ra một chút.

15. Chương 15

Chương 15

Phản ứng cơ thể anh khiến cô hiểu nếu như tiếp tục nụ hôn này sẽ có thể xảy ra chuyện gì. Nhưng anh cố gắng gồng người lên, hôn chặt lấy cô.

Anh không cách nào buông cô ra được, anh không muốn buông cô ra, anh muốn thêm một chút nữa để có được cô. Anh không biết cô sẽ yêu anh bao lâu, anh không biết mình có thể có cô trong bao lâu, thế nên anh rất muốn trao mình cho cô, để cô nhớ anh, vĩnh viễn cũng không quên được.

Đồng hồ từ trên tay anh rơi ra.

Rơi xuống chiếc gối trắng như tuyết.

Như những đứa trẻ ngây ngô, anh và cô ôm lấy nhau, vụng về hôn nhau. Chấn rơi xuống đất, mưa bụi rơi bên ngoài cửa sổ, cô nằm trên cơ thể anh, dùng những động tác dịu dàng nhất để anh đi vào trong cô. Thời khắc hai người hòa nhập, anh phát ra một tiếng rên rỉ, anh ngẩng cổ, toàn thân run lên, khuôn mặt trắng nhợt nhưng bừng sáng.

Ngoài cửa sổ có tiếng chim kêu sáng sớm, Diệp Anh mơ màng mở mắt, nhìn thấy bên cạnh chiếc gối là một dáng hình thanh tịnh, sạch sẽ. Cô rúc đầu vào bờ vai duyên dáng của người đàn ông, cọ cọ một lúc, rồi mới miễn cưỡng dừng lại, hôn một cái lên bờ vai đó.

“Ngủ ngon chứ?”

Việt Tuyên quen dậy sớm, nhưng vì cánh tay bị cô ôm chặt nên chỉ có thể cùng nằm với cô đến giờ. Dịu dàng vuốt mái tóc rối của cô, khuôn mặt anh vẫn trắng nhợt nhưng thần sắc đã tốt lên rất nhiều.

“Ừm, còn nằm mơ nữa.”

Cười híp mắt trả lời, cô như một đứa trẻ tiếp tục rúc vào bờ vai anh, không chịu buông anh ra. Phía dưới chăn, đôi chân của cô quấn chặt lấy hai chân thon dài của anh, trái tim thỏa mãn như thể được thứ gì đó nhảy vào lấp kín, một chút chuyển động cô cũng không muốn.

Ngày hôm sau lễ trao giải, Sâm Minh Mỹ về nước, hai ngày sau, Việt Xán cũng về nước. Nhưng cô và Việt Tuyên vẫn trì hoãn trở về, họ ở lại trang viên như thế giới thần tiên này, không hề có bất cứ phiền não nào. Hạnh phúc khiến cô thấy mình như đang ở trong mộng, không muốn tỉnh lại nữa.

Nhưng điện thoại tới tấp của George và Tracy thúc giục Diệp Anh về nước càng ngày càng cấp bách.

Từ khi Phan Đình Đình chọn bộ lễ phục xanh lam của Diệp Anh để mặc trong lễ trao giải Laurence, trên thảm đỏ chiếc váy đã lấn át mọi thứ khác, nó được giới truyền thông các nước ca ngợi là một trong những chiếc váy đẹp nhất trong lễ trao giải. Sau một đêm đạt được thành công trên toàn cầu như vậy, đương nhiên thương hiệu thời trang nữ cao cấp MK cũng thắng lợi, được giới thời trang đổ xô tới.

Rất nhiều phụ nữ quyền quý đã tới đặt hàng tại MK, nhiều ngôi sao nữ trong nước cũng hi vọng MK có thể thiết kế cho họ lễ phục trong những dịp quan trọng, đơn đặt hàng của MK tăng mạnh, George và Tracy bận tới mắt tới mũi. Nhưng đa số khách hàng lại yêu cầu Diệp Anh đích thân thiết kế, cho dù chi phí đắt gấp đôi cũng không quan tâm.

“Chúc mừng cô Phan.”

Điện thoại truyền đến giọng nói đặc ý của Phan Đình Đình, cô nói với Diệp Anh rằng mình vừa có được hợp đồng từ hai nhà chế tác phim lớn của Hollywood, tuy không đóng nhân vật chính nhưng đối với nữ diễn viên Trung Quốc như cô, có được vai diễn như vậy đã là trường hợp chưa từng có trước đây.

Diệp Anh vừa thản nhiên, lễ độ nói chuyện với Phan Đình Đình, vừa lật xem những đơn đặt hàng mà Tracy đã liệt kê. Đơn đặt hàng rất nhiều, sau này nhất định phải hạn chế số lượng mới được, cô lặng lẽ nghĩ, nghe giọng điệu như ban ân của Phan Đình Đình về việc đặt ba bộ lễ phục ở MK, cô nói: “Được rồi, George sẽ liên lạc với cô.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Diệp Anh gọi Tracy và George vào, để hai người phụ trách xử lý phần lớn đơn hàng, còn cô chỉ xử lý mấy đơn hàng quan trọng nhất. Về mặt George kích động, Tracy cũng không giấu nổi sự hưng phấn trên khuôn mặt, hai người không nghĩ rằng Diệp Anh sẽ sớm để hai người nhận thiết kế như vậy.

“Nếu không phải thích phong cách thiết kế của hai người, vì sao tôi lại bảo hai người tới?” Diệp Anh mỉm cười, đưa mắt nhìn hai người đang kích động cầm đơn đặt hàng bước đi. Còn về phần Phan Đình Đình, nếu có thời gian, cô sẽ thiết kế cho Phan Đình Đình một bộ lễ phục, nhưng sự quan trọng hiện giờ đã không còn ở trên người Phan Đình Đình nữa, mà điều quan trọng mà MK phải đối mặt hiện tại chính là có thêm những khách hàng cao cấp ỉnh.

Hai tháng sau.

Trong phòng làm việc của Sâm Minh Mỹ.

Nhìn bảng báo cáo thành tích, Sâm Minh Mỹ nhìn chằm chằm vào các con số rất lâu, khuôn mặt cứng nhắc.

Liêu Tu và Quỳnh An lộ vẻ bất an, hai tháng gần đây, MK đã nghiêm nhiên thành công bước vào lĩnh vực thời trang nữ cao cấp trên thương trường quốc tế. Trong lễ trao giải âm nhạc nổi tiếng tại NewYork tuần trước, bốn nữ ca sĩ nổi tiếng quốc tế đều mặc lễ phục của MK xuất hiện.

Mà vị trí của SÂM càng ngày càng xấu hổ. Thương hiệu không được công nhận, khách hàng lôi kéo được thường dựa vào mối quan hệ của một mình Sâm Minh Mỹ, sau đó cũng không tiếp tục đặt hàng nữa.

Trong thời gian hai tháng, SÂM chỉ có ba đơn đặt hàng, mà những đơn đặt hàng này đều chiết khấu cho khách rất cao, giá thành phẩm còn chưa bằng chi phí cho vật liệu và tiền công.

“Cô Sâm.”

Liếc nhìn Quỳnh An, Liêu Tu do dự nói:

“Hôm qua Tracy gọi điện tới, hỏi có cần giới thiệu khách hàng cho chúng ta không. Tracy nói từ giờ MK gia hạn mỗi tháng chỉ nhận nhiều nhất là hai mươi đơn đặt hàng, do đó một lượng lớn khách hàng không thể tiếp đón được, cô ấy có thể...”

“Bang!”

Bảng báo cáo bị đập mạnh xuống bàn, Sâm Minh Mỹ phẫn nộ nhìn Liêu Tu, khuôn mặt vẫn luôn thanh nhã hiện lên vẻ dữ tợn, lớn tiếng quát:

“Tôi đã nói với anh, SÂM không nhận của bố thí! Bọn họ ỉnh là cái thá gì chứ! Thứ họ không cần thì ném cho tôi sao? Liêu Tu, nếu anh cảm thấy SÂM không có tiền đồ, muốn chuyển sang MK thì bây giờ đi đi, tôi tuyệt đối không giữ anh! Quỳnh An, cô cũng vậy! Hai người cho rằng tôi không biết hai người đang nghĩ gì sao? Hai người hối hận rồi, hai người cảm thấy lúc đầu không nên đi theo tôi! Được, các người đi đi! Tất cả đi đi! Đi hết đi!”

“Cô Sâm!”

Quỳnh An nhú mào, gắng giữ vẻ bình thản. Cô bắt tay vào thiết kế đã mười mấy năm, tận mắt cô đã chứng kiến quá trình Sâm Minh Mỹ bước vào công ty. Tuy bố Sâm Minh Mỹ là nhà thiết kế nổi tiếng hào hoa, nhưng bản thân Sâm Minh Mỹ lại thanh nhàn, khiêm tốn, rất có tài hoa, khiến cô vô cùng ngưỡng mộ, nguyện ý làm trợ lý giải quyết việc cho Sâm Minh Mỹ nhiều năm qua. Nhưng những ngày này, Sâm Minh Mỹ càng lúc càng bất an, nóng nảy, thất lễ, không thể so với Diệp Anh tài hoa, bình tĩnh cơ trí.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi.

Tâm khí cao ngạo, nhất thời không chịu nổi đả kích cũng là chuyện bình thường. Quỳnh An muốn xoa dịu Sâm Minh Mỹ nên dùng giọng ôn hòa nói:

“Thương hiệu nào ra đời cũng phải gặp chút vấp vấp, MK lần này dựa vào danh tiếng của Phan Đình Đình mà thành công lớn, sau này SÂM cũng sẽ có cơ hội của mình. Hơn nữa, với tập đoàn Tạ thị, MK phát triển mạnh thì cũng sẽ có sự hỗ trợ dành cho SÂM, hai thương hiệu đều có thể làm một số hoạt động cùng nhau...”

Lắc đầu, Sâm Minh Mỹ mệt mỏi chống tay lên trán, hít một hơi thật sâu. Cô biết mình đã thất lễ.

Mấy ngày nay, tâm trạng cô như bị lửa thiêu đốt, mọi chuyện đều không như ý. Việt Xán càng lúc càng xa cách với cô, đêm đó cô vô cùng giận dữ vì Việt Xán và Diệp Anh ở chung trong một căn phòng kín mít lâu như vậy, cô chiến tranh lạnh với anh nhưng anh không hề có ý định cứu vãn, mặc kệ cô một mình.

Thành tích của SÂM không tốt, tuy ông Tạ đã an ủi cô, nhưng Tạ Hoa Lăng càng lúc càng tăng áp lực cho cô. Khi cô còn ở cạnh Việt Tuyên, người phụ nữ Tạ Hoa Lăng này luôn quan tâm cô, nhưng hiện giờ lại như thêm dầu vào lửa, luôn muốn giẫm chết cô!

Mà cô cũng không liên lạc được với bố.

Thời gian không liên lạc với bố đã gần một năm, trước đây mặc dù bố cô hay đi du ngoạn mà không hề báo tung tích của mình, nhưng cũng chưa từng bất vô âm tín như lần này. Cô ngày đêm lo nghĩ không chỉ vì không nhận được sự chỉ bảo và giúp đỡ của bố, mà còn vì trong lòng cô thực sự lo sợ, cô bắt đầu lo lắng về sự an toàn của bố mình.

Còn Diệp Anh...

Giống như một cái tát giáng xuống mặt cô!

“Xin lỗi, vừa rồi tôi đã kích động.” Day day thái dương, Sâm Minh Mỹ áy náy nói: “Có thể do trước đây quá thuận lợi, giờ gặp phải thất bại nên có chút khó chấp nhận.”

“Không sao.”

Liêu Tu thông cảm nói vậy, Quỳnh An cũng thanh thản gật đầu.

“Diệp Anh quả thực có năng lực,” Sâm Minh Mỹ dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói, “Vốn tưởng MK nhất thời nhận được nhiều đơn đặt hàng như vậy thì sẽ quá bận, chất lượng thiết kế sẽ bị giảm xuống. Nhưng cô ta lại bắt đầu giảm số lượng, mỗi tháng chỉ nhận 20 đơn đặt hàng, khiến thương hiệu càng thêm sức hút, giá cả cũng có thể tăng thêm một chút.”

Dựa vào phía sau, Sâm Minh Mỹ tiếp tục nói:

“Cô ta cũng không rảnh tay, mỗi tháng nhận 20 đơn đặt hàng, George và Tracy đảm nhận 12 đơn hàng. Thiết kế của George và Tracy do cô ta sửa lại cũng có kết quả rất xuất sắc. Không ngờ cô ta còn có năng lực của bậc thầy, trước đây tất cả những thiết kế của George và Tracy không hề có gì nổi bật.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười, nói với Liêu Tu và Quỳnh An:

“Đương nhiên, hiện tại George và Tracy vẫn còn kém xa hai người.”

“Cô Diệp rất có đầu óc.” Quỳnh An nói đúng trọng tâm: “Nếu toàn bộ thiết kế đều do cô ấy hoàn thành, thì số lượng công việc lớn, rất cực khổ, cũng dễ dẫn đến phong cách thiết kế bị giới hạn. Mà đem trộn lẫn phong cách thiết kế của George và Tracy thì tác phẩm làm ra sẽ càng thêm phong phú và đa dạng.”

“Đúng, cô ta có đầu óc kinh doanh.” Khẽ nhú mày, Sâm Minh Mỹ khâm phục nói: “Thế nên thua cô ta, tôi cũng nên tâm phục khẩu phục.” Giọng trầm mặc, móng tay hồng nhạt bị gãy trong lòng bàn tay, phần thịt móng tay vẫn còn lưu lại vết gãy màu trắng, Sâm Minh Mỹ lấy chiếc cắt móng tay, sửa lại chiếc móng tay bị gãy bằng vẻ mặt thản nhiên.

Cửa hàng bánh kem treo một lá cờ rất đẹp, văn hoa màu trắng hồng.

Ở giữa thêu một đóa tường vi hồng phấn.

Tủ kính sáng bóng bày các loại bánh kem hấp dẫn.

Tiếng chuông gió vang lên.

Tiểu Nguyên mặc tạp dề trắng đầu, nhìn thấy người đàn ông mang vẻ đẹp hoang dã kia, lập tức nở một nụ cười quen thuộc chào hỏi:

“Anh Tạ, anh đến rồi. Hôm nay vẫn như cũ, hai chiếc bánh đậu đỏ chứ ạ?”

“Ừ.”

Liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, còn gần hai mươi lăm phút nữa mới đến bốn giờ chiều, Việt Xán mỉm cười gật đầu, nụ cười không che giấu nỗi sự ao ước và mong chờ khiến Tiểu Nguyên rất hiếu kỳ hỏi:

“Ít khi thấy anh vui vẻ như vậy, lát nữa anh có hẹn với bạn gái sao ạ?”

“Ừ, cô ấy hẹn tôi gặp mặt.”

“Thật tốt!”

Tiểu Nguyên vô cùng vui mừng. Ba năm trước, việc kinh doanh của cửa hàng gặp khó khăn, gần như phải đóng cửa, anh Tạ đã giúp họ vượt qua khó khăn, hai mẹ con cô vẫn luôn coi anh là ân nhân. Ba năm nay, anh Tạ luôn buồn bã cô độc, có thể nhận ra anh có rất nhiều tâm sự không vui.

Cô biết anh Tạ có một người bạn gái, cô ấy rất thích ăn bánh đậu đỏ, anh ấy thường mua bánh đậu đỏ cho cô ấy.

Một thời gian, cô từng đoán bạn gái anh Tạ không yêu anh ấy, hay có thể cô ấy đã qua đời, cũng có thể hai người đã chia tay rồi, nếu không sao anh Tạ lại đau buồn như vậy.

Bây giờ tốt rồi.

Không biết người con gái thích ăn bánh đậu đỏ kia làm gì mà khiến niềm hạnh phúc của tuổi trẻ sau một đêm đã quay trở lại với anh Tạ. Sự anh tuấn chói lóa của anh sáng rõ như ánh mặt trời trên cao giữa trời hè, nụ cười bất chợt còn mê người hơn cả hương vị bánh ngọt trong phòng.

Tình yêu thực sự là điều khiến người khác hướng tới, không biết khi nào gặp phải hoàng tử bạch mã của mình nữa, Tiểu Nguyên cười thầm, nhanh nhẹn lấy hai chiếc bánh đậu đỏ từ trong quầy hàng đã đặc biệt được chuẩn bị cho anh, nói:

“Đậu đỏ mẹ em mới mua hôm qua đấy, rất ngon. Anh muốn gói lại chứ?” Vừa nói, Tiểu Nguyên vừa lấy ra một chiếc hộp giấy.

“Để tôi tự làm.”

Đón lấy bánh, Việt Xán tận tay đặt hai chiếc bánh đậu đỏ thơm tươi vào trong túi nhựa, rồi mới đặt vào trong hộp giấy. Hộp giấy kẻ caro trắng hồng, miệng hộp có một bông tường vi hồng nhạt rất đẹp, anh cẩn thận mở ra, nhiệt độ của chiếc bánh bên trong tỏa ra, đậm đà và ấm áp – như trái tim anh thời khắc này đang nhảy lên từng nhịp mong chờ.

Anh bật cười.

Sao lại ngây ngô hồi hộp giống như mỗi lần hẹn hò sáu năm trước vậy? Thậm chí trái tim còn đập nhanh hơn ngày đó.

“Ting!”

Di động vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Việt Xán xách chiếc hộp giấy, vừa đi về phía cửa hiệu bánh, vừa móc di động ra. Đọc nội dung tin nhắn, bước chân anh ngừng lại, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Điện thoại rung lên.

Có tin nhắn.

Diệp Anh ngồi trong xe lấy điện thoại ra xem, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cô ngậy người ra, sắc mặt càng lúc càng khó coi, cơ thể cũng dần cứng lại. Lái xe lo lắng nhìn cô trong gương, hỏi:

“Cô Diệp, cô không khỏe sao? Có cần quay lại không ạ?”

“Không cần. Đi tiếp đi.”

Cầm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, đầu óc Diệp Anh trống rỗng. Cảnh vật bên ngoài xửa xe lùi dần về phía sau, trái tim cô như bị nước lạnh xâm tràn, kế hoạch đã được sắp đặt rất lâu trong khoảnh khắc như đổ ầm xuống!

16. Chương 16

Chương 16

“Anh nói gì?”

Trong phòng luật sư, sắc mặt Sâm Minh Mỹ trắng bệch, sợ hãi nhìn luật sư trước mặt, cô không thể tin vào tai mình!

“Bố tôi...” Cả người run lên, giọng nói như vỡ ra thành từng mảnh. “...khi du thuyền ra biển, đã rơi xuống nước sao?”

Không thể như vậy!

Bố của cô...

Bậc thầy thời trang kiệt xuất nhất châu Á được vô số người ca tụng, bố của cô, Sâm Lạc Lăng.

“Anh lừa tôi!”

Sâm Minh Mỹ túm chặt phần ngực chiếc áo sơ mi của luật sư, sắc mặt cô nhợt nhạt, nhìn rất hung tợn, cô khàn giọng nói:

“Sao bố tôi có thể chết được? Ông chỉ đang đi du lịch nước ngoài thôi! Ông chỉ đang quá vui vẻ nên quên gọi điện về thôi! Tôi ra lệnh cho anh bây giờ phải đi Ý ngay lập tức, điều tra kỹ càng cho tôi xem ai dám về ra chuyện vô trách nhiệm thế này! Tôi muốn nói với người đó rằng tôi sẽ đưa chuyện này ra pháp luật!”

Cô đang đợi bố trở về.

Cô vẫn luôn chịu khổ đợi bố cô về nước!

Vì bố mình, nhiều năm qua cô đã nỗ lực chuẩn bị, xây dựng thương hiệu thời trang cao cấp SÂM! Vì bố, cô đã quyết tâm trở thành nhà thiết kế ưu tú nhất trong lớp nhà thiết kế trẻ! Vì bố, cô muốn đánh bại Diệp Anh, gạt bỏ hết những cản trở trước mắt!

Bố của cô!

Bậc thầy Sâm Lạc Lăng!

Tuyệt đối không thể chết!

Tuyệt đối không thể!

“Không thể như vậy...”

Trên mấy tờ báo Ý, ở đầu phần tin tức xã hội đều đăng một bức ảnh của một thi thể được người dân địa phương vớt từ biển lên. Diệp Anh cứng đờ người nhìn những dòng chữ trên đó, tuy vừa nãy cô đã biết tin Sâm Lạc Lãng chết, nhưng cô vẫn có một chút mơ hồ.

“... Thi thể bước đầu đã được xác nhận là bậc thầy thiết kế thời trang châu Á – Sâm Lạc Lãng...”

Diệp Anh ngơ ngác nhìn, trong lòng có cảm giác khó nói lên lời. Kẻ thù đã chết, lẽ ra cô phải cảm thấy vui mừng. Nhưng cô đã chuẩn bị lâu như vậy, quyết tâm lấy đi từng thứ một của Sâm Lạc Lãng, khiến ông ta phải bước trên con đường bị hủy diệt. Cô muốn Sâm Lạc Lãng phải từ từ nếm thử hương vị của tuyệt vọng và đau khổ, khiến ông ta phải nếm trải tất cả những gì cô từng trải qua gấp ngàn vạn lần!

Sao có thể...

Chết nhẹ nhàng như vậy, chết dễ dàng như thế sao?

Sức lực toàn thân như bị rút hết.

Thất thần ngã xuống xô pha, Diệp Anh nhắm mắt lại, hai bên thái dương giật mạnh từng cơn. Căn phòng cá nhân mang phong cách Địa Trung Hải, thanh lịch mỹ lệ, bên ngoài chiếc cửa sổ với rèm cửa màu trắng, cây xanh tỏa bóng mát, hoa nở rực rỡ, bể phun nước bắn tóe, con nai nhỏ khoan thai. Nhưng tất cả những cảnh vật này dường như lại quá xa cách với cô. Cô khổ công sắp đặt, nhưng hiện giờ tất cả đều trở nên vô nghĩa.

“Thảo nào lâu như vậy không có tin tức gì của Sâm Lạc Lãng.” Ngồi đối diện trên chiếc xô pha hoa văn trắng lam, Việt Xán cầm tờ báo, cúi đầu chăm chú nhìn trang báo, nói: “Dựa vào mức độ phân hủy của thi thể thì ít nhất ông ta đã chết hơn hai tháng.”

Liếc nhìn Diệp Anh đang hoảng hốt thất thần, Việt Xán do dự một lúc rồi nói:

“Em yên tâm, ông ta chết không thoải mái đâu.”

Diệp Anh từ từ mở mắt:

“...?”

“Theo tin tức anh nhận được ở đây, bên Ý đã khám nghiệm tử thi, trước khi Sâm Minh Mỹ rơi xuống biển đã bị giam giữ và hành hạ hơn một tháng, chết ở biển cũng không phải chuyện vô ý, mà là có người có dã tâm.” Việt Xán kể lễ sự tình cho cô: “Nhưng vì liên quan đến chuyện điều tra án nên những tình tiết này không được công khai.”

“Sao anh biết nhiều như vậy?” Diệp Anh hoài nghi hỏi.

“Anh đã từng ở Ý hai năm nên có quen biết một số người ở đây.” Đáy mắt anh hiện lên vẻ phức tạp, Việt Xán bước tới ngồi xuống cạnh cô: “Sâm Lạc Lãng chắc chắn đã đắc tội với tên trùm của băng đảng Ý nào đó mới có thể bị như vậy.”

“Vì chuyện gì?” Diệp Anh hỏi lại.

“Cụ thể thì anh cũng không rõ,” Việt Xán mỉm cười an ủi cô: “Bất kể thế nào, Sâm Lạc Lãng cũng đã chết rất đau đớn, ông ta đáng tội như thế, ác giả ác báo. Tuy không phải tận tay em báo thù, nhưng ông trời đã thay em trừng phạt ông ta rồi.”

Diệp Anh ngơ ngẩn nhìn ánh mặt trời sáng chói bên ngoài cửa sổ.

Bể nước phun với những tia bọt nước trong suốt, những chiếc lá rung lên xào xạc, từng khóm hoa thơm ngát xinh đẹp, vài con nai nhỏ đang nhàn nhã ăn cỏ.

Cô im lặng rất lâu.

“Tôi về đây.”

Cầm chiếc túi bên cạnh, Diệp Anh nói bằng vẻ mặt vô cảm. Vừa định đứng dậy, cánh tay cô đã bị Việt Xán giữ chặt, giữ cô lại trên ghế sofa!

“Vội như vậy sao?”

Liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, Việt Xán như cười như không, nói:

“Tổng cộng thời gian em ở đây còn chưa đến hai mươi phút, lẽ nào em có hẹn với Việt Tuyên? Vậy nên mới vội vã đi như vậy.”

Trốn xa Việt Xán một khoảng, Diệp Anh lạnh lùng nói:

“Bỏ tôi ra! Tôi có hẹn với Việt Tuyên hay không thì anh cũng không quản nổi đâu.”

“Haha!”

Nghe vậy, Việt Xán tức giận đến mức phá ra cười, kề sát vào cô, nói:

“Chỉ một cuộc điện thoại của em, anh liền bỏ hết mọi việc, chạy nhanh tới đây. Kết quả chỉ mới vài câu, em đã muốn quăng anh đi, trở về bên cạnh Việt Tuyên. Rốt cuộc em coi anh là cái gì? Gọi thì tới ngay, còn không cần thì lập tức ném đi phải không?”

Diệp Anh quay đầu nhìn Việt Xán, đáy mắt cô lạnh lùng:

“Vậy lần sau tôi gọi điện cho anh, anh đừng tới là được.”

“Em...”

Gắng kìm chế cơn giận dữ, Việt Xán tới gần cô, ấn đầu mình xuống giữ chặt đầu cô, lửa giận hừng hực trong mắt, hơi thở nóng rực:

“Em cố ý giày vò anh đúng không? Lúc đầu chủ động hẹn anh, khiến anh mừng rỡ phát điên, nức cười như một cậu bé vừa mới biết yêu. Sau đó lại lạnh lùng với anh, khiến anh không biết làm sao.”

Bị bức nằm ngửa trên chiếc sofa vân trắng lam, bị chiếc trán của Việt Xán giữ chặt, Diệp Anh có chút sợ hãi nhìn khuôn mặt kề sát tận hàng lông mi.

Dày, đẹp và hung hăng.

Hơi thở nam tính tản ra mùi hoang dã nguy hiểm.

Tuy lúc này anh ta đã nói những lời phẫn nộ yếu đuối, nhưng cô biết rõ nếu cô cũng phản ứng lại bằng cách giận dữ với anh ta thì có thể anh ta sẽ làm ra những chuyện khiến cô khó chấp nhận được!

“Em chỉ cảm thấy thứ tình cảm như thế này thật không đúng.”

Né tránh ánh mắt hừng hực của Việt Xán, Diệp Anh cố gắng nghiêng đầu, hàng lông mi trên khuôn mặt trắng nõn khẽ sụp xuống, cô nói:

“Giống như yêu đương vụng trộm, giống như...”

Việt Xán nhíu mày, chăm chú nhìn cô.

Gượng cười, Diệp Anh tiếp tục nói:

“Như thế em và anh là một đôi... gian phu dâm phụ vụng trộm lén...”

“Đủ rồi!”

Không thể nghe tiếp nữa, Việt Xán lớn tiếng cắt ngang cô. Khoảng giữa hai hàng lông mày nhíu chặt lại, anh buông cô ra, nghiêng đầu nhìn nét nhỏ trên khuôn mặt cô, anh nói:

“Chỉ vì như vậy sao?”

“Ừm.”

Đầu ngón tay vuốt ve nét hoa văn lam trắng của sô pha, cô trả lời thản nhiên.

“Vậy anh và em cùng nhau đi nói với Việt Tuyên,” Việt Xán nhìn cô chăm chăm: “Người em yêu không phải là cậu ấy, em muốn rời xa cậu ấy, chúng ta muốn ở bên nhau.”

Hai hàng lông mi run lên.

Đôi mắt Diệp Anh đen láy nhìn về phía Việt Xán:

“Không.”

“Em...”

Trong lòng Việt Xán phần nộ, Diệp Anh chặn anh lại, thản nhiên nói:

“Việt Tuyên còn hữu dụng, tuy Sâm Lạc Lãng đã chết, nhưng JUNGLE bị ông ta lấy đi nhất định phải lấy lại. Còn Sâm Minh Mỹ...”

Ánh mắt cô trở nên âm u lạnh lùng.

Nhéch khóe môi, Diệp Anh giấu cợt Việt Xán:

“Hiện nay, Việt Tuyên đáng tin hơn anh, ít nhất anh ấy cũng chưa từng phản bội em. Em thà bỏ qua anh chứ không thể từ bỏ anh ấy.”

Câu nói tàn nhẫn này như một cây kim sắc nhọn!

Việt Xán đau thắt tim lại, mùi tanh cuộn cuộn trong ngực anh, một ngụm máu huyết chút phun trào ra. Từ đôi mắt lạnh lùng âm u kia, anh hiểu rõ cô đang cố ý, cô chưa từng tha thứ cho anh, cái gọi là hợp tác này thực chất chỉ là cô đang ác ý lợi dụng và giày vò anh.

“Đã hiểu.”

Ánh mắt buồn bã, một lúc sau, Việt Xán đưa tay khẽ xoa vết sẹo nhỏ dài trên thái dương của cô, che giấu vết thương đang cuộn cuộn chảy máu trong tim, anh nói với cô:

“Trước kia là anh không tốt.”

Diệp Anh tức thời cảnh giác, cẩn thận quan sát anh:

“Anh không sao đấy chứ?”

“Nói cho anh biết kế hoạch của em đi...”

Không có câu trả lời của cô, ánh mắt Việt Xán chậm rãi rời khỏi trán cô, rơi xuống chiếc nhẫn kim cương lấp lánh như sao trên tay cô, nói:

“... Anh sẽ giúp em.”

Trên chiếc bàn tròn nhỏ bên cạnh, một hộp giấy carô trắng hồng, trên nắp mở có một bông tường vi hồng phấn, dường như nó đã bị lãng quên, hòa vào những hạt bụi bay nhẹ trong ánh trời chiều.

Vì cái chết ngoài ý muốn của Sâm Lạc Lãng, con gái độc nhất của ông là Sâm Minh Mỹ sẽ kế thừa toàn bộ tài sản của ông, bao gồm thương hiệu thời trang quốc tế hợp tác với tập đoàn Tạ thị – JUNGLE.

Điều này đã khiến giới thời trang được một trận xôn xao!

Đối với sự kế tục thương hiệu thời trang, sự thay đổi của người đứng đầu hoặc nhà thiết kế chính có ảnh hưởng rất lớn tới thương hiệu. Người sáng lập hoặc nhà thiết kế chính xuất sắc thì thương hiệu mới có thể có chỗ đứng trong giới thời trang. Còn nhà thiết kế chính tiếp nhận sau đó sẽ quyết định thương hiệu này có thể tiếp tục tỏa sáng hay dần dần bị người đời lãng quên.

JUNGLE do nhà thiết kế tài năng châu Á, được vinh danh là nhà thiết kế thiên tài – Mạc Côn sáng lập. Mạc Côn thích cây cối và thám hiểm, nhiều năm sinh sống trong rừng nhiệt đới ở châu Phi, những sản phẩm

thiết kế của ông tràn ngập hơi thở nhiệt huyết hoang dã, phong cách mạnh dạn, có sức tưởng tượng vượt trội.

Sau khi Mạc Côn qua đời.

JUNGLE do Sâm Lạc Lãng kế thừa.

Sâm Lạc Lãng là trợ lý thiết kế và là đệ tử truyền thân đã theo Mạc Côn nhiều năm. Tuy không có phong cách cá nhân đặc sắc nhưng phong cách thiết kế của Sâm Lạc Lãng lại đạt được sự tinh túy của Mạc Côn, quan điểm thiết kế cũng rất tương đồng, nhiều tác phẩm thiết kế làm ra như thể do Mạc Côn tái thể hoàn thành.

“Nhưng mấy năm gần đây, hàng loạt các thiết kế của JUNGLE đều hiện rõ vẻ cũ kỹ, không đổi mới.” George vừa vẽ bản thiết kế, vừa nhai kẹo cao su, vừa nói chuyện với Tracy đang chăm chú vùi đầu vào bản thiết kế: “Tôi còn nghe nói, đại sư Sâm Lạc Lãng không thực sự tài hoa, chẳng qua trong tay còn giữ lại nhiều bản thiết kế của đại sư Mạc Côn nên mới có thể chống đỡ.”

“Sao có thể...”

Tracy ngạc nhiên, không tin lắc đầu.

“Hừ, tôi lại cảm thấy rất đúng.” Chiếc bút vẽ trong tay George lướt nhanh: “Không tin cô cứ xem sau khi Sâm Lạc Lãng tiếp nhận, thiết mấy năm nay đều rất giống những tác phẩm đại sư Mạc Côn từng phát biểu, những thiết kế sau đó cũng chỉ là chỉnh sửa lại thôi.”

“Có lẽ là...” Tracy cố gắng nghĩ, nói: “Đại sư Sâm Lạc Lãng là đệ tử của Mạc Côn, có thể vì tôn trọng quan điểm thiết kế của đại sư Mạc Côn nên mới làm như vậy.”

“Cũng có thể.”

George khinh thường nói.

“Hiện giờ JUNGLE do Sâm Minh Mỹ tiếp nhận rồi,” chiếc bút trong tay vô tình dừng lại, Tracy thở dài: “Phong cách thiết kế của cô Sâm và phong cách của JUNGLE rất khác xa nhau.”

Không biết điều này đối với JUNGLE là họa hay phúc.

Cô Sâm chắc sẽ phải phân vân đây.

Nghĩ ngợi vô cớ một hồi, Tracy lắc đầu, tiếp tục hoàn thành công việc Diệp Anh giao. Ở điểm này, cô và George rất cảm kích Diệp Anh, Diệp Anh không những buông tay cho họ cơ hội thiết kế, mà còn tận tay sửa đổi giúp họ hoàn thành thiết kế, thường chỉ là lược bỏ bớt hai điểm nào đó, nhưng có thể khiến thiết kế hoàn thiện hơn, khiến nó tỏa sáng.

Kể từ khi theo Diệp Anh, năng lực thiết kế của George và cô đều phát triển vô cùng nhanh chóng.

Nhà họ Tạ.

Bầu trời đêm sâu thẳm.

Những vì sao sáng lấp lánh.

Đứng trước cửa sổ sát đất, Diệp Anh lặng lẽ lật những thiết kế George và Tracy gửi tới, chúng đều là những thiết kế may sẵn của tập đoàn Tạ thị. Tay lật từng tờ một, Diệp Anh thấy những thiết kế của George mang hơi thở của những kim loại nặng đung đưa, còn thiết kế của Tracy lại thanh nhã, tinh xảo.

...

...

“Mỗi một nhà thiết kế đều có khí chất và phong cách độc đáo riêng của mình, nếu chỉ cố chấp hướng vào mình sẽ bị hạn chế, quá đơn độc.” Trong rừng rậm nhiệt đới, khuôn mặt đầy râu, bố vừa ngẩng nhìn cô phác thảo một loại cây rừng thưa mà cô chưa từng thấy trước kia, vừa nói với cô: “Nhất là thiết kế may sẵn, sẵn

xuất với số lượng lớn, có thể hấp thụ những ưu điểm của các nhà thiết kế khác, nắm lấy một điểm tinh túy mới mẻ độc đáo thuộc về mình, tạo thành một thể thống nhất, biến hóa mới mẻ.”

“Thế nên bố đã làm như vậy sao?”

Cô gái nhỏ hoài nghi ngẩng đầu, nhưng cô chưa từng thấy bố mình cho người khác xem những bản thiết kế, ngoại trừ chú Sâm Lạc Lãng, trong công ty của bố cũng không có nhóm thiết kế.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười của bố vang dội trong rừng rậm nhiệt đới.

“Vì bố không làm được nên mới hi vọng Tường Vi nhỏ bé của bố có thể làm được! Mỗi một thương hiệu có thể chân chính đứng đầu trên thương trường quốc tế đều phải có đội ngũ thiết kế trưởng thành của mình. Bố quá cô độc, lại thích cuộc sống trong rừng, thế nên tất cả những bản thiết kế đều do một mình bố vẽ. Nữ vương Veka từng phê bình bố rằng phong cách thiết kế quá kén người, tuy được giới thời trang tôn sùng nhưng lượng tiêu thụ trang phục may Săn thực sự lại không bằng những thương hiệu có địa vị thấp hơn.”

“Bố hi vọng lượng tiêu thụ sẽ tốt ạ?”

Tuy ngày đó cô còn nhỏ nhưng cô hiểu rõ lượng tiêu thụ tốt mới có thể kiếm được nhiều tiền, để mẹ mua nhiều đồ trang sức đẹp, mua ẹ một du thuyền xa hoa như du thuyền nhà họ Tạ mà mẹ vẫn luôn ao ước.

“Đúng vậy.” Bố lấy bút giúp cô sửa chi tiết bức phác họa, mỉm cười: “Đợi đến khi con lớn rồi sẽ giúp chú Sâm, làm tốt công việc sản xuất trang phục may sẵn và phát triển thương hiệu nữ trang cao cấp JUNGLE, truyền đạt lại cho sau này, biến JUNGLE thành đế quốc thời trang, được không?”

“Vâng.”

Cô bé gật đầu mạnh, nói:

“Lúc đó, bố muốn đi đâu chơi thì đi, mẹ và JUNGLE có thể giao cho con và chú Sâm được rồi!”

“Ngoan, đúng là Tường Vi bé nhỏ mà bố yêu nhất!”

Vui vẻ cười lớn tiếng, trong rừng rậm nhiệt đới, bố ôm lấy cô, hôn cô một cái!

...

.....

Bên ngoài cửa sổ, những vì Sao sáng lung linh, từng phiến lá tường vi xanh lục đang rung rinh rì rào, Diệp Anh lặng lẽ nhìn những bản thiết kế trong tay, lòng vẫn trống rỗng.

“Gió rồi.”

Không biết từ khi nào, Việt Tuyên ngồi trong xe lăn đã đến cạnh cô. Anh lặng lẽ nói, choàng áo khoác lên vai cô, rồi kéo cửa xuống cho cô.

“Anh hết bận rồi à?”

Đặt những bản thiết kế lên trên mặt bàn bên cạnh, Diệp Anh rót nước cho anh. Hôm nay Tạ Phổ tới, báo cáo với Việt Tuyên một số chuyện ở phòng sách bên cạnh. Cô cho rằng Việt Tuyên sẽ bận đến khuya muộn như mấy ngày trước, không ngờ hơn một giờ đã kết thúc.

“Ừ.”

Việt Tuyên lặng lẽ uống hết nửa cốc nước, nói:

“Ngủ sớm đi.”

Nhìn những bản thiết kế chồng chất, Diệp Anh do dự một chút, gật đầu nói:

“Vâng.”

Cùng rửa mặt với Việt Tuyên xong, tắt đèn, nằm trong màn rộng mềm mại, ngoài trời bắt đầu mưa bụi nhỏ, Diệp Anh nhắm mắt, như một cô gái nhỏ ôm lấy cánh tay của Việt Tuyên, cố gắng ngủ.

“A Anh, em muốn đi đâu chơi không?” Trong bóng tối, Việt Tuyên bỗng đứng lên tiếng, “Hay là mấy ngày nữa em và anh đi xem phim.”

Hai gò má cọ cọ vào cánh tay Việt Tuyên, Diệp Anh ngáp một cái, nhắm mắt cười:

“Anh đang hẹn hò với em sao?”

“... Gần đây bận quá, không có thời gian ở cạnh em.” Ngừng lại một chút, Việt Tuyên bỗng đứng lên tiếng, “Chuyện của Sâm Lạc Lãng...”

“Được rồi, em muốn đi xem phim!”

Giọng nói tràn đầy hứng thú, cô xuống giường chạy đi lấy Ipad, kiểm tra những phim chiếu gần đây. Cô ngồi khoanh chân, nghiền cứu phần giới thiệu của từng phim, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, vui vẻ nói với anh:

“Chúng ta xem “The Avengers” được không? Phim có Iron Man, Hulk và Captain America, tuy Iron Man tàn bạo nhất nhưng em lại thích Hulk nhất! Khi anh ta phẫn nộ sẽ trở thành một quái vật xanh khổng lồ, có sức mạnh to lớn...”

Nghe giọng nói thích thú của cô, Việt Tuyên mỉm cười nói:

“Cuối tuần chúng ta đi nhé?”

“Vâng ạ!”

Diệp Anh gật đầu mạnh, nằm trên gối, mỉm cười tủm tỉm, một lần nữa ôm chặt cánh tay anh:

“Lúc đó em còn muốn mua hai túi bỏng ngô nữa!”

“Ừ.”

Trong lòng Việt Tuyên bắt đầu mong đợi.

Thật ra anh chưa bao giờ đến rạp chiếu phim, cũng không biết Iron Man, Hulk, hay Captain America là ai. Nghĩ đến những điều này, nụ cười nơi khóe môi khiến khuôn mặt lạnh lùng của anh trở nên dịu dàng ấm áp, đợi đến khi xem phim xong, anh sẽ biết hết các nhân vật.

“Hình như Tạ Phổ biết chuyện giữa anh và em.”

Mỉm cười, Diệp Anh liếc nhìn Việt Tuyên nói:

“Ánh mắt anh ấy nhìn em không giống như trước kia, tối qua anh ấy còn nói với em vài câu, ám chỉ là em phải đối tốt với anh. Có phải anh nói với anh ấy không?”

“Không.”

Việt Tuyên ngẩn ra, sau đó chậm chậm lắc đầu:

“Hình như cậu ấy tự nhìn ra hay sao ấy, cậu ấy còn hỏi anh...”

“Hỏi gì anh?”

“...”

Nhận ra mình đã lỡ lời, Việt Tuyên buồn chán ngậm chặt miệng lại.

“Lẽ nào là...” Nghĩ một hồi, Diệp Anh đột nhiên cười ha ha, ghé vào bên tai Việt Tuyên, thấp giọng nói:

“Anh ấy nhìn ra anh đã...”

Trong bóng tối, Việt Tuyên ngượng ngùng quay lưng về phía cô.

“Ngay cả chuyện này mà anh ấy cũng nhìn ra.”

Kinh ngạc mỉm cười, Diệp Anh dựa sát vào người Việt Tuyên, cô đặt tay lên thắt lưng anh, gò má kề sát vào da thịt Sau lưng Việt Tuyên, có thể nghe thấy nhịp đập trái tim anh.

“Anh thích không?”

Diệp Anh ríu rít hỏi, bờ môi kề sát vuốt ve qua lại trên da thịt lưng anh.

“Gi cơ?”

“Cái kia...”

“Cái gì?”

“Cái mà Tạ Phổ hỏi...”

Diệp Anh khẽ mỉm cười, ngón tay đặt trên thắt lưng anh chậm chậm di chuyển xuống dưới theo một đường, cơ thể anh run rẩy như bị điện giật, chưa kịp ngăn cản cô, một tiếng rên rỉ đã thoát ra từ môi anh.

Mưa phùn bên ngoài cửa sổ vẫn rơi không ngừng.

Không biết bao lâu sau, mưa dần ngừng lại, mây tan ra, những vì sao lại sáng lấp lánh, phiến lá tường vi bên cửa sổ mang hơi ẩm ướt.

Trên chiếc gối trắng như tuyết, sắc mặt Việt Tuyên ửng đỏ, hơi thở dồn dập, những hạt mồ hôi lấp lánh trên cơ thể, Diệp Anh dùng chiếc khăn sạch lau người cho anh, anh cố gắng lấy lại tinh thần, vội vàng ngăn cản cô, nói:

“Để anh tự làm.”

Không kháng cự, Diệp Anh đưa khăn cho anh, miễn cưỡng nằm xuống bên cạnh anh, thời khắc đó cơ thể cô ngập tràn sự sáng khoái như trên thiên đường.

“Tuyên, em thích.”

Như thể làm nũng, cô cười ngọt nói. Cô thích nhìn khuôn mặt thanh khiết của anh biến thành ngọn lửa không tàn giữa nhân gian, như thể sa đọa cùng cô. Nhưng anh thì rơi xuống hồng trần, còn cô lại rơi vào động sâu không thấy đáy.

Thở dài một cái, Việt Tuyên khẽ hôn lên đôi môi cong cong đang mỉm cười của cô:

“... Anh cũng thích.”

“A,” Đôi môi anh như nước suối ngọt ngào thanh mát, Diệp Anh không nhịn được bèn hôn lại anh, hôn thật sâu, xúc động cảm thán, “Anh thế này... em sẽ muốn... thích anh một lần nữa...”

“Vậy thì...”

Hơi thở anh thêm hỗn hển vì nụ hôn này.

“Nhưng cơ thể anh...”

Cô cũng thở hỗn hển, nội tâm đấu tranh mạnh mẽ, nhưng lại không muốn rời xa cơ thể đẹp không gì sánh nổi của anh.

“Anh có thể.”

Đáy mắt nhuốm nỗi buồn, Việt Tuyên hôn lên hai má đỏ hồng như lửa của cô, cơ thể yếu ớt bao chặt lấy cô...

Ngoài cửa sổ...

Những hạt nước trên lá tường vi rơi xuống từng giọt.

Việt Tuyên trầm lắng chìm vào giấc ngủ.

Thân thể vô cùng mệt mỏi, như thể mỗi chiếc xương đều rời ra nhưng Diệp Anh lại không buồn ngủ. Cô vô cùng tỉnh táo, vô cùng thỏa mãn, như thể sau khi tiêu hao sinh lực chỉ còn lại những gì tốt đẹp nhất. Cô im lặng nhìn dáng vẻ thanh tịnh khi ngủ của Việt Tuyên, bỗng dưng bất động, trong lòng hiện lên một khuôn mặt đẹp đẽ cuồn cuộn khác.

Lặng lẽ ngồi dậy.

Chắc là cảm giác tội lỗi chẳng?

Cô hồ hững hờ.

Đúng vậy, nó mạnh mẽ đến mức khiến cô cảm thấy sắp nghẹt thở, có thể đó chính là cảm giác tội lỗi. Nhưng như vậy thì sao? Dù sao sớm muộn rồi cũng sẽ mất tất cả, tất cả đều không thuộc về cô, tất cả mọi thứ cô đều không xứng.

Việt Tuyên tựa như thuốc phiện.

Lúc đầu hút, sẽ không cảm thấy gì. Nhưng sau đó, lại càng ngày càng mãnh liệt, ngấm sâu, ăn mòn tận xương tủy. Đến khi mất đi, Sẽ có cảm giác đau đớn như bị tróc xương móc tim sao?

Tuy vậy...

Dù mất đi, cũng phải chính tay cô hủy diệt.

Cho dù chủ động hủy diệt.

Cũng không muốn phản kháng lại.

Cô lạnh lùng nghĩ, quả nhiên mẹ cô đã đúng, cô là Dạ Anh, là đứa trẻ được sinh trong bóng tối tràn ngập tội ác nhất. Cô là thứ độc ác, là ngọn nguồn của tất cả tai họa.

Bước xuống giường, Diệp Anh lại ngắm nhìn Việt Tuyên đang lặng lẽ ngủ. Dáng vẻ anh ngủ rất thanh tịnh, bờ môi thả lỏng, cánh tay vẫn ở tư thế để cô gối lên.

Kéo tay anh vào trong tấm chăn mỏng.

Đắp lại chăn cho anh.

Cô lặng lẽ ngắm nhìn anh một lúc.

Trở lại bên cửa sổ, cầm tập bản vẽ thiết kế, nhìn một lúc lâu, cô nhíu mày, rồi lấy một tờ giấy trắng, dùng bút bắt đầu vẽ.

17. Chương 17

Chương 17

Chỉ trong một đêm!

Loạt trang phục mới nhất mang tên “ÔM” do thương hiệu may sẵn trực thuộc tập đoàn Tạ thị liên kết với thương hiệu nữ trang cao cấp MK tung ra đã bán chạy vô cùng tại các cửa hàng độc quyền, các quầy hàng trong các trung tâm mua sắm lớn! Phụ nữ chen nhau vào cửa hàng, tranh nhau mua quần áo của chuỗi sản phẩm này, đơn đặt hàng bay tới tấp, các phân xưởng sản xuất liên tục ngày đêm mà trên giá các quầy hàng vẫn không thấy một chiếc còn treo lại, lượng tiêu thụ luôn hết sạch.

Trên giá treo quần áo của mỗi người chắc chắn đều có một bộ “ÔM”!

Nó đã lập tức trở thành quan điểm chung của tất cả phụ nữ!

Nguyên nhân vì mẫu thiết kế hữu nghị “ÔM” của thương hiệu nữ trang cao cấp MK được thiết kế theo kiểu váy quần vô cùng sáng tạo. Nó không có phần thân áo cố định, mà là một dải váy quần toàn thân, thắt vòng qua eo, để lộ ra đường cong hoàn hảo, duyên dáng nhất.

Vô cùng quyến rũ.

Vô cùng phong tình.

Khiến gần như tất cả phụ nữ đã từng thử mặc qua đều kinh ngạc vui mừng thích thú, không nhịn được mà phải mua luôn một bộ, rồi bộ nữa. Kiểu dáng giống nhau, nhưng hoa văn và sắc màu lại khác nhau, có kiểu theo phong cách đài các, có kiểu lại theo trào lưu Rock and Roll, có kiểu lại mang phong cách tri thức vô cùng đơn giản.

Nhưng mỗi một phong cách đều vô cùng xinh đẹp.

Khiến người khác yêu thích không thể buông tay.

Vì sự thành công của chuỗi sản phẩm “ÔM” nên có rất nhiều sản phẩm mô phỏng theo, đều là loại váy liền thân một dải, bày bán đầy rẫy ở các cửa hàng. Tuy cùng kiểu dáng, nhưng chỉ những sản phẩm của MK mới đẹp và bán chạy nhất, thoát nhìn có vẻ giống nhau nhưng khi mặc lên người, lập tức có thể nhận ra sự khác nhau một trời một vực.

Có người nói nguyên nhân là do nhà thiết kế đứng đầu của MK.

Nhà thiết kế thiên tài, xinh đẹp và thần bí.

Diệp Anh.

Những bản thiết kế tận tay vẽ!

Những bản mẫu tận tay làm!

Đương nhiên là độc nhất vô nhị, không thể nào mô phỏng và sao chép!

Mở TV hay lật giở các trang tạp chí thời trang lớn, Diệp Anh – nhà thiết kế đứng đầu của MK đã trở thành con rồng mới nổi tiếng trong giới thời trang! Thiết kế của cô được nữ vương thời trang quốc tế Veka tôn sùng! Lễ phục của cô đã khiến Phan Đình Đình trở thành người mặc đẹp nhất trong lễ trao giải Laurence! Sản phẩm nữ trang cao cấp của cô được cả xã hội thượng lưu chạy theo! Những tác phẩm ngẫu nhiên của cô, như chuỗi sản phẩm “ÔM” đã tạo ra một trào lưu vô cùng sôi động!

Lai lịch xuất thân bí ẩn.

Lạnh lùng.

Nhưng lại quyến rũ một cách thần bí.

Đôi mắt đen láy như đáy hồ sâu thẳm, như màn sương mù dày đặc trong rừng rậm nhiệt đới, lạnh đến thấu xương, sâu đến mức không thấy đáy, vẻ đẹp khiến người khác phải rung động tâm can.

Nhà thiết kế thiên tài – Diệp Anh.

Cô khiến tất cả mọi người, từ những ngôi sao lớn, tiểu thư đài các, các phu nhân, cho tới người dân bình thường đều yêu thích cô. Những cuộc biểu diễn thời trang đều thi nhau mời cô xuất hiện, chỉ trong thời gian mấy tháng, mọi người như đã quên rằng còn có một nhà thiết kế tên “Sâm Minh Mỹ”, dường như cả thế gian này vốn chỉ có Diệp Anh!

“Bang!”

Trong một cửa hàng độc quyền của JUNGLE, nhìn những sản phẩm của “ÔM” vừa được treo lên, nhìn vẻ mặt hưng phấn của các vị khách, Sâm Minh Mỹ tức giận đến mức ném mạnh toàn bộ số quần áo đó xuống mặt đất, tức giận nói:

“Ai cho phép các người treo đồng rác rưởi này trong cửa hàng của tôi?”

Sự vui vẻ tràn ngập biến mất, tất cả nhân viên cửa hàng bị dọa đến mức không dám nói. Cửa hàng trưởng bước ra, bất an, hoang mang nói:

“Cô Sâm, loạt sản phẩm “ÔM” thuộc về tập đoàn Tạ thị, tất cả những cửa hàng trực thuộc Tạ thị đều có thể bày bán. Sau khi bán hết loạt “ÔM” lần trước, khó khăn lắm chúng tôi mới đặt được loạt này...”

“Đây là JUNGLE!”

Sâm Minh Mỹ phẫn nộ trong lòng, giận dữ đến phát run:

“Chúng chỉ là thương hiệu không chính thức của Tạ thị! Các người để thứ rác rưởi này ở đây, khách vào cửa hàng cũng sẽ coi JUNGLE là loại hạ đẳng, ai còn mua trang phục của JUNGLE nữa!”

Nhân viên cửa hàng nhìn nhau lúng túng.

Nhưng thấy Sâm Minh Mỹ phần nộ như vậy, không ai dám giải thích cho cô rằng: Lần trước chính vì khách hàng nhìn thấy biển quảng cáo của “ÔM” nên mới nhao nhao bước vào, điều này khiến thành tích tiêu thụ của JUNGLE cũng cao hơn ngày bình thường.

“Ném cái này vào thùng rác cho tôi!”

Xé tấm poster “ÔM – hàng mới nhất” trên tấm kính thủy tinh, Sâm Minh Mỹ quay người, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy trên màn hình trưng bày trong cửa hiệu đang phát tin về sự xuất sắc của chuỗi sản phẩm ÔM! Những người mẫu cao gầy, tiếng nhạc sôi động, ánh sáng rực rỡ mê hoặc, đám nhà báo điên cuồng chụp ảnh, cuối cùng là Diệp Anh đang bước trên bục chữ T!

Cô mặc chiếc váy dài được đặc biệt thiết kế theo kiểu của ÔM.

Những bông hoa đen trắng, rõ ràng chúng mang màu sắc của sự tĩnh lặng nhưng lại vô cùng sáng rõ, gần như rực rỡ đến kiêu ngạo, vừa lạnh vừa nóng, vừa như băng lại vừa như lửa.

Dưới chiếc váy dài đó.

Vóc dáng Diệp Anh yếu điệu, duyên dáng, quyến rũ đến ma quái.

Hình ảnh máy quay lướt qua.

Sâm Minh Mỹ như vỡ vụn ra khi phát hiện cả Việt Tuyên và Việt Xán đang ngồi bên dưới, ngược nhìn Diệp Anh đứng trên đài!

“Tắt nó đi!”

Ném mạnh chiếc poster vào màn hình, ném đúng khuôn mặt của Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ nắm chặt tay, không khống chế được cảm xúc, gào thét giận dữ với nhân viên:

“Sau này ai dám nhập đồ của người đàn bà kia thiết kế thì hãy cắt đi cho tôi!”

Buổi tối bên biển.

Trời không trăng, sóng biển cuộn cuộn từng lớp lên xuống, như tiếng ầm ầm của hàng vạn con ngựa đang phi nhanh. Bãi cát bên biển bị sóng xô lên những vó sò, mài mòn mà sắc bén. Sâm Minh Mỹ bế tắc ngồi trên tảng đá, bàn chân trần trụi chảy máu do bị vỏ sò đâm.

Cầm chai rượu.

Cô ngửa đầu uống một ngụm to.

Rượu còn nóng cháy khiến cô ho dữ dội, cô dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Đã một tiếng đồng hồ.

Trên tảng đá đen thẫm, Sâm Minh Mỹ òa khóc nức nở.

Hai tiếng đồng hồ.

Sâm Minh Mỹ khóc đến khô cả nước mắt, cô ngồi chết lặng, mở một chai rượu khác tiếp tục uống.

Bãi cát trong bóng tối.

Một bóng người chậm chậm đi từ phía sau Sâm Minh Mỹ.

“Cô thật khó tìm đấy.”

Nghe thấy giọng trầm thấp, khàn khàn, cả người Sâm Minh Mỹ cứng lại, lập tức đứng dậy, trong mắt lóe ra tia mừng rỡ, nhưng lập tức tắt đi.

“... Là cô.”

Đầu óc hỗn loạn, Sâm Minh Mỹ buồn bã tiếp tục nhìn về phía biển.

“Ngoài tôi ra, còn có người nhớ tới cô sao?”

Cả người mặc đồ đen, tóc ngắn, Thái Na coi thường nhìn ba chai rượu rỗng bên cạnh Sâm Minh Mỹ, nói: “Tầu lượng không tồi.”

“Ha ha!” Cười cho qua, Sâm Minh Mỹ ngửa cổ uống một ngụm to, “...Uống rượu như thế này có là gì, năm chai nữa tôi cũng không sợ.”

“Gọi tôi tới có việc gì?” Thái Na mắt kiên nhẫn nói: “Nếu để tôi nhìn cô uống rượu, tôi không rảnh, câu lạc bộ đêm vẫn còn mấy cô gái đang đợi tôi.”

“Ha ha!” Lão đảo đứng dậy, Sâm Minh Mỹ bỏ nhào vào người Thái Na, mỉm cười quyến rũ: “Tôi... Tôi gọi cô ra đây... Chẳng phải khiến cô vui lắm sao... Không phải cô vẫn luôn muốn... Ha ha...”

Đẩy cô ta ra, Thái Na hoài nghi quan sát: “Lại bị cái gì kích động rồi?”

“Ha ha ha ha,” Sâm Minh Mỹ cười rất sảng khoái, dựa sát vào người Thái Na, “Thái Na... Cô chỉ cần một câu... Cô có muốn tôi không... Tôi chẳng... chẳng có gì cả... Không ai yêu tôi... Không ai cần tôi... Thái Na!... Ha ha... Cô cũng không muốn tôi nữa, đúng không... Mọi người đều coi thường như vậy... Cho dù là cục xương chó gặm, chỉ cần có người tranh giành... thì cục xương ấy cũng trở thành viên ngọc... Không có ai tranh giành...”

“Đương nhiên tôi muốn cô.”

Trên bờ cát tối, Thái Na nhú mày, ôm lấy vai cô. Ngón tay vuốt ve khuôn mặt Sâm Minh Mỹ: “Yên tâm, cho dù cô có là cục xương chó gặm thì tôi cũng vẫn thích ăn thịt cô. Nói xem, cô muốn tôi làm gì?”

18. Chương 18

Chương 18

Liêu Tu và Quỳnh An phát hiện Sâm Minh Mỹ vốn tâm tình bất ổn, gần như sụp đổ bỗng dưng đã bình tĩnh trở lại. Cô vẫn đi làm như bình thường, tham gia các cuộc họp Hội đồng quản trị bình thường, vẫn kiểm tra cửa hàng SÂM định kỳ, thậm chí lần trước họp Hội đồng quản trị, Tạ Hoa Lăng kiến nghị thu hồi SÂM vì thành tích quá kém, phản ứng của Sâm Minh Mỹ cũng rất bình thản.

“Cuộc thi lớn lần này...”

Nhìn thấy bản fax giải thích về điều lệ cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á trong phòng làm việc, Quỳnh An do dự, cô bèn tham khảo ý kiến của Liêu Tu:

“... Phải nói với cô Sâm sao? E là cô Diệp chắc chắn sẽ tham gia, nếu lỡ...”

Liêu Tu hiểu suy nghĩ của Quỳnh An.

Anh suy nghĩ chốc lát, rồi lắc đầu nói:

“Cho dù chúng ta không nói với cô Sâm, thì chắc chắn cô ấy cũng nhận được tin, cứ để cô ấy quyết định đi.”

Trong phòng làm việc của Sâm Minh Mỹ.

Một lọ hoa mai xinh đẹp được đặt giữa chiếc bàn gỗ.

Bản điều lệ về cuộc thi lạng lẽ nằm trên bàn, Sâm Minh Mỹ đã nhìn nó rất lâu.

Cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á.

Để khuyến khích các nhà thiết kế mới của châu Á, đồng thời thúc đẩy vị trí của châu Á trong giới thời trang quốc tế, ba nước Nhật – Hàn – Trung đã liên kết tổ chức cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á này. Cuộc thi sẽ trải qua hai đợt tuyển chọn và bình bầu, nhà thiết kế cuối cùng được chọn lựa sẽ là nhà thiết kế xuất sắc nhất. Thương hiệu thời trang cá nhân của nhà thiết kế mới này sẽ xuất hiện trong tuần lễ thời trang xuân hè của Pháp và có một buổi trình diễn thời trang mang thương hiệu cá nhân do hoàng cung Pháp tổ chức.

Đây là điều mơ ước của mỗi nhà thiết kế.

Lấy được danh hiệu nhà thiết kế mới xuất sắc nhất châu Á, xuất hiện trong tuần lễ thời trang nước Pháp mà giới thời trang các nước quan tâm nhất, được tổ chức trình diễn thời trang với thương hiệu cá nhân trong hoàng cung nước Pháp xa hoa long lẫy.

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng cười.

Vò mạnh bản điều lệ cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á trong tay, hận không thể vò nát, Sâm Minh Mỹ tràn ngập thù hận. Nếu bố còn sống, cuộc thi này chắc chắn cô sẽ tham gia!

Nhưng hiện tại...

Con bé Diệp Anh kia...

Cô hận đến mức nắm chặt bàn tay!

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa phòng làm việc.

“Đi ra!” Sâm Minh Mỹ lạnh lùng quát.

Người bên ngoài cánh cửa dường như không nghe thấy, vẫn mở cửa bước vào. Người đó như ánh sáng chói rọi giữa hè xuất hiện, khiến Sâm Minh Mỹ vô thức nhắm chặt mắt. Lúc mở mắt, cô thấy hình ảnh người đàn ông đẹp hoang dã, khỏe mẽ như cười như không đang nhìn thẳng vào mắt cô.

Việt Xán.

Đó rõ ràng là Việt Xán!

Trong lòng Sâm Minh Mỹ nhất thời vừa tức vừa buồn, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, trăm ngàn cảm xúc. Từ buổi tối ở Hollywood, cô mượn rượu để gõ cửa căn phòng anh đang đơn độc ở cùng Diệp Anh, sau khi bước vào cô khóc lóc âm ỉ với anh, thời gian cũng đã hơn một tháng rồi.

Lúc đầu cô đã chiến tranh lạnh với anh, để anh tự nhận lỗi, xin lỗi cô, bảo đảm với cô rằng giữa anh và Diệp Anh không có bất cứ liên can gì. Nhưng cô lạnh lùng với anh, anh không những không tới tìm cô, mà còn như thể đã quên bống cô, ngay cả nói một câu với cô cũng không có.

Cô bị giày vò dữ dội.

Cuối cùng cô không chịu được, cố ý tạo cho anh cơ hội, chỉ cần anh cúi đầu trước, nói với cô một câu, cô sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng anh cũng không nói.

Như thể anh cố ý lạnh nhạt với cô.

Cho dù trong cuộc họp Hội đồng quản trị, ánh mắt anh cũng không hề dừng lại trên người cô quá một giây.

“Xán...”

Từ phía sau bàn, Sâm Minh Mỹ vô thức đứng dậy, ngực cô như thắt chặt lại, dấy lên cảm xúc chua xót. Cô đã không còn lại gì, bố cô đã qua đời, Việt Tuyên đính hôn với Diệp Anh, cô chỉ còn lại Việt Xán, nếu ngay cả anh cũng không quan tâm cô, không để ý cô nữa...

“Xán...”

Nước mắt trào ra, vẻ mặt Sâm Minh Mỹ tái nhợt, cả người khẽ run lên.

“Minh Mỹ.”

Thu hồi ý cười trên khóe miệng, Việt Xán nhìn chằm chằm Sâm Minh Mỹ, chìa hai cánh tay về phía cô. Nước mắt Sâm Minh Mỹ không kìm nổi, tuôn trào ra, cô nhào vào lòng anh, khóc nức nở:

“Xán! Bố em... Bố em đã...”

“Anh biết rồi.”

Vỗ vỗ lưng cô, Việt Xán cất giọng trầm mặc:

“Đừng quá đau lòng, không tốt cho sức khỏe.”

Nghe thấy lời an ủi của anh, Sâm Minh Mỹ nhẹ lòng, nhưng nỗi đau lại càng thêm lớn, cô ôm chặt lấy anh, khóc lóc âm ỉ!

Đờ cô ngồi xuống sô pha màu cam, Việt Xán đặt chiếc khăn mùi xoa vào tay cô. Khóc một hồi lâu, Sâm Minh Mỹ mới dần dần bình thường lại, mắt và mũi đã đỏ lên vì khóc, cô dùng chiếc khăn lau nước mắt, giọng nghèn nghẹn hỏi:

“Anh đến tìm em có chuyện gì vậy?”

Việt Xán thở dài:

“Chỉ đến gặp em thôi.”

Nước mắt lập tức lăn chả chảy, Sâm Minh Mỹ uất ức nói:

“Nói dối! Hơn một tháng nay, anh không dòm ngó gì đến em, chẳng phải anh đã bị con bé Diệp Anh kia quyến rũ rồi sao? Không phải anh chẳng còn nhớ gì đến em nữa sao?”

Khóe miệng khê cong, Việt Xán như cười như không:

“À, em cho rằng như vậy sao?”

“Lẽ nào không phải?” Sâm Minh Mỹ cắn môi, đáy lòng cô run rẩy.

“Tốt,” Việt Xán lười biếng ngồi trên sô pha, giang rộng hai tay, “Nếu em đã nghĩ như vậy thì chắc Diệp Anh cũng sẽ nghĩ như thế.”

“Ý anh là...”

Sâm Minh Mỹ ngừng thở.

“Minh Mỹ, nếu không phải vì em, sao anh có thể hi sinh như vậy?” Nụ cười đẹp mà kiêu ngạo, Việt Xán nhếch hàng lông mày, “Bây giờ cô ta đã cho rằng anh là nô lệ dưới váy cô ta, không còn phòng bị anh như lúc trước nữa.”

“Xán!”

Không dám tin vào tai mình, Sâm Minh Mỹ mở to hai mắt:

“Vì để lừa cô ta, để cô ta cảnh giác, anh mới cố ý xa lánh em, cố ý tiếp cận cô ta sao?”

“Nếu không thì sao?” Việt Xán cười nhạt, “Lẽ nào tất cả đàn ông trong thiên hạ đều giống Việt Tuyên, yêu cô ta, mê muội cô ta, coi cô ta là duy nhất sao?”

“Xán!”

Cảm giác mất đi nay có lại được khiến Sâm Minh Mỹ vui sướng, khiến đáy lòng tuyệt vọng của cô xuất hiện niềm hi vọng vô hạn, cô run rẩy ôm chặt Việt Xán:

“Xin lỗi, em đã hiểu lầm anh, anh đừng giận em nhé...”

Việt Xán vỗ vỗ lưng cô.

Một màn tình tứ diễn ra trong phòng làm việc.

“VẬY...” Một lát sau, Sâm Minh Mỹ từ trong lòng Việt Xán ngẩng đầu lên, hỏi: “Hiện giờ cô ta đang nghĩ gì? Có kế hoạch gì không?”

Việt Xán châm một điếu thuốc, nói:

“Cô ta chuẩn bị tham gia cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á.”

Cẩn môi, Sâm Minh Mỹ nắm chặt hai bàn tay:

“Thật sao?”

“Ừ,” Nhả khói thuốc, Việt Xán cười: “Hình như cô ta nghĩ mình nhất định có thể đạt được chức quán quân trong cuộc thi này, có thể tiến hành buổi trình diễn thời trang cá nhân trong tuần lễ thời trang xuân hè Pháp.”

“...”

Sâm Minh Mỹ hận đến nhức nhối tận chân răng.

“Em sẽ không để cô ta đạt được!” Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, Sâm Minh Mỹ cắn hận nói, “Cô ta nhất định sẽ không đạt được chức quán quân! Cô ta tự cho rằng mình đang ở trên mây, em sẽ lần lượt kéo cô ta xuống, để cô ta phải ngã vào bùn lầy!”

“Ồ?”

Việt Xán nhướn mày, hỏi:

“Em định làm gì?”

Sâm Minh Mỹ nhú mày trầm tư.

Do dự một lát, cô cắn môi, hạ quyết tâm:

“Em cũng muốn tham dự cuộc thi!”

Đầu điếu thuốc trên ngón tay Việt Xán tắt dần, đáy mắt anh mang vẻ phức tạp: “Minh Mỹ, nếu lần này em lại thua nữa thì sẽ thế nào?”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ “quét” qua trắng bệch, rồi lập tức đỏ lên, cô nói:

“Thế nên ngay cả việc tham gia cuộc thi, em cũng sẽ khiến cô ta không có cơ hội!”

Cuộc họp Hội đồng quản trị ngày hôm sau, mặc chiếc váy voan dài màu trắng sữa thanh nhã, Sâm Minh Mỹ tuyên bố cô sẽ tham dự cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á, tranh đấu giành chức quán quân. Các thành viên Hội đồng quản trị nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Anh đang ngồi cạnh Việt Tuyên.

“Thật trùng hợp.”

Diệp Anh lật giở bản điều lệ cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á, đôi mắt sâu thẳm, cô mỉm cười nói:

“Cô Sâm, tôi cũng có ý định như cô, tôi định tham gia cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á lần này.”

Quả nhiên như vậy.

Các thành viên Hội đồng quản trị lại nhìn nhau.

Cuộc thi nữ trang cao cấp lần này đã có qui định rõ ràng về tư cách dự thi. Để giảm bớt số lượng những nhà thiết kế lão làng của các tập đoàn lớn, tạo cơ hội cho những nhà thiết kế trẻ của các thương hiệu độc lập và các công ty nhỏ, mỗi tập đoàn chỉ có thể đề cử một nhà thiết kế dự thi.

Giữ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị, Việt Tuyên vẫn giữ vẻ mặt điềm đạm.

Dựa người vào chiếc ghế da, Việt Xán dường như rất có hứng thú thưởng thức cuộc tranh đấu của hai người.

“Cô Diệp,” Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói: “Cho phép tôi nhắc nhở cô, tôi là giám đốc bộ phận thiết kế, là cấp trên của cô. Tập đoàn Tạ thị cử ai đi tham dự cuộc thi này là do tôi quyết định, chứ không phải cô quyết định.”

Diệp Anh khẽ cười:

“Nhà thiết kế tham gia cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á là đại diện cho cả tập đoàn, chứ không chỉ riêng bộ phận thiết kế. Cô Sâm, thương hiệu SÂM của cô dường như chưa có sức vang rộng, tình hình kinh doanh cũng không khả quan lắm. Nếu đem ra so sánh, MK thích hợp làm đại diện cho tập đoàn tham gia cuộc thi hơn.”

Hai tay nắm chặt, Sâm Minh Mỹ lại nở nụ cười hòa nhã:

“Cô Diệp nói không sai. Tạm thời sức ảnh hưởng của SÂM vẫn khiêm nhường hơn MK, nhưng tôi không định mang SÂM đi dự thi.”

Vẻ mặt của Diệp Anh cứng lại.

Việt Tuyên cũng ngược mắt nhìn Sâm Minh Mỹ!

“Tôi sẽ để JUNGLE tham gia cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á.”

Liếc nhìn tất cả các thành viên Hội đồng quản trị, Sâm Minh Mỹ ngạo mạn, trịnh trọng nói:

“JUNGLE là thương hiệu thời trang tỏa sáng nhất châu Á do bậc thầy thiết kế thiên tài Mạc Côn sáng lập, được bố tôi là nhà thiết kế Sâm Lạc Lăng kế thừa. So với những thương hiệu thời trang nổi tiếng toàn cầu hiện nay, JUNGLE cũng không thua kém gì!”

“So sánh với MK nhỏ bé,” Giữ dáng vẻ thanh nhã, Sâm Minh Mỹ nhìn về phía Diệp Anh đang nhú chặt mày bằng ánh mắt coi thường, “JUNGLE có tư cách để đại diện Tạ thị hơn không? Cô Diệp?”

Lặng lẽ cười, Diệp Anh nói:

“JUNGLE đương nhiên là thương hiệu nổi tiếng thành công, nhưng lịch sử của nó đã hơn hai mươi năm, mà cuộc thi lần này lại mời những nhà thiết kế trẻ.”

“JUNGLE là thương hiệu đã có gốc rễ cơ bản, nhưng tôi lại chỉ là nhà thiết kế trẻ,” Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói, “Không biết các vị còn ý kiến gì không?”

“Ha ha!”

Tại phòng ăn trên cùng của một nhà hàng được trang trí theo hình thức Quảng Đông, ngoài trời hàng vạn ngôi sao lấp lánh, Sâm Minh Mỹ nâng chén rượu vang, sự khó chịu đè nén trong lòng cuối cùng cũng đã tiêu tan rất nhiều, đắc ý nói:

“Cô cho rằng một MK nhỏ nhoi thì giỏi lắm sao? Chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi! So sánh với JUNGLE, cô chẳng là gì cả! Hiện giờ, ngay cả tư cách dự thi cô cũng không có, tôi xem cô sẽ lấy gì ra đấu với tôi!”

Khẽ lắc ly rượu trong tay, Việt Xán như có chút suy tư:

“Không thể đơn giản vậy đâu.”

Sâm Minh Mỹ cắn môi:

“Nếu không thì cô ta còn có thể làm gì nữa?”

Đáy mắt Việt Xán mang theo sự phức tạp, anh mỉm cười, nói:

“Chúc mừng em.”

Bên ngoài cửa sổ.

Từng chiếc lá tường vi ngấm đẫm ánh đêm của những vì sao lấp lánh.

Diệp Anh đọc xong bức mail trong điện thoại, màn hình tắt đèn ngòm, quay trở lại trạng thái có mặt mà như bình thường, cô mỉm cười lạnh lùng.

Cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á.

Khi nhận được tin tập đoàn Tạ thị quyết định cử người thừa kế của JUNGLE – Sâm Minh Mỹ đi tham dự cuộc thi, các nhà thiết kế trong giới thời trang thở dài tiếc nuối vì Diệp Anh mất tư cách tham dự cuộc thi. Nhưng có một tin tức khác còn khiến người ta kinh ngạc hơn...

Diệp Anh cũng đại diện ột tập đoàn tham dự cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á lần này!

“Chuyện này là sao?”

Sau khi biết tin, Tạ Hoa Lăng giận tím mặt, gọi Diệp Anh vào phòng phó tổng giám đốc chất vấn:

“Đại diện tập đoàn Khổng thị tham gia cuộc thi? Cô có quan hệ gì với nhà họ Khổng? Cô có biết thân phận của mình không? Cô là vợ sắp cưới của Việt Tuyên, là nhà thiết kế của Tạ thị chúng ta, MK cũng thuộc Tạ thị, vậy mà cô lại đại diện cho Khổng thị đi thi? Nào cô có bị hỏng không đây?”

“...”

Diệp Anh im lặng không nói.

“Lập tức đi làm rõ chuyện này cho tôi! Nói với mọi người rằng tin đó là giả! Ngay lập tức!” Võ mệnh xuống bàn, Tạ Hoa Lăng giận dữ hét lên. Càng ngày bà càng thấy Diệp Anh phía trước mặt không giống với Diệp Anh lúc ban đầu. A Anh trước kia kính cẩn, dịu dàng, như một con mèo nhỏ trắng thuần khiết, còn Diệp Anh hiện tại rõ ràng chỉ lạnh lẽ không nói mà cũng có khí thế khiến người khác thấy sợ hãi.

Tạ Hoa Lăng rất không thích cảm giác này!

“Mẹ.”

Trong phòng làm việc của Tạ Hoa Lăng, Việt Tuyên ngồi trong xe lăn giải thích:

“Là con đã đồng ý để A Anh theo Khổng thị tham gia cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á. Hạng mục nữ trang cao cấp của Khổng thị chưa phát triển, mà MK thuộc Tạ thị là chuyện ai cũng biết. Làm như vậy có thể khiến cả JUNGLE và MK của Tạ thị đều được tham gia, cơ hội giành chức quán quân càng lớn hơn.”

Tạ Hoa Lăng nghe xong nhưng vẫn tràn đầy nghi ngờ.

Hạng mục nữ trang cao cấp của Khổng thị do Khổng Diễn Đình phụ trách, đứa trẻ này tranh đấu với mấy anh em trong nhà vô cùng thủ đoạn, là một nhân vật không bao giờ muốn thua thiệt, sao có thể tốt bụng giúp Tạ thị như vậy?

“Con à, con đừng bị người phụ nữ này lừa nữa!”

Tạ Hoa Lăng hung hăng nhìn Diệp Anh, nhưng lại dùng giọng mềm mại dịu dàng nói với Việt Tuyên:

“Khổng Diễn Đình đâu phải người dễ nói chuyện như vậy? Nói không chừng Diệp Anh và anh ta có gì đó mà người khác không nhìn ra...”

“Mẹ!”

Giọng nói của Việt Tuyên trong trẻo, lạnh lùng.

Nhìn con trai ngồi trên xe lăn, nghĩ đến việc cậu đã ba bốn lần bảo vệ Diệp Anh, Tạ Hoa Lăng vô cùng buồn bực, nhưng nghĩ tới sự phản bội của Sâm Minh Mỹ và tình trạng sức khỏe hiện nay của cậu, bà đành nhẫn nhịn, gắng nuốt cơn giận.

“Diệp Anh, cô tự giải quyết đi!”

Thốt ra những lời này, Tạ Hoa Lăng nhắm mắt, giận dữ phất tay bảo cô ra ngoài.

“Cảm ơn bác.”

Việt Tuyên đẩy xe lăn về phòng làm việc của mình, Diệp Anh ngồi xổm xuống, ánh mắt mang vẻ phức tạp, cô nắm lấy tay anh, nói:

“Em nhất định phải tham gia cuộc thi này. Phía Khổng Diễn Đình...”

Cô do dự một chút.

“... Em và anh ta đã có giao dịch với nhau, nhưng chỉ giới hạn ở việc hợp tác nghiệp vụ. Tuyên, xin lỗi, lẽ ra em nên nói sớm với anh.”

“Chuyện này rất quan trọng với em, đúng không?” Việt Tuyên nhìn cô chăm chú.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

“Em đã quyết định chắc chắn rồi?”

“Đúng vậy.”

“Nếu điều em muốn chỉ là chức quán quân, có một buổi trình diễn thời trang cá nhân do hoàng cung Pháp tổ chức,” Chuyện hợp tác với Khổng Diễn Đình, cuối cùng cô vẫn giấu diếm anh, trong lòng Việt Tuyên thấy chưa chất, anh chậm chậm nói: “Có lẽ anh có thể giúp em, để em đại diện Tà thị tham gia cuộc thi chứ không phải JUNGLE.”

“Không!”

Diệp Anh vội vàng nói:

“Cứ như thế này thì hơn!”

Có lẽ nhận thức được giọng nói của mình vô cùng gấp gáp, Diệp Anh nở một nụ cười dịu dàng che giấu:

“JUNGLE là thương hiệu rất có sức ảnh hưởng, có thể cạnh tranh với nó là một chuyện vô cùng vinh hạnh. Hơn nữa, em muốn công bằng cạnh tranh với Sâm Minh Mỹ một lần, ai bảo cô ta suýt chút nữa từng có được anh?”

Ngẩng đầu, cô mỉm cười như một cô gái nhỏ yêu kiều, Việt Tuyên đưa tay khẽ vỗ nhẹ lên chiếc trán trắng mịn của cô, vẻ mặt dần ấm áp, anh nói:

“Chỉ cần em vui thôi.”

Quá trình đăng ký cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á đã kết thúc.

Danh sách tham gia cuộc thi được công bố vô cùng rực rỡ, bao gồm hầu hết những nhà thiết kế trẻ ưu tú của các quốc gia châu Á, mấy nhà thiết kế trẻ ưu tú của Nhật Bản và Hàn Quốc có địa vị trong giới thời trang quốc tế cũng đăng ký tham gia, khả năng đoạt chức quán quân của họ được đánh giá rất cao.

Vòng thứ nhất được tổ chức ở riêng từng nước, sau khi chọn lựa một nhà thiết kế trẻ ưu tú nhất của từng nước, mới tham gia cuộc đấu thứ hai giữa các nước.

“Cho cô đây, tất cả đều ở đây.”

Trong một câu lạc bộ đêm mờ ảo, ánh sáng chớp chờn biến hóa, tại một góc phòng tối, Thái Na ném một tập tài liệu lên bàn, rồi tiện tay mở một chai bia. Ánh mắt Sâm Minh Mỹ lóe lên, lập tức mở túi tài liệu, nội dung bên trong không nhiều, chỉ có vài tờ giấy mỏng, cô vội vàng xem từng hàng chữ.

“Thế nào? Đủ không?”

Tay phải đặt lên bả vai Sâm Minh Mỹ, Thái Na nhẹ nhàng mơn trớn làn da trắng như tuyết của Sâm Minh Mỹ, phả hơi rượu bên tai cô:

“Nếu không đủ, tôi còn có thể...”

Thái Na thì thầm vài câu ý tứ khiến Sâm Minh Mỹ sửng sốt, nhưng sau đó đôi mắt sáng lên, cô cố nén lại sự khó chịu khi bị Thái Na thân mật, nhét tài liệu vào trong túi, cầm ly cocktail trên bàn, chạm vào chai bia trên tay Thái Na, khẽ cười:

“Thứ này đã đủ khiến cô ta phải chết rồi.”

Nếu như, chẳng may người đàn bà Diệp Anh này vẫn chưa chết, những gì Thái Na vừa nói cũng có thể khiến cô ta chết một lần nữa!

“Cô định khi nào dùng nó?”

Trong tiếng nhạc âm ỉ, một mỹ nữ nũng nịu tiến vào lòng Thái Na, sự hứng thú của Thái Na trên người Sâm Minh Mỹ giảm đi. Sâm Minh Mỹ thở phào, cố gắng tránh tiếp xúc một chút, cô trả lời:

“Nếu cô ta cũng muốn tham gia cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á, trước tiên tôi sẽ giữ lại thứ này cho cô ta, đợi đến thời điểm quan trọng nhất...”

Sâm Minh Mỹ nheo mắt lại.

“Ha,” Ôm cô gái kia trong lòng, Thái Na cười to đầy ngạo mạn, “Minh Mỹ, quả nhiên tôi không nhìn nhầm! Thoạt nhìn cô chuẩn mực ngoan hiền, độ lượng, đứng đắn, nhưng lại hung ác tận trong xương thịt, rất thú vị!”

Trong lòng Sâm Minh Mỹ thầm tức giận.

Nhưng hiện giờ vẫn đang cần dùng Thái Na, chưa đến lúc lật mặt.

“Chà chà,” Thái Na tiến đến gần, nắm lấy cằm Sâm Minh Mỹ, ngửa mặt cô lên, “Nói cô hung ác khiến cô không vui sao? Đang nghĩ sau này làm thế nào để trừng phạt tôi sao? Sao cô không nghĩ kĩ đi, dựa vào cô sao? Trái tim cô sớm đã chết rồi, tôi có thể dễ dàng bóp chết cô như bóp chết một con kiến!” Thái Na vừa nói, vừa hung dữ hất tay, Sâm Minh Mỹ đau đến mức kêu lên một tiếng!

“Xi.”

Mỹ nữ trong lòng Thái Na cười giễu cợt.

“Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy – Câu này là để nói cô đấy!” Nhìn Sâm Minh Mỹ với sắc mặt trắng bệch sợ hãi, Thái Na chế nhạo: “Tôi khuyên cô, sau này nên khôn ngoan hơn, cái suy nghĩ hẹp hòi của cô vẫn nên thu hồi lại đi, đừng làm nữa! Cô là một khúc xương của tôi, tôi muốn ăn thì ăn, muốn ném thì ném! Cô cho rằng tôi thực sự thích cô sao? Thích cái dáng hình kệch cỡm, lúc nào cũng cố làm ra vẻ của cô sao?”

“Xi.”

Mỹ nữ trong lòng Thái Na liên tục cười nhạo.

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ vừa sợ vừa tức, trong mắt cô, Thái Na chỉ là một con chó, chỉ cần ột chút ngon ngọt...

“Ha ha.” Thái Na cười nhạt, “Không ngại để cô biết, sự hứng thú của tôi đối với cô rất xa với sự hứng thú của tôi dành cho Diệp Anh.”

“...”

Sâm Minh Mỹ khiếp sợ.

“Diệp Anh...” Nói ra cái tên này, Thái Na liếm liếm môi, trong ánh sáng mờ ảo của quán, bàn tay cô khẽ nắm chặt, mỹ nữ trong lòng bị đau nhưng không dám kêu, “Tôi chưa từng thấy người con gái nào như cô ấy, lạnh lùng như vậy, cứng rắn như vậy, và cũng đẹp như vậy.” Như thể rơi vào trong hồi ức, vẻ mặt Thái Na đầy sự say mê điên cuồng, “Lần đầu tiên thấy cô ta, tôi đã muốn ăn cô ta rồi, ăn từng ngậm từng ngậm một...”

Trại quân giáo thanh thiếu niên âm u.

Mái tóc đen lánh, hai mắt sâu thẳm, khuôn mặt trắng nhợt như thiếu máu, vết thương trên trán chảy máu tươi đỏ, người con gái đó đẹp đến mức mê lương, đẹp như ánh sáng sắc bén nhất đến từ địa ngục, đẹp đến mức khiến chính trái tim cô run lên từng hồi.

Trước kia cô không thích con gái.

Nhưng khi cô đập đầu người con gái ấy liên tục vào tường, máu tươi chảy ra dưới tóc, đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ kia lạnh lùng hờ hững...

Cô đã điên cuồng vì người con gái đó.

Cô tận tay đánh người con gái ấy, bắt người con gái ấy quì xuống, cô muốn đánh vào từng sợi ngón ngón trên cơ thể người con gái ấy, cô muốn người con gái ấy chỉ có thể dựa vào cô mà sống...

Buổi tối hôm ấy...

Cô kêu người trói chặt tứ chi của cô gái ấy, trong cơn run rẩy liều mạng vùng vẫy, cô đã để lại một hình xăm đẹp đẽ trên chiếc eo trắng mịn của cô gái...

Dù ánh sáng trong quán mờ ảo, nhưng vẻ mặt đan xen giữa yêu – hận trên khuôn mặt Thái Na lại vô cùng rõ ràng, Sâm Minh Mỹ nhìn mà thấy run sợ:

“Cô muốn có được cô ta?”

Uống cạn sạch bia, Thái Na đẩy mỹ nữ ra, ánh mắt hung ác, nói: “Không có được cô ta, tôi muốn phá hủy cô ta.”

Sâm Minh Mỹ đã hơi bình tĩnh lại.

Mỉm cười, cô nhìn đám trai gái hưng phấn nhảy nhót như điên giữa sàn nhảy, nói: “Sau khi mọi việc kết thúc, tôi có thể giao cô ta cho cô.”

“Cô không nên khinh địch.”

Thái Na cười lạnh lùng nói:

“Cô đã thua cô ta vài lần, cuộc thi nữ trang cao cấp lần này, cô đạt được tư cách là đại diện cho Tạ thị, nhưng chớp mắt cô ta cũng có được cơ hội từ Khổng thị. Luận về trình độ thiết kế thời trang, tuy tôi không hiểu, nhưng tôi cũng biết cô căn bản không phải là đối thủ của cô ta! Cô định làm thế nào để thắng cô ấy?”

Trong lòng Sâm Minh Mỹ giận dữ.

Cổ nín nhịn, cô mỉm cười nói:

“Mấy lần trước chẳng qua cô ta gặp may thôi, cuộc thi lần này, tôi sẽ đem hết toàn bộ thực lực của mình ra.”

Cô hi vọng có thể đường đường chính chính đánh bại Diệp Anh!

Bố của cô là nhà thiết kế nổi tiếng trong giới thiết kế – Sâm Lạc Lãng. Diệp Anh chẳng qua chỉ tốt nghiệp ở một trường đại học nước ngoài gà mờ, Diệp Anh căn bản khó bắt kịp với tài hoa và kinh nghiệm của cô!

Nhưng nếu...

Cô cũng không ngại dùng một chút thủ đoạn khác.

Từ cổ chí kim, mỗi một anh hùng trí dũng đều như vậy. Thắng làm vua, thua làm giặc, muốn đứng ở trên vũ đài với muôn vàn ánh sáng được mọi người chú ý, đôi khi cũng cần phải như vậy.

Lúc nhỏ, “tiểu công chúa” kia đã khiến cô vô cùng ghen tị, trong tòa lâu đài như trong mơ, cô bé ấy được bố mẹ yêu chiều, được tất cả bạn bè vây quanh, có người nói “tiểu công chúa” có dung mạo và tài hoa không ai sánh được. Vậy mà “tiểu công chúa” ấy cũng bị cô giẫm nát dưới chân. Khi tòa lâu đài bị cướp sạch, tất cả bảo bối của “tiểu công chúa” mất đi, cô cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Tiểu công chúa” sa sút phải chuyển từ “lâu đài” tới nhà cô.

Cô chỉ cần ra về đến hiệu thuốc mua một ít thuốc ngủ cho bố, thả vào trong thức ăn là đã có thể hoàn toàn đẩy “tiểu công chúa” vào địa ngục!

Tất cả thực ra đều rất dễ dàng.

99% thời gian, cô đều lương thiện dịu dàng, chỉ cần trong 1% thời gian còn lại, dùng một chút phương pháp đặc biệt là được rồi.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười.

Trước đây, cô thực sự đã quá lương thiện rồi, nhưng hiện giờ bị Diệp Anh cướp đoạt, cô không thể không phản công.

Giao tất cả mọi việc cho người dưới quyền, công việc thường ngày của JUNGLE cũng nhờ Việt Xán xử lý thay, Sâm Minh Mỹ dành hết thời gian và tinh thần tập trung vào cuộc thi nữ trang cao cấp châu Á. Cô mất ăn mất ngủ suy nghĩ về bản thiết kế, nghe thử ý kiến của Liêu Tu và Quỳnh An, lật qua lật lại những bản thiết kế cũ của bố, thậm chí không cả để ý đến những cuộc hẹn hò với Việt Xán, trong mấy tuần liền chỉ nghỉ ngơi mỗi ngày vài tiếng, tập trung suy nghĩ, hi vọng có thể tìm được phương án thiết kế mới để đứng đầu cuộc thi.

Trái ngược với cô.

Diệp Anh lại càng hiện rõ vẻ thoải mái hơn trước.

Mỗi ngày cô đều về nhà sớm, cùng ăn tối với Việt Tuyên. Ông Tạ đã quay về Thụy Sĩ, tuy tâm tình Tạ Hoa Lăng khi ăn tối luôn bất ổn, thỉnh thoảng Việt Xán cũng tham gia ăn tối với dáng vẻ lặng lẽ khác thường, nhưng tâm tư Diệp Anh luôn vui vẻ thoải mái, Việt Tuyên bị lấy nhiễm cảm giác ấy nên thường ăn thêm được chút cơm.

Cô càng ngày càng hẹn hò nhiều với Việt Tuyên.

Bầu trời đêm ngoại ô.

Buổi triển lãm tranh mới nhất.

Sơn trang nghỉ ngơi với suối nước nóng, cảnh sắc hấp dẫn.

Rạp chiếu phim với những bộ phim mới.

Buổi tối, xem xong bộ phim “Diệp viên áo đen 3”, một chiếc xe Bentley đen to rộng chậm chậm đi theo hai người.

“Hiệu ứng 3D quả thật rất đẹp,” Dưới loạt đèn đường, Diệp Anh đẩy xe lăn của Việt Tuyên, trong làn gió đêm mát mẻ, cô vui vẻ nói, “Trước kia em luôn cảm thấy, nhìn qua hiệu ứng 3D thấy rất sáng, hơi khó chịu, nhưng hôm nay lại thấy rất thích!”

“Ừ, rất rõ nét.”

Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên vẫn còn cầm nửa túi bỏng chưa ăn hết.

“Nhưng em vẫn thích “The Avengers” hơn, những màn đánh nhau rất tinh xảo, rất thú vị,” Diệp Anh nói bằng vẻ kỳ vọng, “Có thời gian, chúng ta sẽ xem hết “Người khổng lồ xanh”, “Người sắt”, được không?”

“Được.”

Việt Tuyên mỉm cười trả lời. Anh không nói với cô rằng anh đã bảo người đi mua bản chính của mấy bộ phim đó rồi.

“Mệt chưa? Có muốn lên xe không?”

Dừng lại, Diệp Anh kéo lại tấm chăn mỏng trên đùi Việt Tuyên, cô lo lắng việc xem phim gần hai tiếng đồng hồ sẽ khiến anh mệt.

“Không mệt, chúng ta đi thêm chút nữa đi.”

Tùng ngôi sao lấp lánh, đèn đường êm dịu, con phố này rất sầm uất, bên đường có nhiều cửa hàng nhỏ, người đi đường tấp nập. Việt Tuyên thấy một quầy hàng phác họa có không ít người vây quanh. Họa sĩ là một người đàn ông trung niên với mái tóc dài đến vai, đầu đội mũ lưỡi trai, mang khí chất phóng khoáng, chiếc bút trong tay thoăn thoắt phác họa cặp tình nhân trước mặt.

Vẻ ngọt ngào hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt đôi tình nhân.

Mọi người xung quanh rất hiếu kỳ nhìn bức phác họa đang dần được hoàn thành trên nền giấy.

Diệp Anh đẩy Việt Tuyên đến, dừng lại quan sát đầy thích thú.

“Bức tranh vẽ thật đẹp!”

“Thật giống!”

Mọi người xung quanh tấm tắc khen ngợi, người họa sĩ đưa bức phác họa đã hoàn thiện cho đôi tình nhân, đôi tình nhân vui vẻ nhìn ngắm, trả tiền rồi bước đi. Một đôi tình nhân khác lập tức hào hứng ngồi xuống ngay trước mặt họa sĩ. Diệp Anh mỉm cười, đẩy Việt Tuyên rời đi.

“Ông ấy không vẽ đẹp bằng em.”

Trong gió đêm, Việt Tuyên lên tiếng, ánh mắt anh xa xăm, nhớ lại cảnh tượng cô chặn anh lại trên đường phố Paris.

“Đương nhiên, khuôn mặt ông ấy vẽ đều bị méo.” Cùng người lái xe đẩy xe lăn vào bên trong chiếc Bentley, Diệp Anh liếc nhìn Việt Tuyên, cô hiểu anh đang nghĩ gì, bèn “hừ” một tiếng, “Nhưng lúc đó anh lại nói rằng em vẽ không đẹp.”

Việt Tuyên cười, nhớ lại:

“Lúc đó em đột ngột xuất hiện, chặn trước mặt anh. Em có khí chất như một nữ hoàng, mạnh mẽ và tự tin, như thể em là người ưu tú nhất trên thế giới này, như thể chắc chắn sẽ ăn thịt anh. Vì thế anh phải...”

“Ra là như vậy!”

Diệp Anh bỗng dưng bình tĩnh, chẳng trách bức tranh cô rất tự tin vẽ lại không đạt được sự tán thưởng của anh. Ánh mắt dịu dàng, cô cười nói:

“Xem ra em không nhầm đúng không? Em đã ăn thịt anh rồi.”

Chiếc Bentley đen chạy chậm trên con đường về Tạ gia.

Việt Tuyên cười đến mức ho một trận.

Diệp Anh vỗ nhẹ vào lưng Việt Tuyên, rót một chén nước cho anh. Anh chậm chậm uống hết, cố ngăn cơn ho ở lồng ngực, nói:

“Gần đây không phải bận rộn với việc thiết kế tham dự cuộc thi sao?”

“Có chứ,” Nhận lấy cốc nước, Diệp Anh trả lời, “Vì thế những ngày này em mới mời anh ngày ngày đi với em, giúp em bắt được linh cảm.”

Việt Tuyên chăm chú lắng nghe.

“Linh cảm không phải là thứ cứ đóng cửa ngôi nhà là ra,” Diệp Anh cầm tay anh, “Chỉ cần tâm tình vui vẻ, từng ngọn cỏ, từng cái cây, từng bộ phim, từng bữa ăn tối, đều có thể tạo ra linh cảm kỳ diệu.”

“Linh cảm đã có rồi, đúng không?”

“Đúng vậy!”

Màn đêm bên ngoài xe sáng rõ, Diệp Anh mỉm cười nói với Việt Tuyên:

“Hơn nữa linh cảm này đúng là do anh mang đến cho em.”

19. Chương 19

Mười ngày ngắn ngủi tiếp theo, Sâm Minh Mỹ phờ phạc rất nhiều, làn da sáng bóng xạm đi vài phần, nhưng vào giây phút lấy ra bản thiết kế, măn nguyện nhìn về mặt tán thưởng của Liêu Tu và Quỳnh An, cô cảm thấy sự vất vả của mình đã đạt được hồi đáp.

“Hai người cảm thấy thế nào?”

Dù vô cùng tự tin, nhưng Sâm Minh Mỹ vẫn kiềm chế lại, hi vọng nhận được sự đánh giá khách quan. Cuộc thi lớn lần này, cô nhất định phải thận trọng, phải nắm chắc phần thắng mới được.

“Phần ren tuy có, nhưng cảm giác bộ phận sử dụng không nhiều”, lưu luyện nhìn bản thảo, Quỳnh An tán thưởng nói, “Thiết kế này của cô lấy ren trắng làm chủ đạo, tổng thể rất lộng lẫy, lung linh, rất có khí chất, tôi tin là có thể đẩy lên làn sóng thời trang về chất liệu ren.”

Điểm mà Quỳnh An thích nhất là chiếc quần tất ren trắng dài trong bản thiết kế, hoa văn đan quện, vô cùng thanh khiết, mang tính độc nhất, có thể khiến cho những trang phục bình thường đi cùng lập tức đẹp lên nhiều.

Nhìn thấy sự tán thưởng không ngừng trong mắt Quỳnh An dành cho chiếc tất dài ren trắng, Sâm Minh Mỹ hạ tâm mắt, nhấp một ngụm cà phê.

Khi còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy quần tất dài màu trắng với hoa văn đan quện rất đẹp là khi cô thấy nó được mặc trên người “tiểu công chúa”, tựa như tiểu tiên nữ thuần khiết từ vương quốc băng tuyết bước ra, khiến người khác không dám nhìn, khiến tất cả các cô bé ở đó đều kinh sợ, quả thực không thể tưởng tượng được lại có thể đẹp đến thế.

Ngón tay siết chặt cốc cà phê, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng cười. Tất cả bày ra trước mắt khiến cô đồ kị bất an, cuối cùng cũng sẽ bị cô giẫm nát dưới chân. Ren trắng thuần khiết coi như là lễ vật “tiểu công chúa” bồi thường cô.

Diệp Anh cũng vừa hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng của bản thảo thiết kế.

Tâm tình cô nhẹ nhàng thoải mái như ánh mặt trời bên khung cửa. Cô mỉm cười nhìn bức vẽ. Một hồi sau, cô đem nó cùng những bản thảo khác đã hoàn thành, đặt vào ngăn kéo khóa. Tracy vừa vặn gõ cửa bước vào, kinh ngạc hỏi: “Cô Diệp, đó là bản thảo cô chuẩn bị tham dự cuộc thi đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.” Nhét chìa khóa vào trong túi, Diệp Anh tiện tay lấy điện thoại ra, nhìn thấy có mấy tin nhắn mới. “Tôi, tôi có thể thưởng thức một chút không?” Tracy kích động nói: “Nghe nói thiết kế của bên cô Sâm cũng xong rồi.” Diệp Anh mỉm cười nhưng khi nhìn vào tin nhắn trên điện thoại thì lại đột nhiên cứng đờ lại, đồng tử co chặt lại, sắc mặt âm u. Tracy bị vẻ mặt này của cô hù dọa, bất giác lùi về sau một bước. Cầm áo khoác và túi xách, Diệp Anh đi nhanh về phía cửa, vừa đi vừa gọi điện, cố nén cơn giận: “Trong vòng hai mươi phút nữa, tôi muốn gặp anh!”

Vẫn là căn phòng tư nhân theo phong cách Địa Trung Hải.

Diệp Anh đứng trước cửa sổ sát đất màu trắng, cơn giận càng lúc càng gia tăng, cô nắm chặt hai bàn tay, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa. Tay nắm cửa khẽ xoay, hình ảnh người đàn ông kiêu ngạo xuất hiện, cô cầm chiếc gạt tàn thuốc thủy tinh bên cạnh, hung hăng ném về phía đầu người kia!

“Pâng...”

Cho dù Việt Xán nhanh chóng tránh được, nhưng chiếc gạt tàn vẫn sượt qua thái dương, đập vào tường phía sau anh, những mảnh thủy tinh nhỏ văng khắp nơi!

“Tường Vi!”

Việt Xán hoảng hốt, thái dương đau nhức, ngón tay lướt qua trên mặt thấy có vết máu. Lúc nhận được điện thoại của cô, anh đang ở một buổi tiệc quan trọng, ngay lập tức lệnh cho trợ lý tiếp đón, vội vàng tới đây, không ngờ đợi chờ anh lại là cơn giận ngút trời của cô.

“Là do anh đến muộn sao?”

Việt Xán nhìn đồng hồ, rõ ràng một đường tới đây anh chỉ mất mười lăm phút. Những ngày này, để phối hợp với kế hoạch của cô, anh nhất định phải ở cùng Sâm Minh Mỹ, còn phải nhẫn nhịn nhìn cô và Việt Tuyên bên nhau, thậm chí ngay cả một ánh mắt của cô anh cũng không nhận được. Cuối cùng hôm nay nghĩ đến chuyện được gặp cô, tâm tình anh hân hoan khó kìm chế.

“Tạ Việt Xán!”

Ánh mắt phẫn nộ, Diệp Anh lạnh lùng cười:

“Anh giỏi lắm! Anh thực sự rất giỏi! Anh cho rằng anh có thể giấu tôi bao lâu nữa? Anh được lắm! Có phải anh cho rằng tôi sẽ cảm ơn anh, tôi sẽ cảm động đến mức khóc lóc nức nở?” Việt Xán hoảng hốt hiểu rõ, anh bắt an ho khan một tiếng: “Em đang nói đến...”

“Tôi đang nói đến Sâm Minh Mỹ! Tôi đang nói đến những việc anh đã làm tại Ý!” Phẫn nộ nhìn Việt Xán, Diệp Anh tới gần anh, “Khó trách anh luôn mồm bảo tôi từ bỏ, nói anh sẽ thay tôi hoàn thành việc báo thù! Đây là cách của anh sao? Đây là thủ đoạn của anh sao? Tìm người bắt cóc Sâm Lạc Lãng, giam cầm ông ta, tra tấn ông ta, rồi giết ông ta!”

“Sao em...” Việt Xán kinh ngạc.

Với chuyện của Sâm Lạc Lãng, anh đã tiến hành vô cùng bí mật. Từ lúc tiếp xúc với giới xã hội đen ở Ý, đến việc cấu kết của đại ca xã hội đen và Sâm Lạc Lãng, rồi khiến xã hội đen đuổi giết, giam cầm, cuối cùng là xử tử Sâm Lạc Lãng, người biết nội tình rất ít.

Anh có thể khẳng định, Sâm Minh Mỹ không biết chuyện này.

Việt Tuyên cũng không biết.

Diệp Anh lại càng không thể.

“Sao tôi lại biết?” Diệp Anh lạnh lùng cười, “Tạ Việt Xán, từ đầu tới cuối anh coi tôi là một con ngốc, là một đứa đần! Anh cho rằng anh thay tôi giết Sâm Lạc Lãng thì tôi sẽ cảm động trào nước mắt, sẽ mang ơn đội nghĩa anh sao? Cho dù tôi đã từng nói với anh, tôi muốn tự tay báo thù, tôi muốn tận mắt nhìn thấy Sâm Lạc Lãng từng bước từng bước sụp đổ, tôi muốn tận tay cầm dao đâm thẳng vào ngực Sâm Lạc Lãng, vậy mà anh vẫn coi tôi là đứa trẻ con không có não! Anh quá tự tung tự tác, quá tự tin rồi đấy!”

“Diệp Anh”

Nắm lấy bả vai cô, Việt Xán trầm giọng:

“Bất kể nói thế nào thì Sâm Lạc Lãng cũng đã chết rồi! Thù của em đã được báo! Em phải hiểu ông ấy đã đối xử với em thế nào. Thù hận của anh dành cho ông ta cũng không ít hơn em đâu! Trước khi em ở tù ra, anh đã sớm tiến hành kế hoạch này! Anh không biết em sẽ quay về trước mặt anh thế này, anh không biết em cũng có kế hoạch của mình!”

Dừng một chút, Việt Xán lắc đầu: “Không, nếu sớm biết, anh cũng không muốn em nhúng tay vào! Em đã từng trải qua quá nhiều chuyện không vui, anh chỉ hi vọng, con đường tương lai em sẽ không bị những thứ u tối và máu tươi nhuộm lẩn.”

“Không muốn tôi nhúng tay? Anh thay tôi báo thù? Cho nên, đơn giản như vậy, thù của tôi đã được báo?” Diệp Anh lạnh lùng nói, cười quỷ dị, “Đơn giản vậy sao? Sáu năm nay, mỗi đêm tôi đều trần trọc, đơn giản như vậy tôi sao có thể hài lòng được, một đao kết thúc tất cả sao?”

Giọng của cô càng lúc càng lạnh: “Anh có biết Sâm Lạc Lãng đã làm ra những chuyện gì không? Ông ta đánh cắp thiết kế của tôi, lấy cắp công ty của bố tôi, ông ta còn mê hoặc mẹ tôi sau lưng bố tôi, ông ta hại bố tôi đến mức phải tự sát!”

Lòng ngực Việt Xán cứng lại.

“Bố tôi, người yêu thương tôi nhất,” Đáy mắt lạnh lùng đã không còn nước mắt, cô lạnh nhạt nói, “đã mang theo bao nhiêu đau khổ sâu kín, từ bỏ cuộc sống, từ bỏ nhân gian.”

“Trường Vi...” Việt Xán khàn giọng gọi.

“Sau đó,” cô tiếp tục nói nhàn nhạt, “Ông ta bắt đầu dâm ô tôi. Từ khi tôi bảy tuổi, ban đêm ông ta thường vào phòng tôi, cởi quần áo của tôi, sờ bầu ngực còn chưa phát triển của tôi...”

“Đừng nói nữa!” Việt Xán đau khổ gầm lên.

“Mười một tuổi, Sâm Minh Mỹ bỏ thuốc vào trong cốc nước, đưa tôi lên giường của Sâm Lạc Lãng,” khẽ giương mắt, Diệp Anh cười mỉa mai, “Đó chính là Sâm Minh Mỹ trong mắt anh, người mà không liên quan đến thù hận với tôi đây. Cô ta đã khiến Sâm Lạc Lãng cuối cùng cũng chính thức cưỡng bức tôi!”

“Đủ rồi!” Việt Xán không thể nghe tiếp nữa, nỗi đau như xé rách cơ thể anh.

“Không, Sâm Lạc Lãng chưa bao giờ cảm thấy đủ!” Nhìn đôi mắt đau khổ của Việt Xán, oán hận của Diệp Anh dường như cuối cùng cũng tìm được lối để nói ra, “Ông ta không chỉ cưỡng bức tôi một lần, không chỉ hai lần. Ông ta chỉ muốn phá vỡ cánh cửa phòng tôi, trói chặt hai tay tôi vào đầu giường...”

“Đừng, đừng nói nữa!”

Nắm chặt bả vai Diệp Anh, Việt Xán cầu xin cô!

“Anh còn nhớ những dấu vết trên cơ thể tôi năm đó chứ? Ở đây, ở đây, ở đây, ở đây,” ngón tay cô lạnh lùng lướt qua cổ, xương quai xanh, ngực, bụng, thậm chí cả phần thân dưới. Nụ cười quỷ dị của Diệp Anh tựa như cây thuốc phiện có độc, âm u mà lộng lẫy, “Còn ở đây nữa, đây nữa, toàn bộ đều là bị Sâm Lạc Lãng dùng...”

“A!”

Việt Xán đau khổ đến cùng cực, anh mạnh mẽ dùng đôi môi của mình để che lấp đôi môi vẫn còn muốn tiếp tục nói của cô. Cô ra sức tránh né! Anh hung hăng giữ chặt cô, đôi môi run rẩy dán chặt để cô không thể tiếp tục nói thêm bất kỳ điều gì nữa.

Anh không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Tuy sớm hiểu rõ chân tướng sự việc nhưng chân tướng trắng trợn từ miệng cô nói ra là một chuyện quá tàn nhẫn! Nếu anh chỉ nghe thôi đã cảm thấy đau khổ, khó chấp nhận được thì những năm đó, cô ấy làm sao trải qua được những ngày như vậy?

Giọt nước lạnh lẽo chảy trên mặt Diệp Anh.

Nhưng cô biết mình không hề khóc.

Cô đã sớm không rơi lệ vì những điều này nữa rồi.

Cuối cùng, Việt Xán dường như đã bình tĩnh lại, chặt vật ngắc đầu, nhưng không để Diệp Anh nhìn thấy khuôn mặt mình. Đáy lòng Diệp Anh tựa như trào ra một dòng nước, chậm chậm thiêu đốt dần oán hận và căm phẫn.

“Trước khi gặp anh, tuy trong lòng tôi căm hận Sâm Lạc Lãng nhưng chỉ có thể lặng lẽ, thậm chí bình tĩnh sống, học hành.” Thần thờ nhăm mắt lại, Diệp Anh nhớ lại ngày gặp Việt Xán dưới cây hoa tường vi đổ rục trong làn mưa, “Nhưng gặp anh rồi, anh tựa như một ngọn lửa lớn, mãnh liệt, kiêu ngạo xâm nhập vào thế giới của tôi. Anh khiến cho tất cả những thứ tôi có thể nhẫn nhịn trở nên không thể nhẫn nhịn nữa.”

Việt Xán ôm chặt lấy cô.

“Khi đó, tôi đánh thêm mấy chìa khóa phòng nữa, vài lần nhảy ra khỏi cửa sổ, tôi đã không thể nhẫn nhịn thêm nữa, cho dù hậu quả có bị ông ta đánh chết...” Lòng mi khẽ run rẩy, cô mở mắt nhìn anh, “Cho nên, khi anh nói muốn dẫn tôi thoát khỏi nơi đó, đến nước khác, cùng nhau sinh sống, tôi đã đồng ý. Tôi muốn sống cùng anh. Cho dù tạm thời buông tha báo thù cho bố, tôi nghĩ bố cũng sẽ tha thứ cho tôi, bố không muốn nhìn thấy con gái của ông phải sống dưới sự ám ảnh của Sâm Lạc Lãng.”

“Xin lỗi...”

Trên đỉnh đầu cô, anh run rẩy nói, đôi tay sít chặt tựa như muốn đem cô sít chặt vào xương cốt mình.

“Anh nhất định không biết đêm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, để tôi nói cho anh biết, được không?”
Cười thất thần, ánh mắt Diệp Anh xa xăm, “Đêm đó, hoa tường vi ngoài cửa sổ vừa mới nở rộ...”

Đêm đó, cô mở cửa sổ, mưa phùn hắt nhẹ. Trong màn đêm, những nụ hoa tường vi trắng nhè nhẹ bung mình. Đó là những bông tường vi đêm đầu tiên của mùa hạ, những hạt mưa trong suốt đọng trên những đóa hoa trắng, sự yên tĩnh ấy khiến cho không gian tựa như có chút bất an. Đêm mưa, nhiệt độ xuống thấp, mẹ đang ngủ, cô đã thu dọn tất cả hành lý của mình, rồi kiểm tra lại thuốc của mẹ, máu bên tai như ầm ầm chảy, cô chăm chăm nhìn đồng hồ.

Tích tắc.

Kim đồng hồ thật dài.

Đúng tám giờ.

Mưa phùn ngoài cửa sổ khiến ánh đèn đường trong mưa bụi trở nên mơ hồ. Cô khê khàng đi về hướng cửa sổ nhìn hết lần này tới lần khác, lòng nóng như lửa đốt. Cô không biết xảy ra chuyện gì, vì sao đến giờ hẹn mà Xán vẫn chưa xuất hiện!

Trái tim cô càng lúc càng trùng xuống!

A Xán và cô đã chuẩn bị lâu như vậy, hết thấy đều chờ đợi thời khắc này, nhưng cô lại bắt đầu sợ hãi, sợ chỉ cần xuất hiện một sơ xuất, nháy mắt tương lai sẽ... Trong màn đêm, mưa càng lúc càng lớn, đèn đường mờ ảo chỉ còn thấy ánh sáng mơ hồ, mà kim đồng hồ vẫn tích tắc, tay cô nắm chặt cửa sổ, chờ mong giây tiếp theo có thể nhìn thấy hình ảnh người thiếu niên thân quen kia xuất hiện.

“Pâng—”

Cửa phòng bị đập ra thô lỗ.

Cô run rẩy hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy rõ ràng là Sâm Lạc Lãng say rượu đã phá cửa vào, mùi rượu nồng nặc xông tới. Nhìn thấy hành lý của cô trên mặt đất, hắn lão đảo cười, tới gần cô:

“Tiểu công chúa của ta, cháu muốn chạy trốn sao?”

Nỗi sợ hãi lâu dần tích tụ đã khiến cô bất giác co rúm lại về phía sau, cả người dán chặt vào khung cửa sổ.

“Ha ha ha ha ha ha, cháu quá viễn vông hão huyền rồi đấy!” Mùi rượu xộc ra khiến cô ghê tởm. Cả khuôn mặt Sâm Lạc Lãng gần như dán chặt vào mặt cô, hắn nhe răng ra cười, “Tiểu công chúa Tường Vi xinh đẹp, xin cháu hãy nhớ kỹ, từ trong ra ngoài, mỗi một sợi tóc, mỗi một tác da, mỗi một điểm tâm tư nào của cháu đều thuộc về ta! Đừng tưởng thả lỏng cháu một chút, cháu liền mọc thêm đôi cánh bay đi!”

Vươn đầu lưỡi, hắn chậm chạp liếm hai gò má cô.

“Cút ngay—”

Cô không chịu được hét chói tai, liều mạng đẩy ông ta ra.

“Pâng—”

Đầu cô bị ông ta đẩy đập về phía cửa sổ, mùi tanh của máu tươi và bóng tối bao phủ cô, trời đất quay cuồng, hai mắt không mở ra được, cơn đau khiến toàn thân cô trở nên tê liệt, máu tươi chảy tràn tầm mắt cô!

“Nói! Tên tiểu tử thối kia là ai!”

Sâm Lạc Lãng một lần nữa hung hăng đập đầu cô vào cửa sổ, máu tươi phun tung tóe, đóa tường vi trắng vừa nở bên cửa sổ bị nhuộm máu đỏ tanh, hắn găm gờ bên tai cô:

“Người dám cùng hấn bỏ trốn! Tiện nhân! Có phải lâu rồi không được nếm mùi vị của ta mới đói khát khó chịu như vậy, hả?” Hấn vừa nói vừa mang theo hơi rượu buồn nôn, hấn như con dã thú xé rách quần áo của cô, hướng về phía bộ ngực cô đang đầm đìa máu tươi chảy.

“Cút ngay—”

Nỗi sợ hãi tựa như màn đêm trong cơn mưa tầm tã, cô kêu to, dùng hết sức lực của bản thân, hai tay cô cố gắng cào cào mặt hấn, những móng tay trên hai bàn tay cô thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ trên da thịt.

Sâm Lạc Lãng kêu lên thảm thiết.

“Tiện nhân!”

Hấn nổi giận đá cô từ cửa sổ đến trước bàn, lực mạnh đến mức cả người cô bị bay lên, trán đập mạnh vào cạnh bàn “Pâng—”, máu tươi đỏ sẫm như thác nước tuôn trào, cô đau đến mức ngay cả tiếng rên cũng không thể kêu, ngực cuộn cuộn cơn buồn nôn, cả người co giật.

Tưởng như chỉ mới hôn mê vài giây, cô yếu ớt tỉnh dậy, chưa kịp đưa tay lau máu dính đầy hai mắt, cô cảm thấy cả người dường như trần trỗng, người đàn ông đầy mùi rượu kia đang định tách hai chân cô ra!

“A Xán—”

Giống như một con cá sắp chết, cô liều mạng giãy dụa, nhưng người đàn ông đang găm nhăm cô tựa như một tòa núi lớn rắn chắc, tứ chi của cô như bị đóng đinh trên mặt đất, máu đỏ tươi trên mặt cô chảy xuống.

“A Xán—”

Ánh đèn đường mờ ảo, lung lay trong màn mưa bụi, đóa tường vi nhuộm máu, người thanh niên kia sẽ đến cứu cô. Sau đó, người thay niên kia sẽ điên cuồng xuất hiện ở đầu đường, chạy về phía trước, sẽ cứu cô, nắm lấy tay cô, mang cô đến đất nước xinh đẹp đã trông đầy tường vi kia!

Mặt đất giá lạnh.

Trần trụi.

Cô tuyệt vọng khàn giọng.

“A Xán—”

Dưới ánh nhìn mơ hồ, một bóng người xuất hiện, máu toàn thân đông cứng lại, cô mở to mắt nhìn, giây tiếp theo nỗi vui mừng khiến máu toàn thân cô như vạn mã lao ra.

“A Xán—”

Sâm Lạc Lãng cả người đầy mùi rượu cũng từ ngực cô ngẩng lên, đột nhiên cười to, đẩy mạnh đầu cô: “Tiểu công chúa của ta, nhìn rõ xem đây là ai!” Bóng người mơ hồ dần rõ ràng, trái tim cô như chìm xuống vực sâu, “Mẹ...” Cô không thể tin vào mắt mình. Mẹ không muốn cô chạy trốn, nên cô đã bỏ thuốc ngủ vào cốc nước của bà, chuẩn bị khi A Xán đến, đưa mẹ rời đi cùng. Mẹ vốn dĩ đang ngủ sao lại có thể xuất hiện ở trong phòng lúc này?

Đôi mắt yếu ớt như hai vì sao đã tắt, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, hoa cỏ xanh tươi, nhưng sắc mặt Diệp Anh tái nhợt bị hồi ức ác mộng giữ chặt, dường như không nghe thấy âm thanh lo lắng đau lòng của Việt Xán. Mỗi một khắc thời gian đêm đó đều như một mảnh thủy tinh vỡ ngâm máu sắc bén xoẹt trong trí óc cô!

“...Ông ta cầm chiếc roi da trên tường,” Đờ đẫn nói tiếp, cô rùng mình, ánh mắt trống rỗng: “Bắt đầu đánh mẹ tôi...”

Đó là ký ức đau đớn nhất của đêm đó.

Khi Sâm Lạc Lãng vung roi, khi từng roi một rơi trên người mẹ cô, khi mẹ cô bị đánh đến rách quần áo, vết lằn roi ứa máu đầm đìa, khi mẹ cô bị đánh đến khóc lóc thảm thiết, ôm đầu trốn tránh...

Cô bỏ nhào về phía trước, điên cuồng đánh Sâm Lạc Lãng. Cô biết bị cái roi kia đánh sẽ rất đau, đó là cực hình khiến da thịt bong lóc! Một khắc kia!

Cô thà rằng Sâm Lạc Lãng giết cô!

Thà rằng Sâm Lạc Lãng cường bạo cô!

Cho dù Sâm Lạc Lãng cường bạo cô một trăm lần, một nghìn lần, chỉ cần hắn có thể thả mẹ cô, cho dù phải quì xuống dập đầu Sâm Lạc Lãng, cô cũng tình nguyện!

Sâm Lạc Lãng càng lúc càng cười điên cuồng, hắn ta hiểu rõ cách làm như vậy so với bất kỳ sự trừng phạt nào khác càng khiến cô tê tâm liệt phế hơn hết thảy. Hắn lần lượt đá văng ý đồ bảo vệ mẹ của cô, chiếc roi da trong tay vẫn quất tới trong tiếng kêu cầu xin thảm thiết của mẹ, mà roi cuối cùng lại hướng đến khuôn mặt của mẹ cô!

Mẹ kêu gào thảm thiết! Chiếc roi đầy máu giống như tách khuôn mặt mẹ thành hai nửa! Cô sợ hãi vô cùng! Cơ thể mẹ bị chiếc roi đánh ngã về phía sau, thẳng về phía góc bàn sắc bén vừa rồi còn nhuộm máu của cô! Pâng — Cơ thể mẹ co giật vài cái, sau đó trở nên bất động. Khi cô run rẩy bò đến, đầu mẹ cô đã chảy tràn máu trên sàn nhà. Cả thế giới như bị hủy diệt chớp nhoáng, cô run rẩy sờ mũi mẹ, đôi mắt mẹ trừng lớn, nằm bất động trên đất, khóe miệng cũng chậm chậm ứa máu. Điên cuồng, tuyệt vọng, cô hướng về ngực mẹ, lắng nghe tiếng tim mẹ đập.

Im lặng.

Như vậy.

Như vậy.

Thật như vậy.

Im lặng.

Im lặng tựa như đóa tường vi trắng bên cửa sổ. Im lặng tựa như ánh đèn đường vàng nhạt trong làn mưa bụi vĩnh viễn không xuất hiện bóng người. Im lặng như đôi mắt mẹ đang trừng trừng mở và vũng máu đỏ tươi bên cạnh. Chậm chậm, ánh mắt cô rời khỏi mẹ, nhìn thấy con dao gọt hoa quả vừa từ trên bàn rơi xuống. Tất cả như một động tác chậm, cô cầm lấy con dao gọt hoa quả, đứng dậy, hướng về phía Sâm Lạc Lãng vẫn đang chờ sẵn cầm chiếc roi da.

Giết ông ta.

Khi cô vọt tới, đâm dao vào ngực ông ta, cô rõ ràng đã chết lặng nhưng thực sự bình tĩnh. Khi cô rút dao ra, hung hăng đâm nhát thứ hai, khi máu tươi của ông ta phun lên mặt cô, cô mới bắt đầu cảm nhận được sự sáng khoái của cơn hủy diệt.

Giết ông ta.

Cô muốn giết ông ta.

Vì thế, đó là nhát đâm thứ ba!

Thứ tư!

Màu máu đỏ tươi khiến cả thế giới đỏ rực.

“Ha ha!” Diệp Anh điên cuồng cười, đồng tử chuyển động, giọng nói quỷ dị, “Ông có biết cảm giác của người chết là thế nào không? Giống như là tất cả đều có thể chấm dứt, tất cả cuối cùng cũng có thể chấm dứt rồi.”

“Diệp Anh!” Đau đớn ôm chặt cô vào lòng, tay run rẩy vuốt ve mái tóc cô: “Xin lỗi, nếu như anh ở đó, nếu như lúc ấy anh ở đó...”

“Đáng tiếc đó chỉ là một con dao gọt hoa quả” giọng nói của cô từ trong lồng ngực Việt Xán thốt ra, “Khi đó tôi nghe nói, ông ta chỉ nằm viện tĩnh dưỡng nửa tháng là có thể hoàn hảo không sót mé xuất hiện. Anh

có biết khi đó tim tôi như thế nào không? Tôi hận, vì sao tôi chỉ dám bốn nhát? Vì sao không tiếp tục đâm tiếp?”

“Xin lỗi!” Việt Xán dường như chỉ có thể nói duy nhất câu này.

“Bố tôi chết rồi, mẹ tôi cũng chết,” cô yếu ớt đẩy anh ra, “Vì vết thương một tháng của ông ta, tôi ngồi tù sáu năm. Không, Việt Xán, không đủ. Giết ông ta, chưa đủ. Tôi muốn từng chút từng chút phá hủy ông ta. Tôi muốn từng bước giày vò ông ta. Tôi muốn nợ máu phải trả bằng máu. Tôi muốn ông ta sống không bằng chết!”

“Có lẽ anh không hiểu. Nhưng, tôi hận anh.”

Đôi mắt lạnh lùng, Diệp Anh nói:

“Việt Xán, tôi hận anh!”

Ác mộng ngổn ngang. Điên cuồng trong màn mưa bụi giữa ngã tư đường, con đường nhỏ dưới mưa đêm càng thêm dài và mờ mịt, nỗi sợ hãi không biết sẽ xảy ra chuyện gì, làn mưa bụi trắng xóa, đưa tay ra không nhìn rõ năm đầu ngón tay, trái tim như muốn vỡ tung, nỗi hoang mang đó, nỗi sợ hãi đó...

Nỗi sợ hãi không tên ấy lại chân thật như dự cảm được. Mẹ. Mẹ – Bóng người hỗn loạn, những lời mắng nhiếc, những thứ ấy dập dềnh tới lui, anh giận dữ chạy trốn, anh có thể nhìn thấy trên bậc thang cao cao kia... Tựa như một con chim yến đang rơi xuống.

Mồ hôi ướt đầm, khuôn mặt Việt Xán trên gối đang rên rỉ, hỗn hển, trái tim co lại, anh bị giữa chặt trong cơn ác mộng. Trong màn mưa bụi kia, âm thanh rơi xuống vang vọng, vũng máu bị nước mưa rửa sạch, chảy tràn về các phía.

“Aaaaa”

Hét lên một tiếng, Việt Xán tỉnh dậy, mồ hôi ướt lạnh, cả cơ thể run lên. Rất lâu sau, anh nhắm chặt mắt, trong lòng anh hiểu rõ những lời của Diệp Anh hôm nay đã khiến anh gặp phải cơn ác mộng này.

Đi tới bên cửa sổ, kéo tấm rèm cửa dày, Việt Xán lặng lẽ tựa bên khung cửa, bên ngoài là màn đêm đen đặc. Cô ấy sai rồi, anh biết. Đêm đó, mẹ của anh cũng đã chết. Anh đã đợi ở góc rẽ trên con ngõ nhỏ dưới cửa sổ phòng cô, rồi anh nhận được cuộc điện thoại kia, anh đã chạy như điên, cố gắng về nhà nhanh nhất!

Có lẽ nếu nhanh hơn năm phút.

Cho dù chỉ cần nhanh hơn hai phút thôi!

Mẹ của anh sẽ không chết...

Đêm đó chắc là đêm bị nguyên rửa. Tuy rằng anh chưa bao giờ tin những điều này. Hít một hơi, khói thuốc lượn lờ trong bóng đêm không dứt, Việt Xán nhếch môi chua xót.

Trong màn đêm đen nhánh, cánh cửa phòng thiết kế của Diệp Anh khép hờ, ngăn kéo khe khẽ được mở ra, bên trong rõ ràng là bản thiết kế Diệp Anh vừa hoàn thành.

Thiết kế bị lấy ra xem.

Người kia dường như kinh ngạc đến sững người.

Sau đó, người ấy đem chúng đặt vào máy photo, tia sáng từ máy photo chớp qua mấy lần.

Buổi sáng hôm sau.

Sâm Minh Mỹ trừng mắt nhìn bản thiết kế trước mặt, ngón tay khẽ run, cố gắng nhìn lại từng trang một. Sắc mặt cô rất khó coi, cả cơ thể cũng không chịu được run rẩy. Cho dù dùng ánh mắt soi mói nhất, những thiết kế này của Diệp Anh cũng vĩnh viễn xuất sắc hơn những thiết kế của cô mấy bậc.

Linh cảm về ren trắng của cô trước mặt Diệp Anh chỉ như thứ đồ chơi của trẻ con. Suy sụp ném rơi những bản thiết kế trong tay, Sâm Minh Mỹ cười tự giễu, đó cũng chẳng phải thứ đồ chơi của trẻ con, đó là thứ “tiểu công chúa” mặc khi chưa tới mười tuổi.

Cơn hận đã dần dần ăn mòn.

Luôn có những người như vậy...

Luôn có những thiên phú dị bẩm, dường như sinh ra đã cao cao tại thượng, thành công và thắng lợi đạt được dễ như trở bàn tay. Ở trước mặt những người này, cho dù cố gắng và siêng năng đến thế nào cũng đều rất nực cười.

Trước đây là “tiểu công chúa” kia.

Bây giờ là Diệp Anh.

Cô đã mất thời gian nhiều năm như vậy, dốc sức cho ngành thời trang, khó khăn lắm mới đứng vững được một góc nhỏ nhoi, vậy mà Diệp Anh từ trường đại học gà mờ nào đó ở nước ngoài lại dễ dàng đẩy cô ra. Cô hao tổn tâm huyết, vì cuộc thi lớn này mà vất vả nghĩ ra bản thiết kế, thế mà Diệp Anh chỉ cầm cây bút nhẹ nhàng đã đem tất cả của cô ném xuống bùn đất.

Nắm chặt bàn tay.

Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đau đớn.

Sâm Minh Mỹ hít một hơi thật sâu. Không. Ai cũng không thể xem thường cô. Những người cao ngạo kia sẽ có một ngày phải bò dưới chân cô.

Tạ thị những ngày cuối thu. Hoa tường vi trước cửa sổ đã không còn nở rộ như những ngày hè. Chỉ riêng các loại tường vi trong nhà kính vẫn nở rộ hết đợt này tới đợt khác, tựa như quên hết các mùa, kiên trì ngày đêm, năm tháng, biến hoa vẫn nở rộ.

Nhưng Diệp Anh lại không hề đi đến nhà kính.

Mấy lần Việt Xán cố gắng ngăn đón cô, nhưng cô nhìn thấy anh từ xa lại càng cố tránh. Nếu không né được, về mặt cô cũng lãnh đạm, không muốn nghe anh giải thích bất cứ điều gì. Ngược lại, cô đối với Việt Tuyên càng dịu dàng, đi làm và tan làm cùng Việt Tuyên, thường xuyên đẩy Việt Tuyên đi dạo trong vườn hoa hoặc ra ngoài hẹn hò. Bữa tối ở nhà, trong mắt cô cũng chỉ có thể nhìn thấy duy nhất một mình Việt Tuyên.

Những ngày này, về mặt Sâm Minh Mỹ rất tiêu tụy, như thể hàng đêm đều thao thức, cả người gầy đi, đôi mắt thâm quầng. Tối nay, Tạ Hoa Lăng liếc qua Sâm Minh Mỹ, nhíu mày nói:

“Cho dù tuổi trẻ cũng phải chú ý chăm sóc sức khỏe.”

Sâm Minh Mỹ sững sờ, lập tức nhu thuận trả lời: “Dạ vâng, cháu sẽ chú ý, cảm ơn bác gái.” Cô tiếp lời: “Bác à, cháu thấy tinh thần bác cũng không tốt lắm, gần đây cháu mới bảo người mang một ít tổ yến thượng hạng về, muốn đưa bác bồi dưỡng sức khỏe, được không ạ?” Tạ Hoa Lăng từ tốn nhai miếng thịt cừu nhỏ: “Ừ.” Sắc mặt Sâm Minh Mỹ hiện lên một tia vui mừng, khóe môi cong lên, mỉm cười với Việt Xán bên cạnh, sau đó đặc ý nhìn Diệp Anh trước mặt. Diệp Anh gỡ xương cá xong, gấp những miếng thịt cá đã sạch xương vào bát Việt Tuyên. Gần đây sức khỏe của anh càng lúc càng tốt, đã có thể ăn được một ít hải sản. Cảm nhận được ánh mắt Sâm Minh Mỹ, cô ngước mắt, cười nhẹ. Sau khi tin tức Sâm Lạc Lăng chết truyền ra, Tạ Hoa Lăng vốn luôn lãnh đạm với Sâm Minh Mỹ cũng đã ôn hòa hơn một chút.

“Con có chuyện muốn tuyên bố.” Sau khi ăn miếng cá Diệp Anh vừa đặt vào trong bát, Việt Tuyên lấy khăn lau khóe miệng, dịu dàng nhìn Diệp Anh, nắm lấy tay cô, nói với mọi người trên bàn ăn: “Diệp Anh và con đã đính hôn một thời gian, chúng con chuẩn bị...”

Sống lưng cứng lại, Sâm Minh Mỹ cắn chặt môi, cô dự cảm sắp phải nghe chuyện gì, nhưng đó là những gì cô không muốn nghe! Không gian bên cạnh như đóng băng trong chớp mắt khiến Sâm Minh Mỹ rùng mình.

“...Tháng sau cử hành hôn lễ, đến lúc đó mời mọi người tham dự hôn lễ.” Việt Tuyên dịu dàng mỉm cười, nắm lấy cánh tay còn lại của Diệp Anh, lòng bàn tay nóng bỏng, sau đó anh lại càng nắm chặt hơn, đầy mắt có sự nồng nhiệt chưa từng có, phảng phất như hương thơm hoa dành dành giữa cảnh sắc tươi đẹp mùa hè khiến người ta rung động.

“Không được!”

Tạ Hoa Lăng lập tức phản đối.

“Mẹ.”

Giọng của Việt Tuyên trầm lại, ánh mắt dừng ở khuôn mặt Tạ Hoa Lăng. Sắc mặt Tạ Hoa Lăng thay đổi, đầu tranh vài giây, mềm giọng nói: “Dù sao con cũng đã lớn rồi, không cần nghe lời mẹ nữa! Nhưng con đã đồng ý với mẹ chuyện gì, con đừng quên!”

“Con sẽ nhớ rõ.”

Việt Tuyên trả lời xong, quay đầu nhìn Diệp Anh, tình ý dịu dàng như biển trong đôi mắt kia khiến ngực Sâm Minh Mỹ thất lại. Cô không ngờ Tạ Hoa Lăng lại có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy. Nhưng giờ phút này cô cũng không hề có bất cứ lập trường nào để phản đối.

“Điều này không thể.”

Âm thanh lạnh băng bên cạnh vang lên, Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên quay đầu, thấy Việt Xán nhìn thẳng Việt Tuyên. Sắc mặt anh tái đi, ánh mắt không hề che giấu sự lạnh buốt thấu xương. Lúc này cô mới nhận ra hơi thở lạnh băng trong không khí khi nãy đúng là từ trên người Việt Xán tỏa ra.

“Hai người,” ánh mắt lạnh băng từ tốn nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh, Việt Xán gần từng tiếng: “Tuyệt – không – thể – kết – hôn.”

Diệp Anh nhú mày, Việt Tuyên lặng lẽ nhìn Việt Xán, hai người không nói gì, tựa như phản ứng của Việt Xán đã sớm nằm trong dự đoán của hai người, không hề ngạc nhiên. Tạ Hoa Lăng tuy kinh ngạc nhưng xưa nay vẫn luôn chán ghét Việt Xán nên cũng không nói gì.

“Vì sao?”

Thay vào đó là Sâm Minh Mỹ, cô ngạc nhiên, không nhận được bèn hỏi. Vì sao người phản đối lại là Việt Xán? Tạ Hoa Lăng là mẹ của Việt Tuyên, cô là vợ chưa cưới trước kia của Việt Tuyên, vì sao lên tiếng phản đối lại là người anh cùng cha khác mẹ trước nay không có tình cảm sâu đậm gì với Việt Tuyên?

“Bởi vì – Tôi không đồng ý!”

Chiếc cằm Việt Xán căng cứng lại, anh lạnh lùng nhìn Việt Tuyên, đứng dậy ném mạnh khăn ăn xuống bàn, dao đĩa loảng xoảng! Trước sự chết lặng ngạc nhiên của Sâm Minh Mỹ và những lời mắng chửi “Đứa lỗ mãng”, “không giáo dục” của Tạ Hoa Lăng, Việt Xán cảm hận bước nhanh ra khỏi phòng ăn!

Cửa sổ hành lang mở rộng, gió ban đêm thấm lạnh.

Việt Xán càng đi càng nhanh!

Huyết thái dương thỉnh thoảng đập!

Khuôn mặt tái mét đã trở nên dữ tợn!

Tạ Phong đứng chờ cuối hành lang bị anh dọa đến phát run, mãi đến khi ánh mắt lạnh lùng tàn ác của Việt Xán lướt qua mới lấy lại tinh thần, tiến về phía trước, cẩn trọng nói: “Bên Ý đã có tin tức.” Về mặt Việt Xán không đổi, nghe báo cáo xong chỉ hừ lạnh: “Điều tra tiếp!”

“Nếu tin tức chuẩn xác,” Khuôn mặt thiếu niên của Tạ Phong lộ ra một tia hung ác, “chúng ta có cần...”

Dừng bước, Việt Xán nhắm mắt nói: “Không. Lúc ấy, hãy đợi lệnh của tôi.”

Tạ Phong có chút hoang mang, nhìn về mặt Việt Xán, lập tức đồng ý: “Vâng, đã rõ!”

Bước vào phòng, Việt Xán lặng lẽ ngồi sau bàn làm việc, lấy ra một bao thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác, mùi thuốc lá tràn ngập căn phòng.

Sâm Minh Mỹ cũng có một đêm không ngủ.

Khuôn mặt cô tiêu tụy.

Về mặt âm đạm.

Rượu vang trên quầy bar đã uống gần cạn, đôi mắt lơ đãng, cô khẽ lắc ly rượu trong tay. Trước mặt là hình ảnh bản thiết kế Diệp Anh chuẩn bị cho tham dự cuộc thi lần này, nhưng trong trí óc cô lại là cảnh tượng Việt Tuyên tuyên bố sắp kết hôn với Diệp Anh và sự phản ứng kịch liệt bất ngờ của Việt Xán.

“... Cô thật lợi hại.”

Say đến mức gục lên cánh tay mình, Sâm Minh Mỹ ngậy ngốc cười, ly rượu trên tay nghiêng đổ, rượu vang trong suốt đỏ thẫm chảy tràn lên quầy bar, đầu ngón tay cô nháp vào nước rượu đỏ như máu kia, rồi vẽ gì đó lên mặt bàn, tự thì thầm:

“Cô thật giỏi lắm... Diệp Anh.. Ha ha... Tôi tự thấy mình không bằng...”

Bên này Việt Tuyên và Diệp Anh lại có một đêm ngủ ngon.

Dưới chiếc chăn màu trắng, bàn tay hai người nắm chặt, đầu gối đầu, mặt đối mặt.

Hàng lông mi đen dài xinh đẹp, đôi má đỏ bừng như rượu, bờ vai trần hơi lộ ra khỏi chăn, dường như cả hai đang chìm trong giấc mộng đẹp, ngay cả nụ cười hạnh phúc của hai người tựa hồ cũng giống nhau như đúc.

Ngày hôm sau.

Diệp Anh tỉnh thần thoải mái rời giường, sáng sớm thay quần áo ra vườn hoa chạy bộ vài vòng. Cô gặp phải Việt Xán dường như cả đêm không ngủ, vừa mới bước ra từ nhà kính trồng hoa. Cô giảm tốc độ, chào hỏi anh, xem ra tâm tình rất tốt. Mà Việt Xán chỉ lặng lẽ nhìn, rồi bước qua mặt cô.

Điều này không giống với tưởng tượng của cô.

Diệp Anh nhíu mày, tiếp tục chậm chậm chạy. Nhưng có chuyện gì có thể hoàn toàn giống với cô tưởng tượng chứ? Cô cười nhạt, sau đó ngẩng đầu lại càng cười tươi hơn, chạy về phía Việt Tuyên đang ngồi dưới đình hoa.

20. Chương 20

Mười ngày ngắn ngủi tiếp theo, Sâm Minh Mỹ phờ phạc rất nhiều, làn da sáng bóng xạm đi vài phần, nhưng vào giây phút lấy ra bản thiết kế, mãn nguyện nhìn vẻ mặt tán thưởng của Liêu Tu và Quỳnh An, cô cảm thấy sự vất vả của mình đã đạt được hồi đáp.

“Hai người cảm thấy thế nào?”

Dù vô cùng tự tin, nhưng Sâm Minh Mỹ vẫn kiềm chế lại, hi vọng nhận được sự đánh giá khách quan. Cuộc thi lớn lần này, cô nhất định phải thận trọng, phải nắm chắc phần thắng mới được.

“Phần ren tuy có, nhưng cảm giác bộ phận sử dụng không nhiều”, lưu luyến nhìn bản thảo, Quỳnh An tán thưởng nói, “Thiết kế này của cô lấy ren trắng làm chủ đạo, tổng thể rất lộng lẫy, lung linh, rất có khí chất, tôi tin là có thể đẩy lên làn sóng thời trang về chất liệu ren.”

Điểm mà Quỳnh An thích nhất là chiếc quần tất ren trắng dài trong bản thiết kế, hoa văn đan quện, vô cùng thanh khiết, mang tính độc nhất, có thể khiến cho những trang phục bình thường đi cùng lập tức đẹp lên nhiều.

Nhìn thấy sự tán thưởng không ngừng trong mắt Quỳnh An dành cho chiếc tất dài ren trắng, Sâm Minh Mỹ hạ tầm mắt, nhấp một ngụm cà phê.

Khi còn nhỏ, lần đầu tiên nCuộc thi thời trang cao cấp Châu Á càng ngày càng tới gần.

Để biến bản vẽ thiết kế thành sản phẩm thời trang chân chính, Diệp Anh mang theo George và Tracy đích thân đi chọn vải, các loại phụ liệu, cùng người chế tác nghiên cứu làm thế nào để sắp xếp và cắt may tinh tế chuẩn xác. Trên bục chữ T của cuộc thi, mỗi nhà thiết kế tham dự phải trưng ra một loạt các thiết kế, mỗi người mười bộ, chỉ dựa vào một mình Diệp Anh thì khó lòng hoàn thành.

Lúc này, George và Tracy đã vô cùng sùng bái tài năng thiết kế của Diệp Anh. Mỗi một trang phục tham dự cuộc thi được hoàn thành, George lại kinh ngạc tán thưởng, mà Tracy chỉ biết há mồm ngạc nhiên.

“Đây mới thật sự là thiết kế có tính cách mạng!”

Liên tục tán thưởng, George thưởng thức những tác phẩm vừa được hoàn thành trên mẫu ma-na-canh, ánh mắt lưu luyến không rời, tựa như đang nhẹ nhàng vuốt ve người mình yêu thương sâu đậm, một lần nữa cảm thán nói với Tracy:

“Cô Diệp thật sự là thiên tài tuyệt thế! “ÔM” đã là tác phẩm kinh thế tuyệt diễm, đủ để là danh hào đứng vững trong giới thời trang, tôi vẫn cho rằng cô Diệp sẽ dùng “ÔM” để tham dự cuộc thi, không ngờ cô ấy lại có thể tạo được linh cảm mới cho cuộc thi này!”

Tracy cũng đang nhìn ngắm thành phẩm mới, lẩm bẩm phụ họa:

“Đúng vậy.”

“Những thiết kế này không chỉ tạo nên trào lưu, quả thực có thể nói là mở ra triều đại mới, xuất hiện những chủng loại mới!” George rung động nói, “Chỉ có bậc thầy chân chính mới có thể tạo ra những thiết kế có tính cách mạng như vậy! Thật là muốn xem nào cô Diệp có cấu tạo như nào, lẽ nào cô ấy là người ngoài hành tinh? Hay là đến từ thế giới khác...”

“Đúng vậy.”

Tracy lẩm bẩm nói.

Ngày thi càng tới gần, cuộc thi thời trang cao cấp châu Á trở thành trọng điểm quan tâm nhất của giới thời trang. Đối mặt với những phóng viên tới phỏng vấn, thái độ của Diệp Anh rất tự tin và kiêu ngạo về thực lực của mình.

Nữ vương mới trong giới thời thượng.

Không biết từ đâu, danh hào này đã được gán cho Diệp Anh. Vì sự thành công bội thu của loạt thiết kế “ÔM”, giới truyền thông dự đoán giải quán quân của khu vực Trung Quốc chính là Diệp Anh và Sâm Minh Mỹ, trong đó Diệp Anh có tỷ lệ thắng lớn hơn. Nhưng cũng có tờ báo cho rằng Sâm Minh Mỹ xuất thân danh môn, được nhà thiết kế quốc tế Sâm Lạc Lăng đào tạo từ nhỏ, có đủ khả năng đánh bại Diệp Anh.

Mà Diệp Anh, sau khi các tác phẩm tham dự cuộc thi lần lượt được thuận lợi hoàn thành, cô không quá chú ý đến cuộc thi sắp diễn ra, cũng không quan tâm đến tình hình tiến triển bên phía Sâm Minh Mỹ. Thời gian này cô cảm giác dường như có chuyện gì đó mờ ám đang ngầm diễn ra.

Cô rất ít khi nhìn thấy Việt Xán.

Từ sau tuyên bố kết hôn, trong bữa ăn của Tạ gia, Việt Xán hầu như không xuất hiện, ngược lại Sâm Minh Mỹ lại tới một mình vài lần, tình cảm với Tạ Hoa Lăng trong bữa ăn cũng càng lúc càng hòa thuận.

Việt Tuyên mỗi ngày đều tới công ty.

Mỗi ngày, Việt Tuyên về nhà rất muộn. Diệp Anh lo lắng cho sức khỏe của anh, khuyên anh không cần vất vả như vậy, có thể đem công việc về nhà làm cũng được. Mỗi lần như vậy, Việt Tuyên đều nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, ôm cô thật lâu, khi cô lại tiếp tục truy hỏi, thậm chí anh còn nhẹ nhàng hôn giữ đôi môi cô lại.

Việt Tuyên như vậy khiến cô vừa đau lòng, lại vừa không biết phải làm sao.

Ban đêm, Việt Tuyên bắt đầu mơ thấy ác mộng. Hàng đêm, anh tựa mình run rẩy, khóe mắt tràn nước mắt, cả cơ thể co quắp đau đớn. Sau đó, cả một đêm, Việt Tuyên đều ôm chặt cô ngủ, bất cứ khi nào tỉnh lại, cô đều phát hiện mình bị Việt Tuyên ôm chặt trong lồng ngực, hai cánh tay anh giữ cô chặt đến mức khiến cô khó thở.

“Anh đã làm gì Việt Tuyên?”

Cuối cùng, Diệp Anh tìm thấy Việt Xán trong nhà kính trồng hoa vào ban đêm, cô đã chất vấn anh. Việt Xán đang xới đất trồng hoa, không khí ẩm ướt ướp lẩn hương hoa, anh lấy chiếc khăn lau ngón tay dính đầy bùn đất, cười nhạt:

“Thế em đã làm gì anh?”

Diệp Anh nhẩn nhện, hít một hơi thật sâu, nói:

“Tôi và Việt Tuyên thật sự định kết hôn. Tôi không phải vì chuyện của Sâm Lạc Lăng mà báo thù anh. Tôi... Tôi thích Việt Tuyên, tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh ấy, sức khỏe anh ấy không tốt, anh ấy cũng là em trai của anh, anh đừng làm khó anh ấy nữa.”

“Ha ha.”

Ánh mắt Việt Xán âm trầm u ám, nụ cười lạnh phảng phất trên gương mặt:

“Quả nhiên, những lời gì mà chỉ cần anh đồng ý giúp em, chắc chắn em sẽ quay lại bên cạnh anh đều là lừa dối. Cứ coi như chuyện của em với Việt Tuyên không liên quan đến Sâm Lạc Lăng, thì việc em đồng ý kết hôn với nó thật sự khiến anh đau lòng. Đáng tiếc, em hiểu Việt Tuyên được bao nhiêu? Đúng, nó là em trai của anh, vì thế anh hiểu nó hơn em trăm nghìn lần!”

“Em cho rằng anh đang làm khó nó?” Nụ cười của Việt Xán lạnh băng tựa như bóng đêm dày đặc bên ngoài nhà kính: “E rằng, không phải anh làm khó nó mà là nó đang làm khó anh. Nó một mực thúc ép anh, gây khó dễ cho anh. Nhưng mắt em đã bị che mờ, cái gì cũng không thấy!”

Diệp Anh nhíu mày: “Anh không cần nói những lời này. Tôi chỉ cầu xin anh đừng làm khó Việt Tuyên nữa.” Sức khỏe của Việt Tuyên vừa mới chuyển biến tốt, cô hi vọng có thể tiếp tục duy trì, không bị chuyện gì ảnh hưởng tới.

Việt Xán hung hăng trừng mắt nhìn cô, rất lâu sau bỗng anh tự cười, thất vọng nói: “Yên tâm, Việt Tuyên của em là hiệp sĩ người sắt không gì có thể phá hủy, không ai có thể làm khó nó. Chỉ có em mới là một đứa ngốc thôi.”

Mấy ngày sau đó.

Trong nhà kính trồng hoa không một bóng người. Việt Xán ngay cả Tạ gia cũng không quay về. Sâm Minh Mỹ cũng không tới nữa. Tất cả dường như đều vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức kỳ dị. Vài ngày mưa liên tiếp, trời âm u sục sùi, lòng Diệp Anh cũng âm trầm như bị thứ gì đó đè nặng, khó thở.

Buổi tối.

Diệp Anh nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ vẫn luôn tí tách, cô mơ màng ngủ. Tiếng mưa phảng phất đem cô trở lại vườn hoa bên đường nhiều năm trước. Trong mưa bụi, hoa tường vi đỏ rực nở rộ, mưa rơi trên tán ô đen to rộng, trong bụi tường vi đỏ như máu, một thiếu niên đang lặng lẽ ngủ. Cách một màn mưa bụi mờ ảo, cô hoảng hốt nhìn người thiếu niên ấy, không tiến lên phía trước, để mặc làn mưa dầm ướt cơ thể người thiếu niên. Càng lúc càng ướt, người thiếu niên trong giấc ngủ co ro lạnh lẽo, run rẩy, cơ thể bị nước mưa ngấm dần dần lộ ra từng tắc từng tắc, trong suốt như dần dần tan biến...

Mở choàng mắt!

Diệp Anh gấp gáp thở.

“Nằm mơ à?”

Nhè nhẹ vỗ lưng cô, giọng của Việt Tuyên dịu dàng và an tĩnh. Mưa bụi hắt vào cửa sổ tạo nên những vệt nước đan chéo nhau, vườn hoa bên ngoài cửa sổ được ánh đèn vàng trở nên mờ mờ trong màn mưa bụi đêm.

“Uống chút nước nào.”

Rót một cốc nước ấm bên đầu giường, Việt Tuyên đặt vào tay cô. Cốc nước ấm nằm trong lòng bàn tay, Diệp Anh chậm rãi uống vài ngụm, sự ấm áp lan truyền từ cổ họng đến dạ dày khiến cả người cô dễ chịu hẳn đi. Việt Tuyên vẫn nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

“Đánh thức anh rồi.”

Hình ảnh trong mộng dần biến mất, Diệp Anh dựa vào vai Việt Tuyên, cọ cọ má cảm nhận nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh. Việt Tuyên đón lấy cốc nước trong tay cô, đặt lại bên đầu giường, cánh tay chậm chậm giữ chặt bà vai cô.

Đèn ngủ tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Sự ấm áp này khiến Diệp Anh bỗng trở nên hồi hộp, cô bất giác ôm chặt Việt Tuyên, gò má áp sát vào ngực anh, nhẹ nhàng nói:

“Cứ như mơ ấy...”

“Hử?” Giọng anh dịu dàng ấm áp.

“...Có thể gặp được anh.” Không biết vì sao, nói đến đây, nhịp tim cô dồn dập điên cuồng, mặt nóng lên, “Việt Tuyên, đôi khi em cảm thấy ông trời nhất định bắt người ta trải qua nhiều đau khổ mới nhận được một phần quà. Nếu có thể lựa chọn, em không muốn trải qua những chuyện đó, nhưng em rất vui vì có thể gặp được anh.”

“...”

Bàn tay trên bà vai cô dừng lại, dường như hô hấp của Việt Tuyên cũng ngừng lại, một lúc sau anh mới hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Nhưng cô vẫn chưa thỏa mãn.

Một đêm mưa như vậy, dường như có một thứ tình cảm gì đó đang sôi trào, cô đưa tay kéo anh xuống chiếc gối trắng, nhẹ nhàng hôn anh, sau đó càng hôn càng nồng nhiệt, càng hôn càng dữ dội. Hơi thở dồn dập, mưa bên ngoài cũng càng thêm dày. Việt Tuyên xoay người ngăn cô lại, cơ thể anh tái nhợt nhưng lại đẹp thon dài, trong màn đêm cơ thể gợi cảm ấy dường như phảng phất hương thơm, khiến tim cô từng đợt đập liên hồi.

“Để anh.”

Việt Tuyên nhìn sâu vào mắt cô, hôn lấy đôi môi cô.

“Tuyên.”

Cả người Diệp Anh run rẩy, cô ôm chặt Việt Tuyên, giao phó toàn bộ cho anh. Cơ thể anh hơi lạnh, tựa như cánh hoa dành dành trắng lạnh của ngày hè. Cô nhất định phải quán chặt anh, ôm chặt anh, khiến cả cơ thể anh nóng rực lên mới không khiến anh tan biến được. Cô yêu người đàn ông này, đúng vậy, trong thời khắc này, cô tình nguyện thừa nhận cô yêu người đàn ông này. Cô tình nguyện kết hôn với anh, cô hi vọng bản thân có thể ở trước mặt anh thể hiện mặt tốt nhất của mình, cô tình nguyện cùng anh sống tiếp phần đời còn lại, cô thích sự ấm áp và niềm hạnh phúc anh dành cho cô, cô cũng hi vọng có thể đem lại sự ấm áp và hạnh phúc cho anh.

“Diệp Anh...”

Việt Tuyên cũng run rẩy hôn cô, đáy mắt anh tràn ngập tình cảm mãnh liệt sâu đậm, nụ hôn của anh càng lúc càng cuồng nhiệt, càng lúc càng mất kiểm soát! Như bị ngọn lửa thiêu đốt, động tác của anh mỗi lần đều kịch liệt hơn lần trước, sâu hơn, điên cuồng hơn, như muốn ôm lấy linh hồn cô, xâm chiếm từng tế bào của cô.

“Việt Tuyên! Việt Tuyên!”

Cơ thể bị khoái cảm mãnh liệt thiêu đốt, lý trí khiến cô muốn Việt Tuyên chậm lại một chút, cô lo lắng sức khỏe anh không chịu nổi cường độ như vậy. Nhưng sự điên cuồng càng lúc càng cao, càng lúc càng mãnh liệt khiến cô không thể suy nghĩ, tựa như cuồng phong bão táp căng đầy tràn tới nổ tung trong bầu trời đêm, cô tình nguyện đón nhận tất cả những gì anh mang đến cho cô.

Cuối cùng.

Như mùi hương dành dành ngào ngạt tươi đẹp!

Ào ồ.

Cuốn đi.

Mưa bên ngoài dày đặc, mùi hương trong phòng cũng nhạt đi. Diệp Anh tỉnh một lúc mới cử động, nhận thấy Việt Tuyên đang dùng khăn ẩm lau những giọt mồ hôi trên cơ thể cô. Động tác của anh cẩn thận và dịu dàng, như thể đang làm một chuyện rất quan trọng, khiến đáy lòng cô trào ra một dòng nước ấm sôi sục.

“Ôm em.”

Vô thức, cô nũng nịu với anh, nín thở chờ đợi. Việt Tuyên sững sờ, sau đó mỉm cười vuốt ve cô, ầm ập nhìn cô:

“Để anh lau cho em trước, em ngủ sẽ dễ chịu hơn.”

“Không cần lau đâu.” Cô nỉ non chui vào lòng anh, “Em thích trên người có mùi của anh,” đôi chân trần quấn chặt lấy chân Việt Tuyên, cô nhắm mắt, ngáp một cái, rồi nũng nịu như một cô gái nhỏ: “Anh cũng không được lau, trên cơ thể anh cũng phải có mùi vị của em.”

Thở dài bất lực, Việt Tuyên tắt chiếc đèn ngủ đầu giường, cùng cô chui vào chiếc chăn mỏng. Rèm cửa vẫn chưa kéo lên, cả căn phòng tối đen, ngoài cửa là tiếng mưa không ngớt, Diệp Anh dần chìm vào giấc ngủ, trong mê man, cô mơ hồ cảm giác như Việt Tuyên muốn nói điều gì đó với cô. Hình thấy quần tất dài màu trắng với hoa văn đan quện rất đẹp là khi cô thấy nó được mặc trên người “tiểu công chúa”, tựa như tiểu tiên nữ thuần khiết từ vương quốc băng tuyết bước ra, khiến người khác không dám nhìn, khiến tất cả các cô bé ở đó đều kinh sợ, quả thực không thể tưởng tượng được lại có thể đẹp đến thế.

Ngón tay siết chặt cốc cà phê, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng cười. Tất cả bày ra trước mắt khiến cô đổ kị bất an, cuối cùng cũng sẽ bị cô giẫm nát dưới chân. Ren trắng thuần khiết coi như là lễ vật “tiểu công chúa” bồi thường cô.

Diệp Anh cũng vừa hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng của bản thảo thiết kế.

Tâm tình cô nhẹ nhàng thoải mái như ánh mặt trời bên khung cửa. Cô mỉm cười nhìn bức vẽ. Một hồi sau, cô đem nó cùng những bản thảo khác đã hoàn thành, đặt vào ngăn kéo khóa. Tracy vừa vặn gõ cửa bước vào, kinh ngạc hỏi: “Cô Diệp, đó là bản thảo cô chuẩn bị tham dự cuộc thi đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.” Nhét chìa khóa vào trong túi, Diệp Anh tiện tay lấy điện thoại ra, nhìn thấy có mấy tin nhắn mới. “Tôi, tôi có thể thưởng thức một chút không?” Tracy kích động nói: “Nghe nói thiết kế của bên cô Sâm cũng xong rồi.” Diệp Anh mỉm cười nhưng khi nhìn vào tin nhắn trên điện thoại thì lại đột nhiên cứng đờ lại, đồng tử co chặt lại, sắc mặt âm u. Tracy bị vẻ mặt này của cô hù dọa, bất giác lùi về sau một bước. Cầm áo khoác và túi xách, Diệp Anh đi nhanh về phía cửa, vừa đi vừa gọi điện, cổ nín cơn giận: “Trong vòng hai mươi phút nữa, tôi muốn gặp anh!”

Vẫn là căn phòng tư nhân theo phong cách Địa Trung Hải.

Diệp Anh đứng trước cửa sổ sát đất màu trắng, cơn giận càng lúc càng gia tăng, cô nắm chặt hai bàn tay, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa. Tay nắm cửa khẽ xoay, hình ảnh người đàn ông kiêu ngạo xuất hiện, cô cầm chiếc gạt tàn thuốc thủy tinh bên cạnh, hung hăng ném về phía đầu người kia!

“Pâng...”

Cho dù Việt Xán nhanh chóng tránh được, nhưng chiếc gạt tàn vẫn sượt qua thái dương, đập vào tường phía sau anh, những mảnh thủy tinh nhỏ văng khắp nơi!

“Tường Vi!”

Việt Xán hoảng hốt, thái dương đau nhức, ngón tay lướt qua trên mặt thấy có vết máu. Lúc nhận được điện thoại của cô, anh đang ở một buổi tiệc quan trọng, ngay lập tức lệnh cho trợ lý tiếp đón, vội vàng tới đây, không ngờ đợi chờ anh lại là cơn giận ngút trời của cô.

“Là do anh đến muộn sao?”

Việt Xán nhìn đồng hồ, rõ ràng một đường tới đây anh chỉ mất mười lăm phút. Những ngày này, để phối hợp với kế hoạch của cô, anh nhất định phải ở cùng Sâm Minh Mỹ, còn phải nhẫn nhịn nhìn cô và Việt

Tuyên bên nhau, thậm chí ngay cả một ánh mắt của cô anh cũng không nhận được. Cuối cùng hôm nay nghĩ đến chuyện được gặp cô, tâm tình anh hân hoan khó kìm chế.

“Tạ Việt Xán!”

Ánh mắt phần nộ, Diệp Anh lạnh lùng cười:

“Anh giỏi lắm! Anh thực sự rất giỏi! Anh cho rằng anh có thể giấu tôi bao lâu nữa? Anh được lắm! Có phải anh cho rằng tôi sẽ cảm ơn anh, tôi sẽ cảm động đến mức khóc lóc nức nở?” Việt Xán hoảng hốt hiểu rõ, anh bắt an ho khan một tiếng: “Em đang nói đến...”

“Tôi đang nói đến Sâm Minh Mỹ! Tôi đang nói đến những việc anh đã làm tại Ý!” Phần nộ nhìn Việt Xán, Diệp Anh tới gần anh, “Khó trách anh luôn mồm bảo tôi từ bỏ, nói anh sẽ thay tôi hoàn thành việc báo thù! Đây là cách của anh sao? Đây là thủ đoạn của anh sao? Tìm người bắt cóc Sâm Lạc Lãng, giam cầm ông ta, tra tấn ông ta, rồi giết ông ta!”

“Sao em...” Việt Xán kinh ngạc.

Với chuyện của Sâm Lạc Lãng, anh đã tiến hành vô cùng bí mật. Từ lúc tiếp xúc với giới xã hội đen ở Ý, đến việc cấu kết của đại ca xã hội đen và Sâm Lạc Lãng, rồi khiến xã hội đen đuổi giết, giam cầm, cuối cùng là xử tử Sâm Lạc Lãng, người biết nội tình rất ít.

Anh có thể khẳng định, Sâm Minh Mỹ không biết chuyện này.

Việt Tuyên cũng không biết.

Diệp Anh lại càng không thể.

“Sao tôi lại biết?” Diệp Anh lạnh lùng cười, “Tạ Việt Xán, từ đầu tới cuối anh coi tôi là một con ngốc, là một đứa đần! Anh cho rằng anh thay tôi giết Sâm Lạc Lãng thì tôi sẽ cảm động trào nước mắt, sẽ mang ơn đội nghĩa anh sao? Cho dù tôi đã từng nói với anh, tôi muốn tự tay báo thù, tôi muốn tận mắt nhìn thấy Sâm Lạc Lãng từng bước từng bước sụp đổ, tôi muốn tận tay cầm dao đâm thẳng vào ngực Sâm Lạc Lãng, vậy mà anh vẫn coi tôi là đứa trẻ con không có não! Anh quá tự tung tự tác, quá tự tin rồi đấy!”

“Diệp Anh”

Nắm lấy bả vai cô, Việt Xán trầm giọng:

“Bất kể nói thế nào thì Sâm Lạc Lãng cũng đã chết rồi! Thù của em đã được báo! Em phải hiểu ông ấy đã đối xử với em thế nào. Thù hận của anh dành cho ông ta cũng không ít hơn em đâu! Trước khi em ở tù ra, anh đã sớm tiến hành kế hoạch này! Anh không biết em sẽ quay về trước mặt anh thế này, anh không biết em cũng có kế hoạch của mình!”

Dừng một chút, Việt Xán lắc đầu: “Không, nếu sớm biết, anh cũng không muốn em nhúng tay vào! Em đã từng trải qua quá nhiều chuyện không vui, anh chỉ hi vọng, con đường tương lai em sẽ không bị những thứ u tối và máu tươi nhuộm lẩn.”

“Không muốn tôi nhúng tay? Anh thay tôi báo thù? Cho nên, đơn giản như vậy, thù của tôi đã được báo?” Diệp Anh lạnh lùng nói, cười quỷ dị, “Đơn giản vậy sao? Sáu năm nay, mỗi đêm tôi đều trần trọc, đơn giản như vậy tôi sao có thể hài lòng được, một đao kết thúc tất cả sao?”

Giọng của cô càng lúc càng lạnh: “Anh có biết Sâm Lạc Lãng đã làm ra những chuyện gì không? Ông ta đánh cắp thiết kế của bố tôi, lấy cắp công ty của bố tôi, ông ta còn mê hoặc mẹ tôi sau lưng bố tôi, ông ta hại bố tôi đến mức phải tự sát!”

Lòng ngực Việt Xán cứng lại.

“Bố tôi, người yêu thương tôi nhất,” Đáy mắt lạnh lùng đã không còn nước mắt, cô lạnh nhạt nói, “đã mang theo bao nhiêu đau khổ sâu kín, từ bỏ cuộc sống, từ bỏ nhân gian.”

“Trường Vi...” Việt Xán khàn giọng gọi.

“Sau đó,” cô tiếp tục nói nhàn nhạt, “Ông ta bắt đầu đâm ô tôi. Từ khi tôi bảy tuổi, ban đêm ông ta thường vào phòng tôi, cởi quần áo của tôi, sờ bầu ngực còn chưa phát triển của tôi...”

“Đừng nói nữa!” Việt Xán đau khổ gầm lên.

“Mười một tuổi, Sâm Minh Mỹ bỏ thuốc vào trong cốc nước, đưa tôi lên giường của Sâm Lạc Lãng,” khẽ giương mắt, Diệp Anh cười mỉa mai, “Đó chính là Sâm Minh Mỹ trong mắt anh, người mà không liên quan đến thù hận với tôi đây. Cô ta đã khiến Sâm Lạc Lãng cuối cùng cũng chính thức cưỡng bức tôi!”

“Đủ rồi!” Việt Xán không thể nghe tiếp nữa, nổi đau như xé rách cơ thể anh.

“Không, Sâm Lạc Lãng chưa bao giờ cảm thấy đủ!” Nhìn đôi mắt đau khổ của Việt Xán, oán hận của Diệp Anh dường như cuối cùng cũng tìm được lối để nói ra, “Ông ta không chỉ cưỡng bức tôi một lần, không chỉ hai lần. Ông ta chỉ muốn phá vỡ cánh cửa phòng tôi, trói chặt hai tay tôi vào đầu giường...”

“Đừng, đừng nói nữa!”

Nắm chặt bả vai Diệp Anh, Việt Xán cầu xin cô!

“Anh còn nhớ những dấu vết trên cơ thể tôi năm đó chứ? Ở đây, ở đây, ở đây, ở đây,” ngón tay cô lạnh lùng lướt qua cổ, xương quai xanh, ngực, bụng, thậm chí cả phần thân dưới. Nụ cười quỷ dị của Diệp Anh tựa như cây thuốc phiện có độc, âm u mà lạnh lẽo, “Còn ở đây nữa, đây nữa, toàn bộ đều là bị Sâm Lạc Lãng dùng...”

“A!”

Việt Xán đau khổ đến cùng cực, anh mạnh mẽ dùng đôi môi của mình để che lấp đôi môi vẫn còn muốn tiếp tục nói của cô. Cô ra sức tránh né! Anh hung hăng giữ chặt cô, đôi môi run rẩy dán chặt để cô không thể tiếp tục nói thêm bất kỳ điều gì nữa.

Anh không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Tuy sớm hiểu rõ chân tướng sự việc nhưng chân tướng trắng trợn từ miệng cô nói ra là một chuyện quá tàn nhẫn! Nếu anh chỉ nghe thôi đã cảm thấy đau khổ, khó chấp nhận được thì những năm đó, cô ấy làm sao trải qua được những ngày như vậy?

Giọt nước lạnh leo chảy trên mặt Diệp Anh.

Nhưng cô biết mình không hề khóc.

Cô đã sớm không rơi lệ vì những điều này nữa rồi.

Cuối cùng, Việt Xán dường như đã bình tĩnh lại, chặt vật ngắc đầu, nhưng không để Diệp Anh nhìn thấy khuôn mặt mình. Đáy lòng Diệp Anh tựa như trào ra một dòng nước, chậm chậm thiêu đốt dần oán hận và căm phẫn.

“Trước khi gặp anh, tuy trong lòng tôi căm hận Sâm Lạc Lãng nhưng chỉ có thể lặng lẽ, thậm chí bình tĩnh sống, học hành.” Thẩn thờ nhắm mắt lại, Diệp Anh nhớ lại ngày gặp Việt Xán dưới cây hoa tường vi đỏ rực trong làn mưa, “Nhưng gặp anh rồi, anh tựa như một ngọn lửa lớn, mãnh liệt, kiêu ngạo xâm nhập vào thế giới của tôi. Anh khiến cho tất cả những thứ tôi có thể nhẫn nhịn trở nên không thể nhẫn nhịn nữa.”

Việt Xán ôm chặt lấy cô.

“Khi đó, tôi đánh thêm mấy chìa khóa phòng nữa, vài lần nhảy ra khỏi cửa sổ, tôi đã không thể nhẫn nhịn thêm nữa, cho dù hậu quả có bị ông ta đánh chết...” Lòng mi khẽ run rẩy, cô mở mắt nhìn anh, “Cho nên, khi anh nói muốn dẫn tôi thoát khỏi nơi đó, đến nước khác, cùng nhau sinh sống, tôi đã đồng ý. Tôi muốn sống cùng anh. Cho dù tạm thời buông tha báo thù cho bố, tôi nghĩ bố cũng sẽ tha thứ cho tôi, bố không muốn nhìn thấy con gái của ông phải sống dưới sự ám ảnh của Sâm Lạc Lãng.”

“Xin lỗi...”

Trên đỉnh đầu cô, anh run rẩy nói, đôi tay siết chặt tựa như muốn đem cô siết chặt vào xương cốt mình.

“Anh nhất định không biết đêm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, để tôi nói cho anh biết, được không?” Cười thất thần, ánh mắt Diệp Anh xa xăm, “Đêm đó, hoa tường vi ngoài cửa sổ vừa mới nở rộ...”

Đêm đó, cô mở cửa sổ, mưa phùn hắt nhẹ. Trong màn đêm, những nụ hoa tường vi trắng nhè nhẹ bung mình. Đó là những bông tường vi đêm đầu tiên của mùa hạ, những hạt mưa trong suốt đọng trên những đóa hoa trắng, sự yên tĩnh ấy khiến cho không gian tựa như có chút bất an. Đêm mưa, nhiệt độ xuống thấp,

mẹ đang ngủ, cô đã thu dọn tất cả hành lý của mình, rồi kiểm tra lại thuốc của mẹ, máu bên tai như ầm ầm chảy, cô chăm chăm nhìn đồng hồ.

Tích tắc.

Kim đồng hồ thật dài.

Đúng tám giờ.

Mưa phùn ngoài cửa sổ khiến ánh đèn đường trong mưa bụi trở nên mơ hồ. Cô khẽ khàng đi về hướng cửa sổ nhìn hết lần này tới lần khác, lòng nóng như lửa đốt. Cô không biết xảy ra chuyện gì, vì sao đến giờ hẹn mà Xán vẫn chưa xuất hiện!

Trái tim cô càng lúc càng trùng xuống!

A Xán và cô đã chuẩn bị lâu như vậy, hết thấy đều chờ đợi thời khắc này, nhưng cô lại bắt đầu sợ hãi, sợ chỉ cần xuất hiện một sơ xuất, nháy mắt tương lai sẽ... Trong màn đêm, mưa càng lúc càng lớn, đèn đường mờ ảo chỉ còn thấy ánh sáng mơ hồ, mà kim đồng hồ vẫn tích tắc, tay cô nắm chặt cửa sổ, chờ mong giây tiếp theo có thể nhìn thấy hình ảnh người thiếu niên thân quen kia xuất hiện.

“Pâng—”

Cửa phòng bị đập ra thô lỗ.

Cô run rẩy hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy rõ ràng là Sâm Lạc Lãng say rượu đã phá cửa vào, mùi rượu nồng nặc xông tới. Nhìn thấy hành lý của cô trên mặt đất, hắn đảo cười, tới gần cô:

“Tiểu công chúa của ta, cháu muốn chạy trốn sao?”

Nỗi sợ hãi lâu dần tích tụ đã khiến cô bất giác co rúm lại về phía sau, cả người dán chặt vào khung cửa sổ.

“Ha ha ha ha ha ha, cháu quá viễn vông hão huyền rồi đấy!” Mùi rượu xộc ra khiến cô ghê tởm. Cả khuôn mặt Sâm Lạc Lãng gần như dán chặt vào mặt cô, hắn nhe răng ra cười, “Tiểu công chúa Tường Vi xinh đẹp, xin cháu hãy nhớ kỹ, từ trong ra ngoài, mỗi một sợi tóc, mỗi một tác da, mỗi một điểm tâm tư nào của cháu đều thuộc về ta! Đừng tưởng thả lỏng cháu một chút, cháu liền mọc thêm đôi cánh bay đi!”

Vươn đầu lưỡi, hắn chậm chạp liếm hai gò má cô.

“Cút ngay—”

Cô không chịu được hét chói tai, liều mạng đẩy ông ta ra.

“Pâng—”

Đầu cô bị ông ta đẩy đập về phía cửa sổ, mùi tanh của máu tươi và bóng tối bao phủ cô, trời đất quay cuồng, hai mắt không mở ra được, cơn đau khiến toàn thân cô trở nên tê liệt, máu tươi chảy tràn tầm mắt cô!

“Nói! Tên tiểu tử thối kia là ai!”

Sâm Lạc Lãng một lần nữa hung hăng đập đầu cô vào cửa sổ, máu tươi phun tung tóe, đóa tường vi trắng vừa nở bên cửa sổ bị nhuộm máu đỏ tanh, hắn gầm gừ bên tai cô:

“Người dám cùng hắn bỏ trốn! Tiện nhân! Có phải lâu rồi không được nếm mùi vị của ta mới đói khát khó chịu như vậy, hả?” Hắn vừa nói vừa mang theo hơi rượu buồn nôn, hắn như con dã thú xé rách quần áo của cô, hướng về phía bộ ngực cô đang đầm đìa máu tươi chảy.

“Cút ngay—”

Nỗi sợ hãi tựa như màn đêm trong cơn mưa tầm tã, cô kêu to, dùng hết sức lực của bản thân, hai tay cô cố gắng cào cấu mặt hắn, những móng tay trên hai bàn tay cô thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ trên da thịt.

Sâm Lạc Lãng kêu lên thảm thiết.

“Tiện nhân!”

Hắn nổi giận đá cô từ cửa sổ đến trước bàn, lực mạnh đến mức cả người cô bị bay lên, trán đập mạnh vào cạnh bàn “Pâng—”, máu tươi đỏ sậm như thác nước tuôn trào, cô đau đến mức ngay cả tiếng rên cũng không thể kêu, ngực cuộn cuộn cơn buồn nôn, cả người co giật.

Tưởng như chỉ mới hôn mê vài giây, cô yếu ớt tỉnh dậy, chưa kịp đưa tay lau máu dính đầy hai mắt, cô cảm thấy cả người dường như trần trỗng, người đàn ông đầy mùi rượu kia đang định tách hai chân cô ra!

“A Xán—”

Giống như một con cá sắp chết, cô liều mạng giãy dụa, nhưng người đàn ông đang găm nhăm cô tựa như một tòa núi lớn rắn chắc, tứ chi của cô như bị đóng đinh trên mặt đất, máu đỏ tươi trên mặt cô chảy xuống.

“A Xán—”

Ánh đèn đường mờ ảo, lung lay trong màn mưa bụi, đóa tường vi nhiễm máu, người thanh niên kia sẽ đến cứu cô. Sau đó, người thay niên kia sẽ điên cuồng xuất hiện ở đầu đường, chạy về phía trước, sẽ cứu cô, nắm lấy tay cô, mang cô đến đất nước xinh đẹp đã trông đầy tường vi kia!

Mặt đất giá lạnh.

Trần trụi.

Cô tuyệt vọng khàn giọng.

“A Xán—”

Dưới ánh nhìn mơ hồ, một bóng người xuất hiện, máu toàn thân đông cứng lại, cô mở to mắt nhìn, giây tiếp theo nỗi vui mừng khiến máu toàn thân cô như vạn mã lao ra.

“A Xán—”

Sâm Lạc Lãng cả người đầy mùi rượu cũng từ ngực cô ngẩng lên, đột nhiên cười to, đẩy mạnh đầu cô: “Tiểu công chúa của ta, nhìn rõ xem đây là ai!” Bóng người mơ hồ dần rõ ràng, trái tim cô như chìm xuống vực sâu, “Mẹ...” Cô không thể tin vào mắt mình. Mẹ không muốn cô chạy trốn, nên cô đã bỏ thuốc ngủ vào cốc nước của bà, chuẩn bị khi A Xán đến, đưa mẹ rời đi cùng. Mẹ vốn dĩ đang ngủ sao lại có thể xuất hiện ở trong phòng lúc này?

Đôi mắt yếu ớt như hai vì sao đã tắt, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, hoa cỏ xanh tươi, nhưng sắc mặt Diệp Anh tái nhợt bị hồi ức ác mộng giữ chặt, dường như không nghe thấy âm thanh lo lắng đau lòng của Việt Xán. Mỗi một khắc thời gian đêm đó đều như một mảnh thủy tinh vỡ ngấm máu sắc bén xoẹt trong trí óc cô!

“...Ông ta cầm chiếc roi da trên tường,” Đờ đẫn nói tiếp, cô rùng mình, ánh mắt trống rỗng: “Bắt đầu đánh mẹ tôi...”

Đó là ký ức đau đớn nhất của đêm đó.

Khi Sâm Lạc Lãng vung roi, khi từng roi một rơi trên người mẹ cô, khi mẹ cô bị đánh đến rách quần áo, vết lần roi ứa máu đầm đìa, khi mẹ cô bị đánh đến khóc lóc thảm thiết, ôm đầu trốn tránh...

Cô bỏ nhào về phía trước, điên cuồng đánh Sâm Lạc Lãng. Cô biết bị cái roi kia đánh sẽ rất đau, đó là cực hình khiến da thịt bong lóc! Một khắc kia!

Cô thà rằng Sâm Lạc Lãng giết cô!

Thà rằng Sâm Lạc Lãng cường bạo cô!

Cho dù Sâm Lạc Lãng cường bạo cô một trăm lần, một nghìn lần, chỉ cần hắn có thể thả mẹ cô, cho dù phải quì xuống dập đầu Sâm Lạc Lãng, cô cũng tình nguyện!

Sâm Lạc Lãng càng lúc càng cười điên cuồng, hắn ta hiểu rõ cách làm như vậy so với bất kỳ sự trừng phạt nào khác càng khiến cô tê tâm liệt phế hơn hết thảy. Hắn lần lượt đá văng ý đồ bảo vệ mẹ của cô, chiếc roi da trong tay vẫn quất tới trong tiếng kêu cầu xin thảm thiết của mẹ, mà roi cuối cùng lại hướng đến khuôn mặt của mẹ cô!

Mẹ kêu gào thảm thiết! Chiếc roi đầy máu giống như tách khuôn mặt mẹ thành hai nửa! Cô sợ hãi vô cùng! Cơ thể mẹ bị chiếc roi đánh ngã về phía sau, thẳng về phía góc bàn sắc bén vừa rồi còn nhuộm máu của cô! Pâng — Cơ thể mẹ co giật vài cái, sau đó trở nên bất động. Khi cô run rẩy bò đến, đầu mẹ cô đã chảy tràn máu trên sàn nhà. Cả thế giới như bị hủy diệt chớp nhoáng, cô run rẩy sờ mũi mẹ, đôi mắt mẹ trừng lớn, nằm bất động trên đất, khóe miệng cũng chậm chậm ứa máu. Điên cuồng, tuyệt vọng, cô hướng về ngực mẹ, lắng nghe tiếng tim mẹ đập.

Im lặng.

Như vậy.

Như vậy.

Thật như vậy.

Im lặng.

Im lặng tựa như đóa tường vi trắng bên cửa sổ. Im lặng tựa như ánh đèn đường vàng nhạt trong làn mưa bụi vĩnh viễn không xuất hiện bóng người. Im lặng như đôi mắt mẹ đang trừng trừng mở và vũng máu đỏ tươi bên cạnh. Chậm chậm, ánh mắt cô rời khỏi mẹ, nhìn thấy con dao gọt hoa quả vừa từ trên bàn rơi xuống. Tất cả như một động tác chậm, cô cầm lấy con dao gọt hoa quả, đứng dậy, hướng về phía Sâm Lạc Lăng vẫn đang chờ đợi cầm chiếc roi da.

Giết ông ta.

Khi cô vọt tới, đâm dao vào ngực ông ta, cô rõ ràng đã chết lặng nhưng thực sự bình tĩnh. Khi cô rút dao ra, hung hăng đâm nhát thứ hai, khi máu tươi của ông ta phun lên mặt cô, cô mới bắt đầu cảm nhận được sự sáng khoái của cơn hủy diệt.

Giết ông ta.

Cô muốn giết ông ta.

Vì thế, đó là nhát đâm thứ ba!

Thứ tư!

Màu máu đỏ tươi khiến cả thế giới đỏ rực.

“Ha ha!” Diệp Anh điên cuồng cười, đồng tử chuyển động, giọng nói quỷ dị, “Ông có biết cảm giác của người chết là thế nào không? Giống như là tất cả đều có thể chấm dứt, tất cả cuối cùng cũng có thể chấm dứt rồi.”

“Diệp Anh!” Đau đớn ôm chặt cô vào lòng, tay run rẩy vuốt ve mái tóc cô: “Xin lỗi, nếu như anh ở đó, nếu như lúc ấy anh ở đó...”

“Đáng tiếc đó chỉ là một con dao gọt hoa quả” giọng nói của cô từ trong lồng ngực Việt Xán thốt ra, “Khi đó tôi nghe nói, ông ta chỉ nằm viện tĩnh dưỡng nửa tháng là có thể hoàn hảo không sót mẻ xuất hiện. Anh có biết khi đó tim tôi như thế nào không? Tôi hận, vì sao tôi chỉ đâm bốn nhát? Vì sao không tiếp tục đâm tiếp?”

“Xin lỗi!” Việt Xán dường như chỉ có thể nói duy nhất câu này.

“Bố tôi chết rồi, mẹ tôi cũng chết,” cô yếu ớt đẩy anh ra, “Vết thương một tháng của ông ta, tôi ngồi tù sáu năm. Không, Việt Xán, không đủ. Giết ông ta, chưa đủ. Tôi muốn từng chút từng chút phá hủy ông ta. Tôi muốn từng bước giày vò ông ta. Tôi muốn nợ máu phải trả bằng máu. Tôi muốn ông ta sống không bằng chết!”

“Có lẽ anh không hiểu. Nhưng, tôi hận anh.”

Đôi mắt lạnh lùng, Diệp Anh nói:

“Việt Xán, tôi hận anh!”

Ác mộng ngổn ngang. Điên cuồng trong màn mưa bụi giữa ngã tư đường, con đường nhỏ dưới mưa đêm càng thêm dài và mờ mịt, nỗi sợ hãi không biết sẽ xảy ra chuyện gì, làn mưa bụi trắng xóa, đưa tay ra không nhìn rõ nằm đầu ngón tay, trái tim như muốn vỡ tung, nỗi hoang mang đó, nỗi sợ hãi đó...

Nỗi sợ hãi không tên ấy lại chân thật như dự cảm được. Mẹ. Mẹ – Bóng người hỗn loạn, những lời mắng nhiếc, những thứ ấy dập dềnh tới lui, anh giận dữ chạy trốn, anh có thể nhìn thấy trên bậc thang cao cao kia... Tựa như một con chim yến đang rơi xuống.

Mồ hôi ướt đầm, khuôn mặt Việt Xán trên gối đang rên rỉ, hỗn hển, trái tim co lại, anh bị giữa chặt trong cơn ác mộng. Trong màn mưa bụi kia, âm thanh rơi xuống vang vọng, vũng máu bị nước mưa rửa sạch, chảy tràn về các phía.

“Aaaaa”

Hét lên một tiếng, Việt Xán tỉnh dậy, mồ hôi ướt lạnh, cả cơ thể run lên. Rất lâu sau, anh nhắm chặt mắt, trong lòng anh hiểu rõ những lời của Diệp Anh hôm nay đã khiến anh gặp phải cơn ác mộng này.

Đi tới bên cửa sổ, kéo tấm rèm cửa dày, Việt Xán lặng lẽ tựa bên khung cửa, bên ngoài là màn đêm đen đặc. Cô ấy sai rồi, anh biết. Đêm đó, mẹ của anh cũng đã chết. Anh đã đợi ở góc rẽ trên con ngõ nhỏ dưới cửa sổ phòng cô, rồi anh nhận được cuộc điện thoại kia, anh đã chạy như điên, cố gắng về nhà nhanh nhất!

Có lẽ nếu nhanh hơn năm phút.

Cho dù chỉ cần nhanh hơn hai phút thôi!

Mẹ của anh sẽ không chết...

Đêm đó chắc là đêm bị nguyên rửa. Tuy rằng anh chưa bao giờ tin những điều này. Hít một hơi, khói thuốc lượn lơ trong bóng đêm không dứt, Việt Xán nhếch môi chua xót.

Trong màn đêm đen nhánh, cánh cửa phòng thiết kế của Diệp Anh khép hờ, ngăn kéo khe khẽ được mở ra, bên trong rõ ràng là bản thiết kế Diệp Anh vừa hoàn thành.

Thiết kế bị lấy ra xem.

Người kia dường như kinh ngạc đến sững người.

Sau đó, người ấy đem chúng đặt vào máy photo, tia sáng từ máy photo chớp qua mấy lần.

Buổi sáng hôm sau.

Sâm Minh Mỹ trừng mắt nhìn bản thiết kế trước mặt, ngón tay khẽ run, cố gắng nhìn lại từng trang một. Sắc mặt cô rất khó coi, cả cơ thể cũng không chịu được run rẩy. Cho dù dùng ánh mắt soi mói nhất, những thiết kế này của Diệp Anh cũng vĩnh viễn xuất sắc hơn những thiết kế của cô mấy bậc.

Linh cảm về ren trắng của cô trước mặt Diệp Anh chỉ như thứ đồ chơi của trẻ con. Suy sụp ném rơi những bản thiết kế trong tay, Sâm Minh Mỹ cười tự giễu, đó cũng chẳng phải thứ đồ chơi của trẻ con, đó là thứ “tiểu công chúa” mặc khi chưa tới mười tuổi.

Cơn hận đã dần dần ăn mòn.

Luôn có những người như vậy...

Luôn có những thiên phú dị bẩm, dường như sinh ra đã cao cao tại thượng, thành công và thắng lợi đạt được dễ như trở bàn tay. Ở trước mặt những người này, cho dù cố gắng và siêng năng đến thế nào cũng đều rất nực cười.

Trước đây là “tiểu công chúa” kia.

Bây giờ là Diệp Anh.

Cô đã mất thời gian nhiều năm như vậy, dốc sức cho ngành thời trang, khó khăn lắm mới đứng vững được một góc nhỏ nhoi, vậy mà Diệp Anh từ trường đại học gà mờ nào đó ở nước ngoài lại dễ dàng đẩy cô ra. Cô hao tổn tâm huyết, vì cuộc thi lớn này mà vất vả nghĩ ra bản thiết kế, thế mà Diệp Anh chỉ cầm cây bút nhẹ nhàng đã đem tất cả của cô ném xuống bùn đất.

Nắm chặt bàn tay.

Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đau đớn.

Sâm Minh Mỹ hít một hơi thật sâu. Không. Ai cũng không thể xem thường cô. Những người cao ngạo kia sẽ có một ngày phải bò dưới chân cô.

Tạ thị những ngày cuối thu. Hoa tường vi trước cửa sổ đã không còn nở rộ như những ngày hè. Chỉ riêng các loại tường vi trong nhà kính vẫn nở rộ hết đợt này tới đợt khác, tựa như quên hết các mùa, kiên trì ngày đêm, năm tháng, biến hoa vẫn nở rộ.

Nhưng Diệp Anh lại không hề đi đến nhà kính.

Mấy lần Việt Xán cố gắng ngăn đón cô, nhưng cô nhìn thấy anh từ xa lại càng cố tránh. Nếu không né được, về mặt cô cũng lãnh đạm, không muốn nghe anh giải thích bất cứ điều gì. Ngược lại, cô đối với Việt Tuyên càng dịu dàng, đi làm và tan làm cùng Việt Tuyên, thường xuyên đẩy Việt Tuyên đi dạo trong vườn hoa hoặc ra ngoài hẹn hò. Bữa tối ở nhà, trong mắt cô cũng chỉ có thể nhìn thấy duy nhất một mình Việt Tuyên.

Những ngày này, về mặt Sâm Minh Mỹ rất tiêu tụy, như thể hàng đêm đều thao thức, cả người gầy đi, đôi mắt thâm quầng. Tối nay, Tạ Hoa Lăng liếc qua Sâm Minh Mỹ, nhíu mày nói:

“Cho dù tuổi trẻ cũng phải chú ý chăm sóc sức khỏe.”

Sâm Minh Mỹ sững sờ, lập tức nhu thuận trả lời: “Dạ vâng, cháu sẽ chú ý, cảm ơn bác gái.” Cô tiếp lời: “Bác à, cháu thấy tinh thần bác cũng không tốt lắm, gần đây cháu mới bảo người mang một ít tổ yến thượng hạng về, muốn đưa bác bồi dưỡng sức khỏe, được không ạ?” Tạ Hoa Lăng từ tốn nhai miếng thịt cừu nhỏ: “Ừ.” Sắc mặt Sâm Minh Mỹ hiện lên một tia vui mừng, khóe môi cong lên, mỉm cười với Việt Xán bên cạnh, sau đó đặc ý nhìn Diệp Anh trước mặt. Diệp Anh gỡ xương cá xong, gấp những miếng thịt cá đã sạch xương vào bát Việt Tuyên. Gần đây sức khỏe của anh càng lúc càng tốt, đã có thể ăn được một ít hải sản. Cảm nhận được ánh mắt Sâm Minh Mỹ, cô ngược mắt, cười nhẹ. Sau khi tin tức Sâm Lạc Lăng chết truyền ra, Tạ Hoa Lăng vốn luôn lãnh đạm với Sâm Minh Mỹ cũng đã ôn hòa hơn một chút.

“Con có chuyện muốn tuyên bố.” Sau khi ăn miếng cá Diệp Anh vừa đặt vào trong bát, Việt Tuyên lấy khăn lau khóe miệng, dịu dàng nhìn Diệp Anh, nắm lấy tay cô, nói với mọi người trên bàn ăn: “Diệp Anh và con đã đính hôn một thời gian, chúng con chuẩn bị...”

Sống lưng cứng lại, Sâm Minh Mỹ cắn chặt môi, cô dự cảm sắp phải nghe chuyện gì, nhưng đó là những gì cô không muốn nghe! Không gian bên cạnh như đóng băng trong chớp mắt khiến Sâm Minh Mỹ rùng mình.

“...Tháng sau cử hành hôn lễ, đến lúc đó mời mọi người tham dự hôn lễ.” Việt Tuyên dịu dàng mỉm cười, nắm lấy cánh tay còn lại của Diệp Anh, lòng bàn tay nóng bỏng, sau đó anh lại càng nắm chặt hơn, đầy mắt có sự nồng nhiệt chưa từng có, phảng phất như hương thơm hoa dành dành giữa cảnh sắc tươi đẹp mùa hè khiến người ta rung động.

“Không được!”

Tạ Hoa Lăng lập tức phản đối.

“Mẹ.”

Giọng của Việt Tuyên trầm lại, ánh mắt dừng ở khuôn mặt Tạ Hoa Lăng. Sắc mặt Tạ Hoa Lăng thay đổi, đầu tranh vải giấy, mềm giọng nói: “Dù sao con cũng đã lớn rồi, không cần nghe lời mẹ nữa! Nhưng con đã đồng ý với mẹ chuyện gì, con đừng quên!”

“Con sẽ nhớ rõ.”

Việt Tuyên trả lời xong, quay đầu nhìn Diệp Anh, tình ý dịu dàng như biển trong đôi mắt kia khiến ngực Sâm Minh Mỹ thất lại. Cô không ngờ Tạ Hoa Lăng lại có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy. Nhưng giờ phút này cô cũng không hề có bất cứ lập trường nào để phản đối.

“Điều này không thể.”

Âm thanh lạnh băng bên cạnh vang lên, Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên quay đầu, thấy Việt Xán nhìn thẳng Việt Tuyên. Sắc mặt anh tái đi, ánh mắt không hề che giấu sự lạnh buốt thấu xương. Lúc này cô mới nhận ra hơi thở lạnh băng trong không khí khi nãy đúng là từ trên người Việt Xán tỏa ra.

“Hai người,” ánh mắt lạnh băng từ tốn nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh, Việt Xán gần từng tiếng: “Tuyệt – không – thể – kết – hôn.”

Diệp Anh nhú mày, Việt Tuyên lặng lẽ nhìn Việt Xán, hai người không nói gì, tựa như phản ứng của Việt Xán đã sớm nằm trong dự đoán của hai người, không hề ngạc nhiên. Tạ Hoa Lăng tuy kinh ngạc nhưng xưa nay vẫn luôn chán ghét Việt Xán nên cũng không nói gì.

“Vì sao?”

Thay vào đó là Sâm Minh Mỹ, cô ngạc nhiên, không nhận được bèn hỏi. Vì sao người phản đối lại là Việt Xán? Tạ Hoa Lăng là mẹ của Việt Tuyên, cô là vợ chưa cưới trước kia của Việt Tuyên, vì sao lên tiếng phản đối lại là người anh cùng cha khác mẹ trước nay không có tình cảm sâu đậm gì với Việt Tuyên?

“Bởi vì – Tôi không đồng ý!”

Chiếc cằm Việt Xán căng cứng lại, anh lạnh lùng nhìn Việt Tuyên, đứng dậy ném mạnh khăn ăn xuống bàn, dao đĩa loảng xoảng! Trước sự chết lặng ngạc nhiên của Sâm Minh Mỹ và những lời mắng chửi “Đứa lỗ mãng”, “không giáo dục” của Tạ Hoa Lăng, Việt Xán căm hận bước nhanh ra khỏi phòng ăn!

Cửa sổ hành lang mở rộng, gió ban đêm thấm lạnh.

Việt Xán càng đi càng nhanh!

Huyết thái dương thành thịch đập!

Khuôn mặt tái mét đã trở nên dữ tợn!

Tạ Phong đứng chờ cuối hành lang bị anh dọa đến phát run, mãi đến khi ánh mắt lạnh lùng tàn ác của Việt Xán lướt qua mới lấy lại tinh thần, tiến về phía trước, cẩn trọng nói: “Bên Ý đã có tin tức.” Về mặt Việt Xán không đổi, nghe báo cáo xong chỉ hừ lạnh: “Điều tra tiếp!”

“Nếu tin tức chuẩn xác,” Khuôn mặt thiếu niên của Tạ Phong lộ ra một tia hung ác, “chúng ta có cần...”

Dừng bước, Việt Xán nhắm mắt nói: “Không. Lúc ấy, hãy đợi lệnh của tôi.”

Tạ Phong có chút hoang mang, nhìn về mặt Việt Xán, lập tức đồng ý: “Vâng, đã rõ!”

Bước vào phòng, Việt Xán lặng lẽ ngồi sau bàn làm việc, lấy ra một bao thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác, mùi thuốc lá tràn ngập căn phòng.

Sâm Minh Mỹ cũng có một đêm không ngủ.

Khuôn mặt cô tiêu tụy.

Về mặt ẩm đạm.

Rượu vang trên quầy bar đã uống gần cạn, đôi mắt lơ đãng, cô khẽ lắc ly rượu trong tay. Trước mặt là hình ảnh bản thiết kế Diệp Anh chuẩn bị cho tham dự cuộc thi lần này, nhưng trong trí óc cô lại là cảnh tượng Việt Tuyên tuyên bố sắp kết hôn với Diệp Anh và sự phản ứng kịch liệt bất ngờ của Việt Xán.

“... Cô thật lợi hại.”

Say đến mức gục lên cánh tay mình, Sâm Minh Mỹ ngây ngốc cười, ly rượu trên tay nghiêng đổ, rượu vang trong suốt đổ thấm chảy tràn lên quầy bar, đầu ngón tay cô nhấp vào nước rượu đỏ như máu kia, rồi vẽ gì đó lên mặt bàn, tự thì thầm:

“Cô thật giỏi lắm... Diệp Anh.. Ha ha... Tôi tự thấy mình không bằng...”

Bên này Việt Tuyên và Diệp Anh lại có một đêm ngủ ngon.

Dưới chiếc chăn màu trắng, bàn tay hai người nắm chặt, đầu gối đầu, mặt đối mặt.

Hàng lông mi đen dài xinh đẹp, đôi má đỏ bừng như rượu, bờ vai trần hơi lộ ra khỏi chăn, dường như cả hai đang chìm trong giấc mộng đẹp, ngay cả nụ cười hạnh phúc của hai người tựa hồ cũng giống nhau như đúc.

Ngày hôm sau.

Diệp Anh tỉnh thần thoải mái rời giường, sáng sớm thay quần áo ra vườn hoa chạy bộ vài vòng. Cô gặp phải Việt Xán dường như cả đêm không ngủ, vừa mới bước ra từ nhà kính trồng hoa. Cô giảm tốc độ, chào hỏi anh, xem ra tâm tình rất tốt. Mà Việt Xán chỉ lặng lẽ nhìn, rồi bước qua mặt cô.

Điều này không giống với tưởng tượng của cô.

Diệp Anh nhú mày, tiếp tục chậm chậm chạy. Nhưng có chuyện gì có thể hoàn toàn giống với cô tưởng tượng chứ? Cô cười nhạt, sau đó ngẩng đầu lại càng cười tươi hơn, chạy về phía Việt Tuyên đang ngồi dưới đình hoa.

21. Chương 21

“Diệp Anh...” Trong âm thanh đó có chút khác thường. Cô ní non, muốn tỉnh lại trả lời anh, nhưng cả cơ thể mệt mỏi đến mức cả đầu ngón chân cũng không nhúc nhích nổi. Cô cảm giác cơ thể được Việt Tuyên ôm chặt, thậm chí còn chặt hơn mấy đêm trước, chặt đến nỗi khiến cô có chút không thoải mái, cô vừa mơ màng ngủ vừa hậm hừ vài tiếng, cái ôm kia mới dần dần thả lỏng ra.

Sau khi tỉnh lại...

Cô muốn hỏi xem lúc này anh muốn nói gì..

Đó là ý niệm cuối cùng trong đầu trước khi cô mông lung chìm vào giấc ngủ.

Tiếng mưa tí tách.

Tí tách.

Tí tách.

Tiếng mưa không ngớt cũng chìm vào giấc mộng của cô. Giọt mưa từ trên tán ô đen rơi xuống, từng giọt trong suốt. Trên góc đường Paris, lần đầu tiên nhìn thấy anh, hình dáng anh hiện lên trong mưa bụi như một bức tranh thủy mặc... Bức chân dung của anh... Ngăn xe lăn của anh lại... Trong màn mưa cố gắng đập vào cửa xe của anh... Sự lạnh lùng của anh, sự lạnh đậm của anh, sự xa cách của anh giống như giọt mực nhỏ vào trong nước, tản mát sự dịu dàng, êm dịu...

Mưa càng lúc càng dày.

Tiếng mưa lộp độp.

Một tiếng “Pâng” vang lên!

Hình như một cánh cửa sổ bị gió thổi bật ra!

Diệp Anh tỉnh lại.

Cả căn phòng tối đen, cây cối ngoài cửa sổ bị gió thổi xào xạc, mưa phùn đã chuyển thành mưa to tầm tã, mưa trắng xóa “ào ào” đập vào cửa kính, như dòng nước trong suốt cuộn cuộn cuốn tới. Nhìn mưa to bên ngoài cửa sổ, yên lặng vài giây cô mới ý thức được cả căn phòng vắng lặng, bên cạnh cô không một bóng người.

Việt Tuyên đâu?

Cô vội vàng đưa tay ra sờ vị trí bên phía Việt Tuyên, trên chăn vẫn còn hơi ấm, chắc Việt Tuyên mới rời khỏi không lâu. Nhưng mưa to như vậy, anh đi đâu chứ? Xuống giường, xỏ đôi dép, cô mở cửa đi tìm. Trước kia đã từng có hai lần, nửa đêm sức khỏe của anh không ổn, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, anh đã tránh sang phòng ngủ bên cạnh.

“Cô Diệp.”

Người hộ lý trực đêm trong hành lang thấy cô đi ra, lập tức đứng dậy. Hộ lý trả lời cô là mười phút trước thấy nhị thiếu gia đi ra, nhưng không hề tới phòng ngủ khác mà đi về phía vườn hoa.

“Vườn hoa?”

Diệp Anh nhìn cơn mưa to trắng xóa bên ngoài.

“Đúng vậy, cô Diệp.” Hộ lý trả lời.

Mưa gió bên ngoài đập vào những chiếc cửa sổ bên ngoài hành lang dữ dội, nước mưa tràn vào khiến mặt đất ướt một mảng tối sẫm. Diệp Anh cau mày, quay người về phòng ngủ mặc thêm áo khoác, cầm thêm một chiếc áo khoác dày nữa cho Việt Tuyên, cô mở ô, không để ý đến lời khuyên ngăn của hộ lý, bước về phía vườn hoa.

Vừa ra khỏi hành lang.

Gió to cuốn nước mưa đập vào mặt cô! Tuy có ô, nhưng nước mưa từ khắp phía đã khiến Diệp Anh trong nháy mắt ướt nhẹp! Gió to điên cuồng muốn xé rách chiếc ô trong tay cô, cô nắm chặt không để gió to lật ngược ô và cuốn nó đi. Con đường nhỏ trong vườn hoa ngập nước, cô cố gắng bước đi, nước mưa lạnh lẽo lẫn với bùn đất đỏ càng thêm ẩm ướt và trơn trượt.

Cả một màn mưa trắng xóa.

Ngoài màn mưa trắng xóa, chỉ còn màn đêm đen kịt, ánh đèn hai bên đường vàng nhạt lơ mờ trong màn mưa. Cầm chiếc ô, cô đứng trong màn mưa, xa xa rọi lại ánh sáng từ phía nhà kính trồng hoa, khiến nó tựa như những tòa thành thủy tinh trong cổ tích, trong suốt lóng lánh.

Trong đêm mưa tầm tã.

Từng bước, cô tiến dần đến căn nhà thủy tinh trồng hoa sáng rực. Nước mưa đã sớm khiến cả người cô ướt nhẹp, không khí ẩm lạnh, chân đi trơn trượt khiến cô đi vài bước nghiêng ngã, cô lảo đảo nhất định phải đi cẩn thận. Nhìn về căn nhà kính trồng hoa ngay trước mắt, cô bỗng nhiên có cảm giác vô cùng hoảng hốt, giống như đang ở trong một giấc mộng.

Nước mưa ào ào.

Những bong bóng nước trong suốt bắn bên chân cô.

Khi cô đẩy cánh cửa căn nhà kính, tiếng mưa gió gào thét đã che lấp hết tất cả âm thanh. Trong màn đêm lạnh lẽo, không khí trong nhà kính vô cùng ẩm ướt, mang theo hương vị của bùn đất và cây cối, vừa oi nồng vừa bức bối.

“... Đây chính là điều kiện của cậu?”

Âm thanh giễu cợt vang lên trong căn nhà kính.

Nhìn xuyên qua những cây tường vi ửng đỏ, cô nhìn thấy khuôn mặt hoang dã của Việt Xán, đáy mắt không hề che giấu sự chế nhạo. Việt Xán nhướn mày, lạnh lùng giễu cợt người ở phía đối diện:

“Nói vậy cậu cũng biết, tôi có được những cổ phần này, không nói đến chuyện phải mất bao nhiêu thời gian và sức lực, nhưng tiền bỏ ra đã vượt gấp hai ba lần giá cậu vừa nói!”

Người đối diện hình như trả lời vài câu, thanh âm rất thấp, khoảng cách quá xa khiến Diệp Anh không nghe rõ.

“Ha ha,” Nghe xong, Việt Xán cười lạnh, “Cậu như vậy là đang uy hiếp tôi? Giá thấp như vậy, cậu cho là tôi sẽ đem hết xương máu những năm gần đây đưa toàn bộ cho cậu sao? Không sai, tôi rất thành ý giao dịch với cậu, cũng hi vọng có thể vui vẻ giải quyết vấn đề này, nhưng cậu cũng quá tham lam đấy, em trai thân mến ạ!”

Một tiếng sét xé tan đêm mưa! Ánh sáng đột ngột khiến cả căn nhà kính sáng trắng như ban ngày! Đối diện với Việt Xán, một bóng dáng gầy yếu ngồi trên xe lăn, khuôn mặt trắng, tái nhợt như đóa hoa dành

dành, lại điềm điềm tựa như nắm tất cả trong lòng bàn tay, đó chính là Việt Tuyên. Tiếng sấm nổ ran. Bên tai cô là tiếng giông tố rầm rầm, tuy cách vài mét, nhưng lạ lùng thay cô lại nghe rõ rành rọt giọng nói bình tĩnh thản nhiên của Việt Tuyên.

“Nếu anh đã suy nghĩ, đây là điều kiện của em.” Việt Tuyên bình tĩnh nhìn Việt Xán, vẻ mặt thản nhiên không hề dao động: “Anh cũng có thể lựa chọn không đồng ý, em sẽ không miễn cưỡng anh.”

“Ha ha.” Việt Xán lạnh lùng cười.

Gió lớn tạt mạnh nước mưa đập vào căn nhà kính trồng hoa. Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên mệt mỏi nhừ mày, khởi động xe lăn, chậm chậm quay người, nói: “Vậy em về đây, em không muốn cô ấy tỉnh lại không nhìn thấy em.”

“Câm miệng!” Con phần nộ đột nhiên nổi lên, gân xanh hiện rõ trên trán Việt Xán: “Cậu thấy cậu có tư cách sao? Nếu cô ấy biết cậu trăm phương nghìn kế mưu tính lâu như vậy chỉ là muốn lợi dụng cô ấy để uy hiếp tôi, lợi dụng cô ấy để đổi lấy cổ phần Tạ thị trong tay tôi, cậu cho là cô ấy còn ở bên cạnh cậu thêm một giây nữa sao?”

Đôi tay nhợt nhạt vịn trên xe lăn.

Việt Tuyên nhàn nhạt cười:

“Cô ấy à, cô ấy chính là một người rất ngốc.”

Câu nói này, nhàn nhạt tựa như vết tích của cơn mưa rơi xuống căn nhà kính này, trên mặt Việt Tuyên cũng có vẻ thương hại nhàn nhạt, không biết là thương hại Việt Xán, hay thương hại cô.

Tia chớp bên ngoài căn nhà kính lóe lên từng đợt. Cả căn nhà kính sáng như ban ngày. Đứng sau đám cây cối rậm rạp, hết thấy những chuyện hoang đường này chỉ như một giấc mơ, mà tiếng sấm ầm ầm bên tai khiến cô run rẩy đến mức tỉnh táo vô cùng!

“Nếu tôi đáp ứng đem hết tất cả cổ phần Tạ thị cho cậu,” vẻ mặt Việt Xán hung ác, “Cậu sẽ bỏ qua cho cô ấy, để cô ấy hết hi vọng, quay trở về bên cạnh tôi chứ?”

“Có thể.” Việt Tuyên trả lời.

“Cậu đáng để tôi tin tưởng sao? Làm sao tôi biết cậu sẽ không ngon ngọt dụ dỗ cô ấy trở lại? Việt Tuyên, cậu không hề đáng tin!” Nắm chặt bàn tay, đôi mắt Việt Xán tràn đầy giận dữ.

“Anh cũng không có sự lựa chọn nào khác, đúng không?” Giọng nói của Việt Tuyên điềm tĩnh.

Kìm nén cơn giận, một lúc sau, Việt Xán nhẫn nại thốt ra: “Cậu dứt ngay! Ngày mai tôi sẽ trả lời cậu.”

Trong tiếng ầm vang và ánh sáng của cơn sấm sét, chiếc xe lăn của Việt Tuyên chậm chậm đi qua đám lá cây rậm rạp. Cho dù biết rõ anh không nhìn thấy cô, nhưng Diệp Anh vẫn run sợ lùi sâu hơn một bước vào đám lá cây. Bên ngoài vườn hoa, mưa to tầm tã, cô muốn đưa cho anh chiếc ô và cái áo khoác vẫn đang nắm chặt trong tay, nhưng cô chỉ biết thẫn thờ nhìn bóng dáng Việt Tuyên trong chiếc xe lăn chớp mắt bị nước mưa lạnh lẽo bao phủ.

“Nghe thấy rồi chứ?” Vạch đám hoa tường vi trắng đang nở rộ, một đôi tay kéo cô từ trong ra.

“Đã hiểu rõ chưa?” Nhìn khuôn mặt tái nhợt đờ đẫn của cô, Việt Xán tàn nhẫn nở nụ cười, ngón tay chậm chậm xoa gò má cô: “Đây mới là Việt Tuyên. Đây mới là Việt Tuyên chân chính.”

22. Chương 22

Từng tia chớp rạch ngang bầu trời!

Chớp sáng trắng!

Sáng đến mức kinh người, khiến người khác hoa mắt, tựa như muốn đem cả bầu trời xé rách! Kèm theo đó là tiếng ầm ầm điên cuồng liên tiếp! Mà ánh sáng chói mắt tuyệt vọng kia chỉ có thể duy trì vài giây, màn đêm đen đặc lại tiếp tục bao trùm thế giới.

Trong bồn tắm trắng.

Nước chậm chậm chảy ra, tràn ngập hơi nóng bốc lên, mái tóc đen như rong biển bồng bềnh trong nước. Dưới mặt nước, đôi mi đen đang run rẩy, Diệp Anh nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt dưới nước ẩn chứa sự cuồng loạn sục sôi.

Việt Xán ngồi bên bồn tắm.

Ánh mắt anh thâm trầm.

Nhìn cô đang chìm trong bồn tắm.

Tựa như anh đang hưởng thụ khoảnh khắc này, hưởng thụ sự sục sôi của cô, hưởng thụ việc cô cuối cùng cũng chịu đối diện với hiện thực tanh máu, hưởng thụ nỗi đau đang xé rách ngực cô!

“Rào!”

Hai tay nắm chặt thành bồn, cô bất ngờ ngồi dậy, nước văng tung tóe! Khuôn ngực ướt đẫm phập phồng dữ dội, cô nhìn thẳng Việt Xán, đôi mắt sáng như lửa, lạnh lùng nói:

“Là ván cờ anh thiết kế, đúng không?” Nếu không, sao lại có thể tình cờ như vậy, tiếng động kéo cô tỉnh dậy từ giấc mộng, dẫn cô đến căn phòng kính trồng hoa, rồi lại trùng hợp để cô nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

Việt Xán nhướn mi cười, đưa tay lau nước trên hàng mi cô: “Tiểu Tường Vi thông minh.”

Hất mạnh tay Việt Xán ra, Diệp Anh nhếch miệng, lạnh lùng cười: “Vất vả cho anh rồi, thật sự hao tổn tâm huyết quá.”

“Nếu không, sao em có thể tin tưởng được? Đôi mắt em, đôi tai em, tất cả đã bị che mờ rồi!” Việt Xán không để ý, kéo một chiếc khăn tắm, bọc lấy mái tóc dài ướt nhẹp của cô, tỉ mỉ lau khô mái tóc cô, tựa như đang đối xử với một đứa trẻ: “Trong lòng em, Việt Tuyên là thiên sứ thuần khiết, nếu muốn em hiểu nó rốt cuộc là người thế nào, chỉ có thể để em tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy.”

Trong hơi nóng của làn nước ấm, sự mỉa mai nơi khóe môi như đông cứng lại, có một dòng lạnh lẽo ngấm từ xương cốt cô chảy ra. Rất lâu sau, cô thẫn thờ mở miệng: “Nói như vậy, quả nhiên tôi chỉ là một quân bài.”

“Việt Tuyên biết em là ai!”

Đáy mắt Việt Xán lộ vẻ lo lắng:

“Năm đó, anh đã từng chỉ cho nó thấy em, vì thế ngay từ khi bắt đầu, nó đã biết em là ai! Nó là người tựa như rất đơn thuần trong sáng, nhưng em cho rằng dựa vào nỗ lực tiếp cận của em khi ấy đã có thể thu hút được nó sao? Là vì nó đã sớm biết quan hệ giữa anh và em nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào Tà gia! Ngày em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện, nó đã chính miệng thừa nhận với anh, nó đã sớm biết em là ai!”

...

“Em thật là ngu ngốc!” Việt Xán đau lòng thở dài, “...Em chỉ là chút thủ đoạn mà nó dùng để uy hiếp anh thôi!”

Ngay từ đầu, Việt Tuyên đã sớm biết cô là ai.

Cô cho rằng, vì đóa tường vi màu bạc trên cây bút vẽ, hoặc sớm hơn, vì biển hoa mà cô gái nhỏ đã dùng cành cây trong bụi hoa vẽ ra. Vì hồi ức đơn thuần trong sáng như ánh trăng ấy, cô đã đem anh trở thành một người đàn ông tốt đẹp đơn thuần.

Như bị gai hoa xuyên qua, trái tim cô đau đớn ứa máu loang lổ. Cô không thể tin. Cô không cách nào tin được cô chỉ là thủ đoạn mà anh dùng để đối phó với Việt Tuyên, không thể tin cô chỉ là quân bài anh dùng

để giao dịch với Việt Xán! Sự thuần khiết tựa như đóa hoa dành dành trắng kia, ánh mắt và nụ cười ấm áp ấy, nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lại dai dẳng ngấm vào xương cốt kia...

Thấy khuôn mặt trắng nhợt của cô ửng đỏ, Việt Xán vẫn đang cầm chiếc khăn tắm tỉ mỉ lau từng sợi tóc ẩm ướt cho cô mới chậm chậm nói: “Em vẫn không tin, đúng không?”

“Mấy năm nay, anh lặng lẽ thu mua cổ phần của Tạ thị, định mức đã đủ để ảnh hưởng đến vị trí trong tập đoàn của Việt Tuyên. Sau khi Việt Tuyên phát hiện, nó bắt đầu tỏ vẻ yếu thế với anh, ngay cả việc anh cướp Sâm Minh Mỹ bên cạnh, nó cũng không nói gì. Rõ ràng bên ngoài nó tỏ ra thiện ý, nhưng bên trong lại không từ thủ đoạn muốn mua lại cổ phần.”

“Vụ tai nạn xe ở nước Pháp, tất cả mọi người đều cho là anh làm,” Việt Xán lạnh lùng cười, “Thực ra đó chỉ là một màn khổ nhục kế tự biên tự diễn của Việt Tuyên. Nó muốn dùng vụ tai nạn ấy để các cổ đông cho rằng anh thủ đoạn nham hiểm, không thích hợp để chèo chống Tạ thị, nó sẽ nhân cơ hội ấy thu mua các cổ phần khác. Đáng tiếc, màn trình diễn tai nạn xe phóng đại quá, nó bị thương đến mức suýt chút bại liệt, các cổ đông sợ sức khỏe của nó chuyển biến xấu, cổ phần ngược lại rơi vào tay anh.”

Trong bồn tắm.

Diệp Anh lặng lẽ không nói.

“Vốn dĩ anh định ở đại hội cổ đông lần sau, tuyên bố tỉ lệ cổ phần của hội đồng quản trị đã thay đổi, anh sẽ thay thế Việt Tuyên giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị. Vì thế, Việt Tuyên đã tuyên bố tháng sau nó sẽ kết hôn với em.” Đáy mắt hiện rõ vẻ đau đớn mà mĩa mai, giọng Việt Xán khàn khàn, “Nó bắt anh lựa chọn, hoặc là Tạ thị, hoặc là em. Điều kiện nó đưa ra, vừa này em cũng nghe thấy rồi đấy.”

Trí óc trống rỗng.

Diệp Anh thần thờ.

Không thể suy nghĩ.

“Anh hiểu,” Việt Xán tự giễu, “Anh cũng đã từng như em, thích Việt Tuyên, tin Việt Tuyên, cảm thấy cho dù cả thế giới biến thành màu đen thì Việt Tuyên vẫn sẽ là ánh sáng thuần khiết thiện lương.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy nó, nó ngồi trong xe lăn.”

Việt Xán chìm vào hồi ức, âm trầm nói:

“Một thiếu niên thanh tú như vậy, học giỏi như vậy, lại lễ phép, nhưng vì sinh thiếu tháng mà từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt, không thể tham gia các hoạt động như những thiếu niên bình thường, thậm chí ngay cả giờ thể dục cũng không thể tham gia. Huyết thống đúng là chuyện rất kỳ diệu. Vừa biết nó là em trai của anh, anh liền sinh ra cảm giác đồng cảm và thương xót mãnh liệt với nó.”

“Anh cảm thấy rất thẹn với nó. Vì sức khỏe không tốt, từ nhỏ đến lớn, nó bị những đứa trẻ khác cười nhạo. Anh là anh trai nó, đáng lẽ anh nên đánh cho tất cả những đứa ăn hiếp nó một trận! Nhưng anh... anh hoàn toàn không biết mình vẫn còn có người em này, trước nay anh chưa hề chăm sóc nó, chưa hề bảo vệ nó.”

Lông mi Diệp Anh run rẩy.

Đúng vậy, cô vẫn nhớ.

Những ngày tháng ấy, ngoài việc ở cạnh cô, thời gian còn lại anh đều cố gắng đi cùng em trai. Vài lần, anh đặc chí muốn giới thiệu cô cho em trai, nói cô nhất định sẽ thích em trai của anh, em trai anh là một thiếu niên rất lương thiện, rất hiểu chuyện, rất đáng yêu.

Mà cô khi đó lại mà một thiếu nữ âm trầm.

Thế giới của cô rất chật hẹp, không muốn chứa đựng nhiều người. Khi cô từ chối quen với em trai anh, sự thất vọng trên khuôn mặt anh hiện rõ như ban ngày.

“Anh lén lút đưa nó trốn học đi bơi, đi hát karaoke, đi khu vui chơi, đi ăn vặt ven đường, đi đánh bóng rổ, đi câu cá, đi uống rượu,” Việt Xán cười, “Có một lần, anh lén đưa nó đi bar, dạy nó làm thế nào để theo đuổi con gái. Bây giờ nghĩ lại, chắc là nó không thích anh đưa nó đi làm những chuyện như vậy. Nhưng nó

chưa bao giờ từ chối anh. Lần đi bar ấy, nó rất xấu hổ, lúng túng đến mức bỏ chạy. Ngồi bên đường, hít gió lạnh khiến nó bệnh hơn một tháng. Nhưng chỉ cần anh gọi một cuộc điện thoại, nó liền đến, như thế...”

Ánh mắt Việt Xán dần vô định.

“...Như thế nó chính là người em trai ngoan ngoãn biết nghe lời nhất trên thế giới này, mà anh vốn dĩ là đứa trẻ ngang tàng không biết đường về, là người anh được nó sùng bái yêu mến từ nội tâm. Nhìn nó có vẻ đơn thuần như thế... ấm áp như thế...”

Nước trong bồn dần lạnh.

Chiếc khăn tắm trong tay tiếp tục máy móc chà tóc Diệp Anh, ánh mắt Việt Xán càng lúc càng trống rỗng, như nhìn xuyên qua cô, vô định về phía trước. Thời gian ấy dường như đã từng là niềm hạnh phúc tươi đẹp, rực rỡ khiến người khác chỉ có thể khẽ thở dài.

“...Vì thế, khi chúng ta quyết định rời đi, khi anh muốn mang em, bố và mẹ cùng nhau rời khỏi đây, anh đã cảm thấy mình mang tội với nó...”

Hồi ức dừng ở đây.

Sau đó.

Trước khi trời sáng.

Trên sườn đồi vẫn hẹn cô mỗi chiều sau khi tan học, không gian tràn ngập sương mù trắng, cuối cùng anh cũng nói với người em trai ngồi trong xe lăn. Anh không muốn cứ thế rời đi mà không từ biệt.

Ngồi trong xe lăn, em trai ngẩng đầu lên kinh ngạc. Anh quì trước xe lăn của em trai, đưa tay lên thề, qua vài năm nữa nhất định anh sẽ trở về! Anh nhất định sẽ tìm lại em trai! Sẽ ngày ngày ở cùng em trai như bây giờ.

“...”

Nắm chặt thành xe lăn, sắc mặt em trai trắng bệch, như màn sương mờ ảo trong rừng, cơ thể run rẩy như muốn tan vỡ. Bất luận anh đảm bảo thế nào, bất luận anh thề bao nhiêu lần, ánh mắt người em trai vẫn đau đớn tuyệt vọng như kim, đâm thật sâu vào đáy lòng áy náy của anh.

“Đừng nói với bất kỳ ai!” Sau cùng, anh dặn dò em trai kỹ càng. Em trai thất thần nhìn anh, giống như mỗi lần trốn học, em trai đều đưa cho anh sự hứa hẹn giữ bí mật.

Anh cũng tin tưởng em trai, tin em trai cho dù đau lòng cũng không phản bội anh, đó là một đứa trẻ thiện lương như thiên sứ.

“Sau đó, đến buổi tối hôm ấy...”

Đêm đầu hè ấy, bên hẻm nhỏ dưới cửa sổ nhà cô, trong ráng chiều dần buông, tựa như một giấc mộng ngọt ngào, người thanh niên ấy đã sớm đến góc hẻm, trốn trong một cánh cổng hẹp bỏ hoang, kích động ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nhà cô.

Đó là cánh cửa gỗ cũ kỹ.

Trên bệ cửa sổ gỗ nâu loang lổ là đóa tường vi màu trắng cô trồng. Sắc trời dần tối, mưa phùn dần hạ, những chiếc lá xanh trong màn mưa bụi vui sướng reo hò. Giữa những chiếc lá ấy là những nụ tường vi trắng e ấp, từng nụ tường vi trong màn mưa bụi tựa như sắp bung xò trong một khắc.

Trong màn mưa bụi.

Nhìn bệ cửa sổ nhà cô, nhịp tim anh đập liên hồi, máu cả người sôi sục!

Hơn một giờ nữa, cô sẽ xách hành lý, đưa cả mẹ cô cùng với người nhà anh, rời khỏi đây! Ở một đất nước xa xôi, anh đã chuẩn bị một vườn tường vi cho cô, trong căn nhà kính ấm áp trồng đủ các loại tường vi, một năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy biến hoa nở rộ xinh đẹp. Anh và cô sẽ cùng nhau hạnh phúc mãi mãi!

Từng ngọn đèn đường bật sáng.

Cánh cửa sổ bên bông tường vi trắng đã mở, ánh sáng màu vàng ấm áp từ trong tràn ra ngoài. Trong màn mưa bụi, anh càng thêm căng thẳng, ngửa đầu nhìn, muốn xem cô ở trong phòng đang làm gì.

Cô ấy đã ăn cơm xong chưa?

Có phải đang thu dọn hành lý? Hộ chiếu của cô và mẹ đều để ở chỗ anh, cô chỉ cần mang theo vài bộ quần áo là được. Không, quần áo của cô, anh cũng đã chuẩn bị một ít, cô ấy chỉ cần mang thuốc hàng ngày cho mẹ là được rồi!

Tim đập dồn dập như tiếng trống!

Cô ấy có biết...

Anh hiện giờ đang ở dưới cửa sổ phòng cô không?

Nếu cô có thể nhìn ra ngoài một chút, anh có thể đứng dưới này đưa tay ra vẫy cô! Hoặc có thể cô sẽ đi sớm hơn một chút, dù sao mọi thứ cũng đều chuẩn bị rồi! Tim như muốn nhảy bung ra ngoài! Anh căng thẳng đứng ngóng dưới cửa sổ nhà cô, chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy, tựa như mỗi giây dài dặc như một pha quay chậm. Trong màn mưa bụi mù mịt, người thanh niên có thể nhìn thấy những nụ hoa trùng điệp bên cửa sổ, những đài hoa xanh đã sớm xòe ra, mà những nụ hoa trắng xinh đẹp, từng điểm, từng phần, từng bông, từng cánh, rì rào, nhẹ nhàng trong màn mưa bụi chậm chậm nở bung...

Vì thế khi tiếng nhạc vang lên, lúc đầu người thiếu niên còn cho rằng đó là tiếng ca từ đáy lòng anh vang lên. Nhưng tiếng nhạc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vọng, càng lúc càng hối thúc, anh cúi đầu móc điện thoại trong túi quần. Trong màn đêm, từ màn hình chiếc điện thoại mới tinh hiện lên một số. Điện thoại này là thứ em trai mới tặng anh hôm nay, bên trong chỉ có duy nhất một số.

“Việt Tuyên?” Vừa nhận điện thoại, người thiếu niên đột nhiên mừng rỡ nhìn thấy bóng dáng cô phản chiếu bên khung cửa sổ của những đóa tường vi trắng, cô đang đi về hướng cửa sổ...

Giông tố ngoài cửa sổ đan xen.

Từng ánh chớp trắng như muốn xé rách mọi thứ!

Âm thanh khàn khàn, giọng nói đứt đoạn dừng lại, bóng đêm và ánh sáng của tia chớp như giao thoa dừng lại trên khuôn mặt Việt Xán, cả người anh đã chìm đắm trong quá khứ u tối!

“Đêm đó...” Hờ hững nhìn về những tia chớp bên ngoài màn đêm sâu thẳm, không biết bao lâu sau, Diệp Anh nghe thấy giọng nói khàn khàn: “... Mẹ anh cũng đã chết.”

Ngẩng đầu kinh ngạc.

Đáy lòng cô kinh ngạc vô cùng.

Vẫn ngồi bên bồn tắm, cả cơ thể Việt Xán bị bóng đêm bao phủ đến nghẹt thở: “Mẹ anh... đêm đó... cũng đã chết.” Một lần nữa lặp lại. Thanh âm khàn khàn dường như cuối cùng cũng mở ra vết thương đã đóng vảy từ lâu. Rất lâu trước kia, khi máu tươi chưa kịp chảy ra, nó đã bị đóng lại niêm phong. Máu ồ ạt dưới miệng vết thương tái nhợt đã có mùi hôi thối. Thế là biến dạng, hận thù từ máu tanh đã sinh ra tội ác.

Giờ phút này, vết thương hôi thối đã mở ra. Máu tươi đã sớm đen đặc. Ngưng đọng. Tuy không thể có được sự thông cảm của cô, nhưng cuối cùng anh cũng có thể từ trong vực thẳm nghẹt thở mạnh mẽ một hơi. Là do anh đã làm hỏng tất cả. Là do anh tuổi còn trẻ cả tin, đã nói chuyện rồi đi với Việt Tuyên, mà Việt Tuyên lại đem chuyện này nói với Tạ Hoa Lăng!

“Đêm đó, biết chuyện bố muốn đưa mẹ và anh rời đi, Tạ Hoa Lăng giận tím mặt. Việt Tuyên đã nói địa chỉ nhà anh cho Tạ Hoa Lăng, vì thế Tạ Hoa Lăng đã đem người xông vào nhà anh.” Chắc là lần đi ăn hải sản, Việt Tuyên bị đau bụng, anh đã đưa Việt Tuyên về nhà. Chính vì vậy, Việt Tuyên đã biết địa chỉ nhà anh.

Ngón tay Việt Xán nắm chặt.

“Khi đó, trong nhà chỉ có một mình mẹ...”

Mưa bụi tung bay.

Trong góc rẽ, người thiếu niên ấy không tin được những gì Việt Tuyên dứt quãng nói trong di động, anh không thể hiểu được mình đã nghe thấy gì!

Đờ dẩn. Trên cửa sổ cách đó không xa là đóa tường vi xinh đẹp. Ngọn đèn âm áp chiếu rọi. Ngẩng đầu, anh có thể nhìn thấy hạnh phúc của mình.

Bốn phía mờ mịt, mặt đường ẩm ướt, người thiếu niên điên cuồng chạy về nhà! Đèn đường mờ ảo, bóng đêm ma mị, trên đường không có bóng dáng một chiếc xe, một bóng người, đường trơn trượt, anh liều mạng chạy, một dự cảm mơ hồ khiến trái tim anh co thắt lại.

Người mẹ lương thiện yếu đuối.

Năm đó, Tạ lão thái gia cường bức chia rẽ mẹ và bố, bà một mình bơ vơ sinh ra anh, một mình nuôi anh trưởng thành, không hề oán hận cha anh một câu. Sau này gặp lại cha anh, bà đắm chìm trong hạnh phúc, nhưng lại bắt đầu cảm thấy bất an, bắt đầu thấy hổ thẹn với Tạ Hoa Lăng và đứa bé kia.

Vài lần, mẹ bất an hỏi anh, mẹ như vậy với bố khiến bố muốn rời khỏi gia đình kia thì có phải là mẹ không có đạo đức không? Anh trả lời mẹ rằng chuyện đó là do bố quyết định, nếu bố ở lại nhà đó mà không hạnh phúc, đương nhiên ông có quyền có lựa chọn mới cho mình.

Anh đã sớm nghe danh tiếng tùy hứng ngang ngược của Tạ Hoa Lăng. Ít nhất, chuyện Việt Tuyên từ bé thể trạng yếu đuối nhiều bệnh chắc chắn có liên quan đến sự thiếu chăm sóc của Tạ Hoa Lăng. Người phụ nữ như thế, ngay cả con mình cũng không để ý thì sao có thể giữ được trái tim người chồng.

Người thiếu niên chạy như điên!

Vì sao?

Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên tất cả lại trở nên rối loạn! Tạ Hoa Lăng biết rồi, bố còn có thể đi được nữa sao? Tường Vi vẫn đang đợi anh... Mẹ anh, người mẹ yếu đuối của anh, lúc này có phải đang chịu đối diện với lửa giận của Tạ Hoa Lăng? Bà có thể chịu được không?

Vì sao, vì sao Việt Tuyên lại nói ra?

Vì sao?

Không biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì, làn mưa bụi trắng xóa, đưa tay không thấy được đầu ngón tay, trái tim tựa như muốn vỡ tan, sự hoang mang ấy, nỗi sợ hãi ấy...

“... Đến khi anh về,” Việt Xán nhắm mắt, “Mẹ đã bị người ở trên lầu đẩy ngã, trên đất là một vũng máu lớn. Cuối cùng xe cứu thương đến thì mẹ đã không chịu được nữa rồi. Cả khuôn mặt bà sưng lên, trên mặt vẫn còn dấu bàn tay đánh xanh tím, máu tươi từ khóe miệng bà trào ra. Thậm chí bà còn không thể nói với anh một câu trước khi chết.”

Nhìn Việt Xán đờ đẫn bên bồn tắm.

Trái tim Diệp Anh co thắt lại.

Cô không ngờ mọi chuyện lại thế này!

Bên ngoài là màn mưa lạnh lẽo, những tia chớp đột ngột lóe lên, giọng anh khô khan thẫn thờ:

“Cảnh sát nói mẹ anh sơ ý ngã xuống lầu, thả Tạ Hoa Lăng đi, anh xông vào Tạ gia muốn bà ta đền mạng cho mẹ, nhưng lại bị giam vào cục cảnh sát mười tám ngày. Sau này, anh bị vệ sĩ của Tạ gia đưa đến một trường học tư nhân ở Ý quản lý rất nghiêm ngặt, hộ chiếu bị thu lại, không còn một giấy tờ tùy thân nào. Ở nơi như ngục giam ấy, anh ngày ngò bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, một năm sau anh mới biết sáu tháng sau khi mẹ qua đời, bố cũng đi theo bà. Mà tin tức của em, anh nhận được lại càng muộn hơn.”

Tiếng sấm dần dần đi xa. Trong phòng một màu đen kịt. Quần khăn tắm quanh người, Diệp Anh lặng lẽ đứng trong bóng đêm nhìn Việt Xán, rất lâu sau, cô cứng nhắc nói: “Những chuyện này, anh nên sớm nói với em.”

Việt Xán dường như hơi nhếch khóe môi: “Nói cho em? Để em thấy anh đáng thương? Hay cầu xin em tha thứ cho anh? Ha ha. Anh nói với em chỉ vì muốn em hiểu rõ Việt Tuyên là một người “thông minh” như

thế nào. Nó có thể nguy trang thời gian dài như vậy, giả vờ đơn thuần vô hại, giả vờ để em buông lỏng sự phòng bị. Mà khi em bắt đầu tin tưởng nó, nó sẽ thần nhiên không nói một câu mà đem bán em, hủy hoại em.”

Rùng mình.

Đôi môi Diệp Anh trắng bệch.

23. Chương 23

Cửa sổ đang mở. Những hạt mưa bị gió thổi vào lạnh lẽo đến thấu xương, cây tường vi ngoài cửa sổ chao đảo điên cuồng trong mưa, tấm chăn phủ trên gối đã bị nước mưa ngấm ướt lạnh. Giường đôi rộng lớn không bóng người.

Việt Tuyên ngồi cô độc trên xe lăn.

Không còn chớp, không còn sấm, trong đêm khuya chỉ còn lại âm thanh tầm tã của cơn mưa lớn. Cả người ướt đầm, tấm lưng thẳng tắp, Việt Tuyên nhìn về phía cây tường vi xào xạc trong mưa. Không có tiếng bước chân, không thấy cô đến, anh đợi rất lâu, vẻ mặt dần dần mang một ý cười âm đạm.

Đêm nay, Diệp Anh không về.

Cô ở lại phòng ngủ của Việt Xán.

Một chiếc giường lớn, trong chiếc chăn tơ tằm đen, Việt Xán nằm bên trái, Diệp Anh nằm bên phải. Bóng đêm tối đen, mưa bên ngoài dường như vĩnh viễn không muốn ngừng. Hai mắt Diệp Anh mở to, ngậy người nhìn trần nhà. Cô không ngủ, Việt Xán cũng không ngủ.

Khoảng hai giờ đêm.

Ngoài hành lang đột nhiên hỗn loạn, những âm thanh vội vàng của tiếng bước chân hướng về phía phòng Việt Tuyên. Trong bóng đêm, Việt Xán nghiêng đầu trên gối nhìn Diệp Anh. Diệp Anh tựa như không hề nghe thấy gì, cô nhắm mắt không nhìn trần nhà nữa.

Một lát sau.

Tiếng xe cấp cứu sắc bén vang lên hướng về phía Tạ gia!

“Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia...”

“Mau...”

“Cẩn thận!”

Âm thanh hỗn loạn trên hành lang. Trong phòng, Diệp Anh nằm trong chiếc chăn tơ tằm đen, mắt nhắm chặt, đôi môi khép thành một đường, tựa như cô đã ngủ. Ngắm nhìn Diệp Anh rất lâu, dư vị trong lòng Việt Xán không nói nên lời, như thể bị một thanh đao lạnh mát chậm chậm đâm qua.

Thật là một cô gái nhẫn tâm.

Độc ác với anh.

Mà với Việt Tuyên cũng vậy.

Dáng ngủ của cô im lặng, hơi thở rất nhẹ, hàng lông mi đen che khuất cặp mắt xinh đẹp. Chóng người dậy, Việt Xán ngẩn ngơ nhìn cô, đưa ngón tay, khẽ chạm vào vết sẹo nhỏ màu trắng dài trên trán cô trong bóng đêm.

Cô trở người.

Bỏ lại tay anh trong không trung.

Xoay lưng lại với Việt Xán, Diệp Anh co người tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau.

Diệp Anh đến phòng thiết kế như thường lệ.

Nhìn thấy cô, Tracy kinh ngạc không ngừng, thấp thỏm chạy tới: “Cô Diệp, sao... sao cô lại đến? Tối qua, nhị thiếu gia không phải... không phải...” Nửa đêm hôm qua, nhị thiếu gia được xe cấp cứu đưa vào viện, nghe nói bệnh tình vô cùng nguy hiểm, thậm chí còn trong tình trạng nguy kịch. Vì nhị thiếu gia là người thừa kế tập đoàn Tạ thị, những lãnh đạo cấp cao đã họp cả đêm, khẩn cấp thảo luận kế hoạch tình huống đề phòng tình huống xấu nhất. Cho nên cô Diệp hiện tại đáng lẽ phải ở bệnh viện mới đúng chứ? Sao lại xuất hiện ở đây? Theo cô biết, tất cả các lãnh đạo cấp cao đều tạm ngừng hoạt động của mình, quan tâm bệnh tình nhị thiếu gia hơn hết thảy. Tạ phó tổng và cô Sâm cũng vẫn ở bệnh viện chưa về.

“Vải Lenbran Đức đã về chưa?” Lạnh lùng cắt ngang lời nói của Tracy, Diệp Anh ngồi xuống bàn thiết kế, mở ngăn kéo, lấy bản thiết kế ra.

“Vẫn... vẫn chưa...”

“Cho người đi thúc giục, chậm nhất ngày kia phải về đến.”

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á chỉ còn một tuần nữa là khai mạc. Tuy những tác phẩm tham dự đã hoàn thành, nhưng mấy ngày trước, nhìn thấy loại chất liệu này, cô cho rằng nếu dùng chúng sẽ khiến tác phẩm của mình tinh tế hơn, cô định thử một chút. Tracy đã rời đi. Ngồi trong chiếc ghế xoay, Diệp Anh mở bản thiết kế trong tay, từng tấm một đều là tâm huyết của cô trong thời gian này. Ha ha, cô khẽ cười. Sâm Minh Mỹ chưa bao giờ là trở ngại. Mỗi lần cô tổn thương đều là do sự ỷ lại và cả tin của cô. Vì thế sáu năm trước, sự bội ước của Việt xán khiến cô mất mẹ, phải vào tù. Mà bây giờ, sáu năm sau...

Lặng lẽ nhắm chặt đôi mắt.

Thật ra, chuyện bây giờ cũng chẳng là gì, đúng không? Cô thật sự chẳng hề tổn thất gì. Vốn dĩ cô định lợi dụng Việt Tuyên, tiến vào Tạ thị. Cô đã làm được rồi. Cô định lợi dụng người ta, ngược lại bị người ta lợi dụng, điều này cũng rất công bằng.

Hàng lông mi run rẩy. Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Đáy lòng lạnh lẽo đau đớn, nhưng cũng chỉ vì hối hận mình đã sơ suất khinh thường. Từ sáu năm trước, trái tim cô đã đông cứng thành đá rồi.

Bệnh viện. Phòng chăm sóc đặc biệt. Trải qua một đêm hỗn loạn, được bác sĩ tiêm thuốc an thần và giảm đau liều cao, sau khi trải qua sự giày vò đau đớn ngắt đi vài lần, cuối cùng Việt Tuyên cũng chìm vào giấc ngủ. Nhưng sắc mặt anh tái nhợt, mồ hôi ứa ướt đầm hai bên thái dương, ngay cả trong giấc ngủ nhịp thở cũng không ổn định, biểu hiện khi ngủ cũng vẫn đau đớn như cũ.

Tạ Hoa Lăng nắm chặt tay con trai.

Một đêm không ngủ, trên khuôn mặt đã hiện ra nhiều nếp nhăn, Tạ Hoa Lăng tựa như già đi vài tuổi. Nhìn Việt Tuyên trên giường bệnh, Tạ Hoa Lăng mới giật mình vì sao thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Lúc đứa trẻ này được sinh ra, hôn nhân giữa bà và Việt Triệu Huy đã lâm vào cục diện bế tắc. Việt Triệu Huy càng ngày càng dính lấy công ty. Ông ta hoặc là ở lại công ty, hoặc là đi tiếp khách bên ngoài, thời gian ở nhà chẳng có bao nhiêu. Việt Triệu Huy không yêu bà, ban đầu bà còn cãi nhau, gây náo loạn, sau dần cũng chỉ biết chết lặng. Việt Triệu Huy không để ý bà gây loạn bên ngoài, bà cũng dần dần coi người chồng Việt Triệu Huy chỉ là đồ bài trí. Chỉ cần Việt Triệu Huy có thể kiếm tiền cho công ty, có thể khiến bà ở trước mặt bạn bè ngày càng có mặt mũi là được.

Việt Tuyên sinh ra, bà ở cử một tháng, sau đó mỗi ngày đều ra ngoài vui vẻ. Bà thích đứa con này, xinh đẹp, thông minh, nghe lời, học giỏi, khiến bà có thể diện. Bà cũng cảm thấy mình là một người mẹ không tồi. Sức khỏe con trai không tốt, bà đặc biệt mời y tá và điều dưỡng viên về chăm sóc con trai. Đôi khi, bà cũng vào phòng con trai chơi với nó. Vì thế, bà cảm thấy tình cảm mẹ con cũng khá tốt.

Cho đến một ngày, bà phát hiện con mình đã lớn. Con bà hướng nội, không thích nói chuyện, tuy rằng rất hiểu chuyện, rất có giáo dục, nhưng bà hoàn toàn không hiểu con mình đang nghĩ gì.

“Tích, tích.”

Âm thanh từ máy điện tim phát ra. Nhìn con trai tái nhợt yếu ớt chìm trong cơn hôn mê, trái tim Tạ Hoa Lãng đau đớn. Phụ nữ, đợi đến khi già rồi mới hiểu tất cả mọi thứ trên thế giới này đều là mây khói, chỉ có con cái là chỗ dựa mới là điều đáng trân trọng nhất.

“Tuyên Tuyên...”

Sau khi Việt Tuyên sáu tuổi, Tạ Hoa Lãng đã không còn gọi con trai như vậy nữa. Đáy mắt bà ảm ứ, bà lấy tay vuốt mái tóc dầy mỡ hời của con trai. Một lát sau, Tạ Hoa Lãng đứng dậy, sửa sang lại quần áo, ý bảo người hộ lý trong phòng cẩn thận chăm sóc con trai, rồi mở cửa ra khỏi phòng bệnh.

“Bà chủ!”

“Phu nhân!”

Vừa mở cửa, Tạ Bình và Tạ Phó đang đứng giữ trước cửa phòng bệnh lập tức tiến đến. Nghiêm mặt lại, Tạ Hoa Lãng ừ một tiếng. Hai người này đã đi theo con trai từ nhỏ, đều rất trung thành và tận tâm. Tối hôm qua, Tạ Bình là người đầu tiên phát hiện ra tình trạng không ổn của Việt Tuyên đã gọi xe cấp cứu.

“Phó tổng, tình trạng vẫn ổn chứ ạ?”

Mấy nhân viên cao cấp của tập đoàn đứng trên hành lang cũng vội vàng đi tới.

“Vẫn ổn.” Đáp xong, Tạ Hoa Lãng nhìn thấy Sâm Minh Mỹ cả đêm căng thẳng ngồi trong hành lang bệnh viện, khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt tràn ngập sự quan tâm. Về mặt âm trầm, Tạ Hoa Lãng quét mắt cả hành lang bệnh viện, ngoại trừ những người này và vệ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ tầng lầu, không hề có bóng dáng người khác.

“Diệp Anh đâu?”

Sắc mặt Tạ Hoa Lãng có chút khó coi, hỏi Tạ Bình:

“Sao nó vẫn chưa đến?”

Trên bàn tay hơi buông thông của Tạ Bình, điện thoại vẫn còn sáng, có thể nhìn thấy một loạt các cuộc điện thoại gọi đi chưa hề được kết nối, mà tất cả đều cùng một cái tên. Về mặt Tạ Bình không đổi, nói: “Điện thoại cô Diệp tắt máy, không liên lạc được.” Từ lúc nhị thiếu gia phát bệnh tối qua, anh vẫn chưa hề nhìn thấy cô Diệp. Điện thoại của cô Diệp lúc đầu còn thấy có tín hiệu kết nối, anh đã nói cho cô biết chuyện nhị thiếu gia ở bệnh viện, cứ ngỡ cô ấy sẽ lập tức tới. Hồi lâu chưa thấy, anh gọi lại thì điện thoại của cô Diệp đã tắt máy! Anh suy đoán không biết có phải cô Diệp xảy ra chuyện không. Nhưng thuộc hạ báo lại tin tối qua cô Diệp qua đêm trong phòng đại thiếu gia, cô ấy ăn sáng rồi đến công ty, đến phòng làm việc, đến kho hàng...

“Đã cho người đi tìm chưa? Chuyện lớn như vậy mà nó lại không ở cùng Việt Tuyên? Hơn nữa, tối qua nó chăm sóc Việt Tuyên thế nào? Cửa sổ mở to như vậy, cả người Việt Tuyên đều ướt hết! Lần này Việt Tuyên phát bệnh là do nó!”

Tạ Hoa Lãng giận tím mặt.

“Cả ngày đều như hồ ly tinh quần lấy Việt Tuyên, bây giờ Việt Tuyên phát bệnh, nó lại coi như không có chuyện gì. Đúng là tiện nhân!”

Trong thời gian Việt Tuyên nằm viện, Diệp Anh vẫn tới công ty như thường lệ, đi kiểm tra các cửa hàng MK, chuẩn bị cho cuộc thi thời trang cao cấp châu Á sắp diễn ra vài ngày sau.

Cô không hề tới bệnh viện thăm Việt Tuyên một lần.

Ngược lại, Sâm Minh Mỹ mỗi ngày đều ở bệnh viện, cùng Tạ Hoa Lãng và bác sĩ thảo luận về kế hoạch điều trị, tiếp đón khách đến thăm. Vì thế, rất nhanh đã có tin đồn Việt Tuyên và vị hôn thê lúc trước hòa hợp, địa vị của Diệp Anh – vị hôn thê hiện tại không còn vững chãi nữa.

Tiết tấu nhạc dồn dập.

Ánh đèn chập chờn.

Bục chữ T dài.

Những cô người mẫu xinh đẹp theo tiếng nhạc lần lượt bước ra.

Tay cầm bảng lịch biểu diễn, Diệp Anh đứng bên cạnh bục chữ T, trao đổi với biên đạo trong tiếng nhạc âm ỉ, điều chỉnh lại trình tự xuất hiện của các người mẫu. Người phụ trách ánh sáng điều chỉnh ánh sáng theo sự yêu cầu của Diệp Anh, bục chữ T được sắp xếp lại, bài phát biểu của người dẫn chương trình cũng được Diệp Anh chỉnh sửa lại câu chữ.

George bận đến toát mồ hôi cuối cùng cũng tranh thủ được thời gian ngồi nghỉ ngơi. Trong ánh sáng biến ảo màu sắc, George với lấy chai nước lọc, nhìn Diệp Anh đang nghiêm túc bận rộn giữa đám đông, anh nhe răng cười, nói với Tracy:

“Cô Diệp quả nhiên có thể giữ được sự bình tĩnh. Tôi cứ tưởng dù thế nào cô ấy cũng sẽ đến bệnh viện, cuối cùng đúng là cô ấy không đi thật!”

Tracy hơi ngần ngại: “Cô Diệp, có phải là quá nhẫn tâm rồi không?”

“Nhẫn tâm?”

“Lần này nhị thiếu gia bị bệnh rất nghiêm trọng, cô Diệp vì cuộc thi này, không đến bệnh viện lấy một lần.” Trong ánh mắt Tracy có chút mê muội, “...Cứ coi như thắng được lần này, nhưng lại mất đi trái tim người yêu, còn ý nghĩa nữa sao? Hơn nữa, nghe nói gần đây cô Diệp và đại thiếu gia rất gần gũi, không lẽ... không lẽ lại giống như cô Sâm khi đó...”

George cười giễu cợt:

“Tracy thân mến, không phải cô yêu thầm nhị thiếu gia đấy chứ?”

“Hả?”

Tracy lúng túng không hiểu.

“Tôi và cô, chúng ta là trợ lý thiết kế của cô Diệp, công việc của chúng ta là giúp cô Diệp hoàn thành các tác phẩm thiết kế của cô ấy,” George liếc nhìn Tracy, “Cô Diệp dồn hết tư tưởng cho cuộc thi thời trang, không hề phân tâm đến những chuyện bàn tán chán ngán, đó mới là sự đúng đắn nhất! Chỉ có chứng minh thực lực của mình mới có thể khiến những người sau lưng nói cô Diệp dựa vào nhị thiếu gia im miệng!”

“Nhưng...” Tracy ngây người, “...chuyện này cũng không hề mâu thuẫn gì, coi như cô Diệp đi thăm nhị thiếu gia cũng không mất nhiều thời gian mà...”

“Cô thì biết gì chứ. Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, Sâm Minh Mỹ. Sự tình phức tạp lắm!” George dè bủ, “Cô Diệp thông minh hơn cô nhiều, chắc chắn trong lòng cô ấy đã có tính toán. Bây giờ đối với cô Diệp, điều quan trọng nhất là giành được chức quán quân trong cuộc thi lớn này!”

“...Nếu cô Diệp thua thì sao?” Tracy lẩm bẩm nói, “Nếu thua cô Sâm...”

“Sao có thể!” George rất có lòng tin, “Một loạt các thiết kế dự thi của cô Diệp tuyệt đối – tuyệt đối là đặc sắc, xưa nay chưa từng có! Trong cuộc thi này, những thiết kế này chỉ cần xuất hiện, nhất định sẽ khiến giới thời thượng kinh ngạc, không thể không giành được chức quán quân!”

Ngắn gọn trong khán phòng, Tracy mơ màng nhìn về phía bục chữ T lộng lẫy, cho dù một loạt những người mẫu xinh đẹp thướt tha dưới ánh sáng hoa lệ, nhưng Diệp Anh bên cạnh vẫn là sự tồn tại rực rỡ nhất. Biên đạo, người phụ trách ánh sáng, người phụ trách âm thanh, người trang trí sân khấu vây quanh cô, cẩn thận lắng nghe cô. Ánh mắt cô nghiêm túc, vẻ mặt chăm chú, tựa như nữ vương, bất kỳ chuyện gì trên đời cũng không thể đánh đổ cô.

Cùng lúc đó, trong một nhà kho hẻo lánh tạm thời. Tuy từ ngoài nhìn vào, nhà kho này không đẹp, nhưng bên trong lại có đầy đủ mọi thứ, vô cùng rộng lớn, có thể chứa hàng trăm người, thậm chí không hề thua kém nơi diễn tập của bục chữ T chính thức. Mỗi ngày nhà kho đều có mười mấy vệ sĩ canh gác chặt chẽ

suốt 24 giờ. Hôm nay là ngày náo nhiệt nhất của nhà kho kể từ khi bắt đầu được sử dụng. Mười mấy cô người mẫu cao gầy bước ra từ một chiếc xe buýt to.

“Trời ạ!” Sau khi nhìn thấy những người mẫu mặc trang phục do Sâm Minh Mỹ chế tác cho cuộc thi, người vốn dĩ luôn dè dặt như Quỳnh An cũng không nhịn được kích động hô lên: “Đây quả thực là kiệt tác không gì sánh được!”

Liêu Tu không tin nhìn những trang phục trên cơ thể các người mẫu, không khỏi bắt đầu hoài nghi những phán đoán trước kia của mình. Trong mắt anh, Sâm Minh Mỹ tuy xứng danh xuất sắc trong các nhà thiết kế trẻ, nhưng cũng không quá nổi trội. Nói theo cách khác, anh cho rằng cô thiếu linh khí để trở thành nhà thiết kế đứng đầu. Tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này, loạt thiết kế ren trắng ban đầu Sâm Minh Mỹ đưa ra tuy mang vẻ đẹp thần tiên nhưng muốn đạt được chức quán quân, anh cảm thấy vẫn thiếu độ lửa.

Mà những thiết kế trước mặt.

Kinh tài tuyệt diệu!

Đây là những tác phẩm thiết kế ý nghĩa vượt thời đại!

“Đây...”

Liêu Tu kích động đưa tay sờ trang phục người mẫu đang mặc. Loại thiết kế này chỉ thuộc về những nhà thiết kế hàng đầu quốc tế. Cho dù không phải tác phẩm của anh, nhưng có thể nhìn thấy những tác phẩm như vậy cũng là chuyện vô cùng vinh dự!

So sánh với sự kích động của Quỳnh An và Liêu Tu, Sâm Minh Mỹ đang chỉnh sửa trang phục trên cơ thể người mẫu lại hồ hững hơn nhiều. Ngồi xổm, đính kim băng trên trang phục để thu nhỏ phần eo lại, Sâm Minh Mỹ mỉm môi cười, nói:

“Cũng được, chẳng qua loại thiết kế này ít thấy mà thôi.”

“Không!”

Liêu Tu lập tức nói:

“Giống như bà Chanel đã từng cải cách đưa những chiếc quần vào phạm trù thời trang nữ, những thiết kế lần này của cô cũng sẽ có hiệu quả rung động lòng người như thế!”

Khó trách thời gian này, cô Sâm giữ bí mật chặt chẽ với những tác phẩm tham dự cuộc thi, Quỳnh An và anh đều chưa hề được nhìn qua những bản thiết kế. Sau này khi tiến vào giai đoạn chế tạo thì cô Sâm lại đặc biệt mời thợ cắt may từ nước Đức đến, giữ bí mật công việc. Cảm giác không được tin tưởng, trong lòng George có chút không vui, nhưng lập tức anh cảm thấy có thể hiểu được, ý tưởng thiết kế nổi trội như vậy một khi bị tiết lộ sẽ khiến cô Sâm chịu tổn thất lớn.

“Thật sao?” Sâm Minh Mỹ dường như hơi cười, ý bảo người mẫu xoay người, cô cài kim băng phía sau eo người mẫu, nói với Liêu Tu và Quỳnh An:

“Hôm nay mời hai người đến là muốn hai người giúp tôi chỉnh sửa lại tỉ mỉ những chi tiết cuối cùng. Cuộc thi đã sắp bắt đầu rồi, mỗi một chi tiết đều không thể sai sót. À, còn nữa, những gì hôm nay hai người nhìn thấy phải giữ bí mật.”

“Được, đương nhiên rồi.”

Liêu Tu gật đầu, nói xong anh xắn tay áo, bắt đầu sửa trang phục trên cơ thể một người mẫu. Quỳnh An cũng lập tức bắt đầu công việc. Cô biết mấy ngày nay Sâm Minh Mỹ đều ở bệnh viện chăm sóc Tạ Việt Tuyên, tiến độ chuẩn bị cho cuộc thi nhất định bị giảm xuống. Tay chân bận rộn, Quỳnh An quả thực rất vui mừng, có lẽ cạnh tranh đúng là một chuyện tốt, đúng là có sự công kích của cô Diệp, Minh Mỹ mới có thể đột phá chính mình, tạo ra những tác phẩm xuất sắc như vậy!

Ánh mắt trời từ cửa sổ nhà kho rọi vào, hòa vào đám đông bận rộn, Quỳnh An cho rằng, quán quân của cuộc thi thời trang cao cấp châu Á nhất định thuộc về Sâm Minh Mỹ!

Đêm đến. Bên ngoài nhà kho, sao trời lấp lánh. Những người mẫu đã rời đi, Sâm Minh Mỹ, Quỳnh An và Liêu Tu cất kỹ từng bộ trang phục đã sửa sang xong xuôi, rồi khóa chặt cửa nhà kho. Trong màn đêm, mười mấy vệ sĩ tiếp tục luân phiên trông coi nhà kho. Xe của ba người dừng trước cửa nhà kho. Quỳnh An và Liêu Tu nhìn thấy có thêm một chiếc xe nữa.

Ánh trăng êm dịu, Việt Xán cao lớn đứng trước chiếc Lamborghini, đưa tay chào hỏi Sâm Minh Mỹ: “Hi.”

24. Chương 24

Trên đường quốc lộ đêm khuya.

Cửa xe hé mở, mái tóc dài của Sâm Minh Mỹ rối loạn vì bị gió đêm vù vù thổi vào trong xe. Cô lập tức đóng cửa xe, chỉnh lại từng lọn tóc. Trong xe nồng nặc mùi thuốc lá, cô giận dữ nhìn Việt Xán:

“Sao lại hút thuốc nhiều thế?”

“Ừ.”

Một tay đặt trên vô lăng, Việt Xán nhìn theo ánh sáng đỏ phát ra từ đèn hậu của vài chiếc xe lẻ tẻ đang chạy trên đường quốc lộ, cười lấy lệ: “Đợi anh rất lâu rồi sao?”

Vì hành động quan tâm của Việt Xán, trong lòng Sâm Minh Mỹ không khỏi vui mừng, hoàn toàn không để ý đến sự lạnh lùng của anh: “Ừm.”

Đánh xe rẽ sáng phía đường về nội thành, Việt Xán vẫn chậm chậm thờ ơ trả lời: “Xấu tính!”

Sâm Minh Mỹ nhéo tay Việt Xán một cái, sẵn giọng: “Đã có lòng đến đón em, thế mà anh lại nói nhất gừng như thế! A, hừ, hơn nữa, rất lâu rồi không nhìn thấy anh! Nghe nói tối hôm Việt Tuyên nhập viện, Diệp Anh qua đêm trong phòng anh...”

“Nghe ai nói?” Việt Xán liếc mắt nhìn cô.

“Ai nói không quan trọng.” Sâm Minh Mỹ chu mỏ, “Em chỉ muốn nghe chính anh nói! Rốt cuộc bây giờ anh và Diệp Anh có quan hệ gì? Vì sao cô ta lại qua đêm trong phòng anh? Vì sao Việt Tuyên phát bệnh, cô ta không thêm đến bệnh viện?”

Cần ga bị đạp mạnh, chiếc xe lao nhanh như chớp! Khuôn mặt Việt Xán chìm lạnh. Tốc độ xe nhanh như bay dọa Sâm Minh Mỹ sợ đến trắng bệch, giữ chặt tay nắm phía trên, một hồi lâu mới kinh hồn hồi phục tinh thần, vành mắt ửng hồng, tủi thân nói:

“Xán, em không có ý đó... Không phải em không tin anh... Chỉ là em... chỉ là quá sợ hãi... Diệp Anh giống như quái vật từ trong bóng đêm chui ra, thoáng cái cô ta đã mê hoặc được Việt Tuyên. Em sợ cô ta sẽ dùng thủ đoạn gì đó để mê hoặc anh...”

“Vậy mà em vẫn để anh đi tiếp cận cô ấy.” Ánh sáng bên ngoài cửa kính xe chập chờn, Việt Xán lạnh lùng cười.

“...” Nhất thời cứng họng, Sâm Minh Mỹ cũng chỉ biết cười theo, ngượng ngùng nũng nịu, “Được rồi, em biết đã ủy khuất cho anh rồi. Đều do em không tốt, anh đặc biệt đến đón em, mà em lại khiến anh phiền lòng. Đều do em sai, anh tha thứ cho em nha, tha thứ cho em được không?” Vừa nói, Sâm Minh Mỹ vừa nhẹ nhàng vuốt cánh tay Việt Xán lấy lòng. Việt Xán lạnh lùng né tránh. Trong lòng Sâm Minh Mỹ tức khắc nguội lạnh, vẻ mặt cũng có chút xấu hổ. Từ xưa đến nay, Việt Xán vẫn luôn không thích có những cử chỉ thân mật với cô.

“Bây giờ đi thôi, chú ý an toàn.” Nhíu mày, Việt Xán lạnh lùng nói.

Sâm Minh Mỹ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục mỉm cười yêu kiều, nói: “Ngày kia là cuộc thi thời trang châu Á, những tác phẩm dự thi của em đã hoàn thành, Quỳnh An và Liêu Tu cảm thấy em chắc chắn có thể giành được chức quán quân!”

“Thật sao?” Vừa qua một lối rẽ, Việt Xán hồ hững hỏi, “Xuất sắc hơn những tác phẩm của Diệp Anh sao?”

“Đừng so sánh em và cô ta”, ngừng lại một chút, Sâm Minh Mỹ khinh thường nói: “Cô ta chẳng qua chỉ tốt nghiệp ở một trường đại học gà mờ nào đó, hai lần trước chẳng qua do vận khí tốt, cuộc thi lần này mới thể hiện thực lực chân chính, đợi khi những tác phẩm của em và cô ta xuất hiện, mọi người nhất định sẽ biết thế nào là phượng hoàng chân chính, thế nào là chim sẻ học đòi bắt chước.”

“Chim sẻ học đòi bắt chước...” Việt Xán chậm chậm nghiền ngẫm mấy chữ này.

“Những tác phẩm tham dự cuộc thi của Diệp Anh đã hoàn thành chưa?” Sâm Minh Mỹ ra vẻ thần nhiên hỏi, “Cô ta dùng chất liệu gì vậy?”

Liếc nhìn Sâm Minh Mỹ từ gương chiếu hậu, Việt Xán nói: “Hôm nay cô ấy tổ chức diễn tập rồi.”

“Hả? Ở đâu? Biên đạo là ai? Người phụ trách ánh sáng là ai? Người mẫu công ty...”

Sự nôn nóng hiện rõ trong giọng nói của Sâm Minh Mỹ.

Lôi ra một tập tài liệu: “Tất cả đây.”, Việt Xán ném nó vào lòng Sâm Minh Mỹ, vẻ mặt giễu cợt: “Biết rõ là em rất muốn tìm hiểu những chuyện này, vì thế trước tiên muốn cầm đến cho em xem, kết quả lại bị em mắng cho một trận.”

“A!” Nắm chặt tập tài liệu, Sâm Minh Mỹ vội vã nhìn, quả nhiên bên trong là nội dung cô muốn biết, lòng mừng rỡ, cô hận không thể ôm chặt Việt Xán, hôn anh một cái! Sợ bị Việt Xán tránh né, Sâm Minh Mỹ chỉ biết kìm nén niềm vui lại, hờn dỗi nói: “Xán, yêu anh lắm! Em không biết nên cảm ơn anh thế nào!”

Trong màn đêm, trên đường quốc lộ, chiếc Lamborghini như một tia chớp lóá mắt. Trong xe, Việt Xán nhếch môi, hồ hững nói:

“Vây lần này đoạt chức quán quân cho anh.”

Diễn tập kết thúc.

Ánh sáng hoa lệ dập tắt, không gian chìm vào yên tĩnh, tất cả người mẫu và nhân viên đã rời khỏi, George và Tracy cũng đã mang những bộ trang phục dự thi rời đi, trong không gian mênh mông chỉ còn lại một mình Diệp Anh.

Cô thu dọn đồ.

Ngồi trong khán phòng đen đặc, dường như cô đang chờ đợi người nào đó, lại giống như cô muốn ở một mình như vậy thôi. Bóng dáng cô đơn, đứng ở bậc thang khán phòng, cô hoảng hốt nhớ lại, rất lâu trước kia, khi cô vẫn còn là một cô gái nhỏ, trước mỗi buổi trình diễn, bố cô đều tổ chức diễn tập như vậy.

Trang phục không chỉ là đồ để mặc trên cơ thể người mẫu.

Nó còn là một phong cảnh.

Kết hợp với ánh sáng, âm nhạc, nhịp điệu, bố cục, khiến cảnh biểu diễn thời trang lộng lẫy, mộng ảo, khiến người ta mê muội, rung động. Mỗi lần diễn tập, bố đứng trên bục chữ T chỉ huy hiện trường, cô gái nhỏ ngồi một mình trong khán phòng, lặng lẽ nhìn từng đợt diễn tập, giống như nhìn từng đóa tường vi nở rộ, cuối cùng buông mình hòa vào biển hoa lộng lẫy.

Cô thích ánh đèn hoa lệ.

Thích thứ âm nhạc tuyệt vời kia.

Thích những cô người mẫu thướt tha ra vào.

Thích sự nghiêm túc chăm chỉ của bố.

Thích hình ảnh bố khi đang bận rộn trên bục chữ T quay đầu lại, thấy cô gái nhỏ vẫn lặng lẽ ngồi trong khán phòng, đáy mắt ông tràn ngập nụ cười yêu thương.

Đi đến bên tường.

Cô bật công tắc đèn.

Một loạt đèn sáng lên, từng chùm ánh sáng chói mắt hoa lệ, trong nháy mắt bục chữ T sáng trưng. Cô bước lên bục chữ T, chậm chậm đi về phía trước, hai bên là khán phòng tối mờ, không một bóng người. Đường như cô có thể nhìn thấy đôi vai rộng mở của bố, tiếng vỗ tay hoan hô của hàng nghìn người, bố mỉm cười đi về phía trước, trước mặt là loang loáng chớp sáng như biển sao, bố cúi đầu chào cả khán phòng sôi động.

Đó là thời khắc vinh quang nhất của một nhà thiết kế.

Bố nói với cô khi một buổi trình diễn kết thúc, nhà thiết kế trong vòng vây của đám người mẫu cùng bước ra bục chữ T, giang hai tay trong tiếng vỗ tay, reo hò, cúi đầu chào khán giả bốn phía đang kích động, đó là thời khắc vinh quang nhất của nhà thiết kế.

Cửa bị mở ra.

Trên bục chữ T hoa lệ, dưới ngọn đèn chói mắt, Diệp Anh kinh ngạc bật thẳng người dậy, nhìn về phía bóng người mờ hồ phía cửa. Rất lâu trước kia, sau khi kết thúc buổi trình diễn của bố, cô gái nhỏ đã chạy thẳng đến bục chữ T, học theo động tác của bố, cúi chào về phía khán phòng trống không. Bố nôn nóng đi tìm cô, khi nhìn thấy cô như vậy cũng chỉ cười cười xoa đầu cô, dắt tay cô cùng đi tham dự buổi tiệc chúc mừng long trọng.

Bóng người càng lúc càng gần.

Trên bục chữ T, cô nhìn thấy người ấy cười nho nhã lễ độ, đôi mắt hoa đào long lanh như làn nước xuân thu.

Trên đường quốc lộ yên tĩnh.

Ánh đèn sáng ngời.

Một chiếc xe Maybach thể thao hai chỗ ngồi gào thét chạy, thân xe sơn màu hồng kiểu diêm uớt át, tốc độ nhanh như chớp. Người đàn ông nắm chặt tay lái bọc da màu hồng, tựa như một mỹ nhân quyền rũ.

“Thế nào, nữ thần? Xe mới của tôi đẹp không?” Hắt cằm, Khổng Diễn Đình cười kiêu ngạo đắc ý.

“Ừm.” Diệp Anh thản nhiên gật đầu, “May mà dây an toàn vẫn là màu đen.”

Giữa biển màu hồng, ngay cả khăn tay cũng màu hồng, Khổng Diễn Đình cao giọng cười lớn, nói: “Nữ thần, cô thật không thú vị.”

Nhéch nhếch môi, Diệp Anh nhìn ra bên ngoài xe. Bóng đêm đã bao trùm, xe trên đường quốc lộ thừa thớt, Khổng Diễn Đình hưng phấn gào thét mỗi khi vượt qua một chiếc xe, tốc độ nhanh đến mức khiến cô có chút khó chịu. “Mới lấy xe à?”

“Đúng! Chiều nay mới lấy được! Chiếc xe này quả nhiên không tệ, tốc độ dễ dàng đạt tới 380 dặm! Màu hồng cũng là do tôi đặc biệt đặt hàng! Rất tuyệt!” Khổng Diễn Đình hưng phấn nói, “Sao thế, có người nói với cô à?”

“Đoán thôi.” Khổng Diễn Đình giống y hệt đứa trẻ đoạt được đồ chơi mới, hoàn toàn không cần đoán. Dù bọc lộ tài năng trong cuộc đấu tranh gia tộc tàn khốc, nhưng Khổng Diễn Đình đôi khi vẫn toát ra tính cách trẻ con, điều này khiến cô thực hâm mộ, chỉ có người được yêu thương mới có tính khí trẻ con.

“Ha ha.”

Ra vẻ sâu sắc nhìn Diệp Anh, Khổng Diễn Đình cười nói:

“Nữ thần, diễn tập thế nào?”

“Cũng ổn.”

“Có thể thắng không?”

“Có thể.”

“Thậm chí có thể đánh bại Sâm Minh Mỹ à?”

“... Có thể.” Tốc độ xe như bay khiến cô thấy buồn ngủ.

“Nữ thần, xin cô hãy thành thật một chút, lần này cô có thể đại diện chúng tôi tham gia,” Đập tay lái, Khổng Diễn Đình ai oán nói, “Trời biết, vì cô, tôi đã chống lại bao nhiêu áp lực mới ép được những nhà thiết kế thời trang cao cấp của chúng tôi không tham dự. Nếu cô không thể đoạt giải quán quân, rất nhiều người trong Khổng thị sẽ ăn tươi tôi đấy. Cho nên, nữ thần à, cứ coi như vì tôi, xin cô nhất định phải cố gắng, được không?”

“Khổng thiếu,” Diệp Anh mỉm cười: “Khổng thị vốn dĩ ném cho anh một cục diện rối rắm, đám thiết kế thời trang cao cấp của các anh, ngoài mấy người đi vào theo con đường thân thích thì chẳng còn ai. Họ mà tham dự thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ, mà anh lại là người phải chịu tiếng xấu. Nếu anh đã tin tưởng tôi, để tôi ra trận cho anh, xin anh hãy tin tưởng tôi đến cùng.”

“Oa,” Khổng Diễn Đình cười liếc cô: “Sao tôi nghĩ thấy mùi âm mưu thế nhỉ?”

“Làm gì có âm mưu nào,” Diệp Anh lười nhác nhìn ra ngoài cửa xe, “Cuộc thi đường đường chính chính thì cũng sẽ đường đường chính chính thắng, như vậy mới có thể khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục.”

Trong bóng đêm, trên đường quốc lộ rộng lớn, một chiếc Lamborghini phía sau gào rít vượt tới. “Oanh—” một tiếng! Trong nháy mắt vượt qua chiếc Maybach màu hồng, bóng dáng hai người trong chiếc Lamborghini cũng loang loáng trôi qua, sau đó biến mất phía trước, dần dần biến thành điểm đen.

“Fuck!”

Khổng Diễn Đình chửi thề, cố gắng tăng tốc độ cũng không kịp, tức giận buông ra một câu thô tục. Diệp Anh tựa đầu ra sau, nhắm mắt lại, cây cối bên đường trong bóng đêm như những đường viền phác họa trong tranh. Sự mệt mỏi dâng trào, bất giác nhịp thở của cô cũng dần trở nên nặng nề.

25. Chương 25

Đêm khuya, trong phòng làm việc tầng thứ hai mươi sáu của tập đoàn Tạ thị. Chồng văn kiện chất cao như núi cơ bản được xử lý xong. Cà phê đã lạnh, Việt Tuyên ngồi trong chiếc xe lăn, nhìn tài liệu Tạ Phổ vừa đưa tới, mấy số liệu trong đó khiến anh nhíu mày, trầm giọng hỏi: “41%?”

“Đúng vậy.” Tạ Phổ đáp. “Hơn nữa đại thiếu gia còn tiếp tục tiếp xúc với mấy cổ đông khác. Trưa nay, đại thiếu gia hẹn dùng bữa với Châu tổng của quỹ Hoa Thành.”

“... Biết rồi.” Nhíu mày, sắc mặt Việt Tuyên tái nhợt.

Hôm nay là ngày đầu tiên anh xuất viện. Tuy bác sĩ hết lời khuyên nhủ, Tạ Hoa Lăng cũng kiên quyết không đồng ý, nhưng tình hình nguy cấp của tập đoàn gần đây khiến anh nhất định phải xuất hiện chủ trì đại cục. Từ khi Việt Triệu Huy qua đời, Tạ lão thái gia lớn tuổi cũng bỏ mặc công ty, Việt Xán âm thầm chưa bao giờ từ bỏ tranh giành quyền khống chế tập đoàn. Anh hiểu rõ, một khi Việt Xán nắm được hội đồng quản trị, kết cục đợi chờ anh và mẹ sẽ là cái gì.

Vì thế, khi Việt Xán đưa ra giao dịch kia.

Anh đã đồng ý.

Đêm mưa tầm tã ấy, những tia chớp lóá mắt cùng sấm dội vang trời, trong căn nhà kính trồng hoa, sau đóa tường vi đỏ rực rỡ hoang dã, dù ở khoảng cách xa như vậy, sự hoảng sợ và thất vọng trong mắt cô dồn trên đôi vai anh, khiến toàn thân anh rét lạnh còn hơn cả đêm mưa.

Cô đã nghe được bao nhiêu? Cô đã biết những gì anh đã từng gây ra? Khi anh cố gắng khống chế chiếc xe lăn đi qua bụi tường vi đỏ, trong tiếng sấm sét vang lên, cô run đến mức lùi về sau, như thể phát hiện anh là thứ độc gì đó, cho dù trong tay cô là ô và áo khoác cô mang cho anh.

“Khụ khụ.” Lồng ngực bị khí lạnh tràn vào, Việt Tuyên mím môi, cố gắng kìm nén cơn ho, sắc mặt vẫn trắng như đóa hoa dành dành ướt đầm. Bên ngoài cửa sổ sát đất của bàn làm việc là đêm sâu yên lặng, vàng trắng xa tít chân trời, anh lặng lẽ rất lâu, mãi sau khi Tạ Phổ nhận được một cuộc điện thoại, rồi thấp giọng báo cáo lại với anh.

Lúc Diệp Anh tỉnh lại, cô phát hiện mình vẫn ở trong chiếc Maybach hồng phấn. Màu hồng ngập mắt khiến cô nhất thời hoảng hốt. Trước kia, bố cô cũng thích trang trí căn phòng của cô màu hồng phấn, giống như thế giới của một tiểu công chúa. Thật ra, cô không thích màu hồng phấn, nhưng lại chưa hề để bố cô biết.

Ngoài cửa xe, vàng trắng sáng tỏ. Cô cho rằng mình đã ngủ rất lâu, nhưng thời gian trên đồng hồ nói cho cô biết, cô chỉ mới ngủ khoảng 20 phút.

“Tỉnh rồi?” Cửa xe bên cạnh bị mở ra. Khổng Diễn Đình thò người vào, thấy cô đã tỉnh, còn tiếc nuối nói: “Còn tưởng ông trời chiếu cố tôi, để tôi có cơ hội ôm nữ thần công chúa cơ.”

“Cảm ơn.” Diệp Anh mỉm cười, bước ra khỏi cửa xe.

Không khí trong đêm muộn mát mẻ trong lành.

Phía trước là khu nhà rực rỡ ánh đèn, Khổng Diễn Đình và cô cùng bước vào. Thang máy đến tầng 18, “ding đoong”, cửa thang máy mở ra, ở cửa sảnh rộng lớn, những đóa hoa màu trắng và màu tím đan xen, vẫn còn đọng những giọt sương trong lành xinh đẹp tỏa hương.

Bên ngoài cửa sổ sát sàn là cảnh sông nước tráng lệ, từng vì sao lấp lánh, từng ngọn đèn sáng, bờ bên kia là một dãy nhà cao tầng, cô đã từng cùng người đàn ông nhìn thuần khiết như đóa dành dành trải qua đoạn thời gian ngắn ngủi tươi đẹp ở đó. Xa hơn một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy tòa nhà của tập đoàn Tạ thị, chỉ có mấy gian phòng vẫn còn ánh sáng rọi ra.

“Soạt—”

Khổng Diễn Đình cầm chiếc điều khiển từ xa, rèm cửa sổ tự động kéo lên.

“Nữ thần, xin chào!” Khổng Diễn Đình đã sớm để hành lý của cô vào trong phòng ngủ, giờ phút này ra dáng chủ nhà niềm nở, dẫn cô đi xem các gian phòng.

“Đây là phòng bếp.” Hiện đại, sạch sẽ, sáng sủa, đầy đủ mọi thứ.

“Đây là phòng làm việc của cô.” Bàn làm việc rộng rãi, ghế xoay bằng da, máy tính mới, trên giá sách thậm chí còn có một ít tạp chí thiết kế thời thượng.

“Đây là phòng thiết kế của cô.” Bục làm việc rộng lớn, đầy đủ các loại công cụ chuyên ngành. Một chiếc tủ dạng mở chất đầy các loại chất liệu và vật liệu hỗn hợp.

“Đây là phòng ngủ của cô.” Chiếc giường rộng thoải mái, đồ dùng trên giường đều mới tinh. Mặt tủ đầu giường còn đặt một bình hoa thủy tinh cắm đầy hồng trắng xinh đẹp.

“Đây là phòng vệ sinh của cô.” Ở giữa là một bồn tắm trắng rất mơ mộng, treo một dải lụa đang bay đầy mộng ảo.

“Hài lòng không?” Đôi mắt hoa đào nhìn cô thâm tình, Khổng Diễn Đình nói: “Dải lụa trắng này đích thân tôi đã treo lên cho cô đấy.”

“Ừm.” Diệp Anh thần nhiên gật đầu: “Chỉ cần anh gỡ dải lụa này xuống thì tôi sẽ vô cùng hài lòng.” Cả căn nhà có hai màu lam trắng theo phong cách địa trung hải, đơn giản, sạch sẽ, mát mẻ, cô thực sự rất thích.

“OK! Chỉ cần nữ thần có thể hài lòng, tôi làm gì cũng được!” Khổng Diễn Đình thâm tình nói: “Chỉ hi vọng nữ thần đừng ghét bỏ nơi đơn sơ này, có thể ở lại đây là được rồi.” Vừa nói, anh ta vừa mở một cánh cửa: “Nữ thần, đây là phòng của tôi.”

Đó là một gian phòng thứ.

Đồ đạc bên trong là một đống hỗn loạn, như thể vừa được nhét từ chỗ khác vào, vẫn chưa được thu dọn, một số khung ảnh vẫn đặt trên mặt đất.

“...”

Diệp Anh nhíu mày nhìn về phía Khổng Diễn Đình.

“Nữ thần, tôi đã hiến dâng tất cả mọi thứ của tôi cho cô, chỉ cầu xin nữ thần để lại một gian phòng nhỏ để tôi nương thân mà thôi.” Giống như một kỵ sĩ đặt tay lên ngực thề nguyện trung thành, Khổng Diễn Đình chân thành nói: “Tôi thề, khi chúng ta thành công, tôi nhất định sẽ mua một trang viên sang trọng tặng cô, tuyệt không để cô và tôi phải như ngày hôm nay, chen chúc trong một căn nhà.”

Đóng cửa phòng ngủ.

Thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng bước chân của Khổng Diễn Đình trong phòng khách, Diệp Anh tựa người vào cửa, hít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm thở ra. Tất cả đồ đạc của cô đều được đặt trên tấm thảm cuối chân giường, hành lý, ba lô, còn một cây bút vẽ xanh lá cây, trên cây bút vẽ là hình khắc họa một đóa tường vi màu bạc, lấp lánh dưới ánh đèn.

Cô ném cây bút vẽ đi.

Sau đó đá nó vào gầm giường.

Lạnh lùng nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ, đáy lòng cô cũng lạnh ngắt như ánh trăng kia, ánh mắt đậm bạc, bất động rất lâu.

Tạ Việt Tuyên.

Tạ Việt Xán.

Thế giới này vô cùng rộng lớn. Cô không nhất thiết phải chọn lựa giữa hai người họ. Cô không muốn trở thành quân cờ của bất kỳ ai, cũng không muốn phải đoán xem rốt cuộc cái gì là hư tình, cái gì là giả ý.

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á chẳng mấy chốc đã đến.

Trong vòng sơ tuyển, cuộc thi ở Hàn Quốc, Singapore, Malaysia đã diễn ra bùng bùng khí thế. Hàng loạt các tin tức liên quan cập nhật liên tục trên báo giấy, TV, báo mạng. Các tuyển thủ của Malaysia thể hiện thực lực trung bình. Khu vực Hàn Quốc có một nhà thiết kế mới gây được sự chú ý, những tác phẩm thiết kế theo phong cách Punk đã đạt được đánh giá nhiệt liệt, khiến bậc thầy thiết kế Brown ở tận Milan cũng có ý tán thưởng.

Sơ tuyển ở Nhật Bản cũng tổ chức vào ngày cuối cùng.

Mà trận chiến ở khu vực Trung Quốc lại diễn ra vào tối nay!

Hai nhà thiết kế thời trang được chú ý nhất của cuộc thi là Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh. Cả hai đều là nhà thiết kế nữ xinh đẹp, lại có khúc mắc tình cảm phức tạp với hai vị công tử của tập đoàn Tạ thị, lần này lại đại diện cho hai công ty khác nhau tham dự cuộc thi, tràn đầy tinh thần chiến đấu quyết tử, sớm được giới truyền thông nhắc đến khiến mọi người nhiệt liệt quan tâm.

Vì thế, cuộc thi khai mạc lúc tám giờ tối nay không chỉ có hàng nghìn con mắt thời trang, mà giới giải trí cũng vô cùng kích động, các nhà báo đã sớm vây chặt chỗ ở của Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh, đảm bảo cập nhật tin tức mới trong 24 giờ. Các diễn đàn BBS trên mạng đều thảo luận sôi nổi.

Gần sáu giờ tối.

Trong vòng vây của đám phóng viên, Sâm Minh Mỹ ra khỏi tòa nhà mình ở. Các nhà báo lập tức xông lên, vô số microphone hướng về phía cô. Trên màn hình, Sâm Minh Mỹ mặc váy vàng nhạt, tôn lên dung mạo

yêu kiều dịu dàng, sắc mặt vô cùng tốt. Các phóng viên ùa đến hỏi: “Cô Sâm, đối với chức quán quân của khu vực Trung Quốc, cô có nắm chắc không?”, “Cô Sâm, tối nay cô sẽ xuất hiện cùng với ai? Là đại thiếu gia Tạ Việt Xán, hay nhị thiếu gia Tạ Việt Tuyên?”, “Nghe nói cô và nhị thiếu gia tập đoàn Tạ thị đã tình cũ hòa hợp, có chuyện như vậy không?”, “Xin hỏi cô đánh giá như thế nào về cô Diệp, nhà thiết kế của tập đoàn Tạ thị?”, “Cô Sâm, bố cô...”

Mở cửa chiếc xe Ferrari màu đỏ, Sâm Minh Mỹ tao nhã ngồi vào chỗ lái, mở một nửa cửa kính xe xuống, mỉm cười với đám phóng viên: “Chức quán quân đêm nay, tôi rất có lòng tin!” Nói xong, chiếc xe Ferrari tiêu sái rời đi, các phóng viên kinh ngạc, một lúc sau, đột nhiên có phóng viên nhớ ra, nhìn về bóng xáng chiếc xe tuyết trần kia, hét lên: “A, chiếc xe này, hình như đã từng là chiếc mà đại thiếu gia Tạ gia rất yêu thích!”

Các phóng viên đợi trước cổng Tạ gia, đợi đến khi Tạ Hoa Lăng ra ngoài, đại thiếu gia ra ngoài, thậm chí nhìn thấy cả nhị thiếu gia rất ít khi lộ diện, nhưng đến tận hoàng hôn vẫn không nhìn thấy ứng viên quán quân khu vực Trung Quốc – Diệp Anh.

Dưới một tòa nhà bên sông. Trong chiếc xe Maybach màu hồng dỏm dáng lóa mắt, chậm chậm hạ cửa kính xe, Khổng Diễn Đình cười tươi rói, anh hướng về phía Diệp Anh đang bước ra từ tòa nhà: “Haiz, nữ thần, chờ cô lâu quá!” Trên tay cầm theo một chiếc ba lô, Diệp Anh nhàn nhạt cười. Cả ngày hôm nay không nhìn thấy bóng dáng Khổng Diễn Đình, cô còn cho rằng mình phải thuê xe. Đi đến bên cạnh chiếc Maybach hồng, cô định đưa tay mở cửa xe...

“Tít...” Cùng với tiếng còi, một chiếc Bentley màu đen đi tới, lướt qua chiếc Maybach màu hồng, hoàn hảo đỗ trước chiếc Maybach.

“Fuck!” Khổng Diễn Đình tức giận chửi một câu. Đêm đó bị chiếc Lamborghini vượt qua đã đủ tức giận, bây giờ ngay cả chiếc Bentley này cũng khi dễ hắn. Mở cửa xe, Khổng Diễn Đình bước từ trong xe ra, giận dữ gõ mạnh cửa xe chiếc Bentley đen. Diệp Anh hờ hững nhìn chiếc Bentley quen thuộc. Ngoài việc nắm chặt chiếc ba lô, khuôn mặt cô không hề có biểu hiện gì khác.

Giữa trời chiều, cửa xe chiếc Bentley mở ra. Một đôi giày màu đen bao bọc lấy đôi chân thon dài hoàn mỹ của người đàn ông. Ánh trời chiều như máu. Người đàn ông cao lớn, tuần tú, ngũ quan sáng rõ, mang vẻ đẹp nổi bật kiêu ngạo. Ánh mắt anh mạnh mẽ âm trầm, nhìn về phía Diệp Anh bên đường. Diệp Anh vẫn hờ hững, cô quay người, mở cửa chiếc xe Maybach hồng, ngồi vào trong xe.

Trong xe, cô bỗng nhắm chặt mắt, ngón tay quẩn chặt dây đeo chiếc ba lô.

“Tạ đại thiếu gia...”

Tiếng châm chọc hài hước của Khổng Diễn Đình loáng thoáng truyền tới, cô không nghe, cũng lười nghe. Đợi đến khi tâm tình ổn định, cô phát hiện hình như Khổng Diễn Đình đạt được giao dịch gì đó với Việt Xán, đã lái chiếc xe Bentley rời đi.

Dưới sắc trời như máu, cửa chiếc xe màu hồng bị mở, người lái xe bên cạnh ngồi xuống, trên người tỏa ra mùi thuốc lá nhàn nhạt, tràn ngập trong không gian hô hấp của Diệp Anh.

“Thất vọng sao? Nhìn thấy người đi ra từ chiếc Bentley đen là anh, mà không phải Việt Tuyên.” Tựa như trên đùa, Việt Xán khởi động, chiếc xe Maybach hồng như tên rời khỏi cung tiến về phía trước!

Diệp Anh im lặng.

Sau một lúc, cô cười:

“Có chút thất vọng.”

Sau đêm mưa trong căn nhà kính trồng hoa, cô cho rằng mình sẽ không xuất hiện trước mặt Việt Tuyên, cho rằng Việt Tuyên ít nhất cũng sẽ đến hỏi cô xảy ra chuyện gì. Nhưng không hề có. Ngoài hai ngày đầu, Tạ Bình gọi điện cho cô, bảo cô đến bệnh viện chăm sóc Việt Tuyên. Phản ứng của Việt Tuyên giống như cô chưa hề tồn tại trong thế giới của anh.

Quả nhiên là người đàn ông thông minh. Nếu đã bị vạch trần, sẽ không giải thích và vặn hỏi vô nghĩa nữa. Trong lòng đáng lẽ nên thoải mái, nhẹ nhõm, không sao cả, nhưng cô không thể không thừa nhận trong lòng

có chút chua chát, đánh không ra, nuốt không trôi, vô cùng trống trải.

Nhìn biểu tình trên mặt cô, đáy mắt Việt Xán buồn bã. Anh hít một hơi thật sâu. Tốc độ xe chậm lại, trong tay Việt Xán, chiếc Maybach hồng chạy êm ả thoải mái. Một lúc sau, trong xe vang lên âm thanh khàn khàn: “Anh cho rằng, sau khi biết tất cả, em sẽ rời xa nó, sẽ tha thứ cho anh.”

Diệp Anh mỉm cười: “Đúng, tôi sẽ rời xa anh ấy, sẽ tha thứ cho anh.”

Hai tay nắm chặt, Việt Xán chấn động quay đầu

Việt Xán chưa xót nhìn con đường phía trước, nói:

“Em lừa anh.”

“Cho nên, còn gì ý nghĩa nữa?” Diệp Anh vẫn cười: “Lời nói của tôi, anh không tin. Lời nói của anh, tôi cũng không tin. Kỹ xảo biểu diễn của Việt Tuyên cao thâm, nhưng chẳng phải anh cũng đã đạt tiêu chuẩn của ảnh đế sao?”

“... Anh chưa từng lừa dối em.”

“Phải không?” Diệp Anh cười nói: “Vậy tối hôm trước anh đi đón Sâm Minh Mỹ về nhà đã nói gì với cô ta? Đưa cho cô ta những gì?”

Việt Xán cứng đờ.

Anh ngạc nhiên mở miệng:

“Em...”

Cô mỉm cười thản nhiên:

“Đại thiếu gia, cuối cùng tôi cũng không thể là đứa ngốc mãi. Anh đứng bên Sâm Minh Mỹ hay đứng bên tôi, đó là quyền tự do của anh. Chuyện của tôi, anh muốn nhúng tay hay không muốn nhúng tay, chỉ sợ anh sẽ biến tất cả tâm sức của tôi thành toi công, đó cũng là tự do của anh, cũng là do thực lực của tôi không đủ.”

Trái tim như bị đóng băng.

Từng tắc đóng kết lại lạnh giá.

Trước nụ cười lạnh nhạt vô hại của cô, Việt Xán lại đau đớn đến không thốt ra được. Tâm trạng anh hoảng hốt lái xe, không biết bao lâu sau, mãi đến khi cô kêu lên vài tiếng, anh mới biết mình đã đi quá nơi diễn ra cuộc thi.

Chiếc xe Bentley màu đen đỗ trước mặt cách vài mét, Khổng Diễn Đình dựa người vào thân xe, vẫy tay về bên này.

“Để em xuống xe.”

Tháo dây an toàn, Diệp Anh mỉm cười giấu cợt:

“Dù sao các phóng viên cũng quan tâm đến hận thù tình yêu giữa bốn người chúng ta, không rảnh quan tâm cuộc thi tối nay đâu.”

Lặng lẽ đỗ chiếc Maybach hồng đỗ ven đường, Việt Xán mở cửa xe cho cô. Xách ba lô, Diệp Anh đã nhào lộn nửa người ra khỏi xe, ngấm ngấm, lại ngồi lại, như cười như không, dò xét Việt Xán:

“Nếu muốn tôi thực sự tin anh, hãy dừng hành động của anh đi.”

Việt Xán nhìn cô.

“Tôi đã nói với anh rồi.” Cô mỉm cười quyến rũ tiến lại gần, hôn một cái nhẹ như chuồn chuồn đậu nước, sau đó xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, không quay đầu đi về phía Khổng Diễn Đình.

Vì cuộc thi thời trang cao cấp châu Á khu vực Trung Quốc, Viện triển lãm Quốc gia đêm nay đặc biệt lộng lẫy, rất nhiều phóng viên đứng vây ở lối vào, một biển camera, máy ảnh, microphone; xe của giới truyền thông và các loại xe danh tiếng của khách mời đỗ chật ních bãi xe.

Đêm nay tổng cộng có mười nhà thiết kế xuất sắc mới trong nước tham gia.

Sự kiện thời trang hôm nay cùng những sự kiện trước đó không giống nhau. Bình thường tuần lễ thời trang sẽ do các nhà thiết kế quyết định thời gian, trong thời gian một tuần, chọn lựa các địa điểm tổ chức mình thích. Nhưng đêm nay, vì tính chất cuộc thi, tất cả đều tổ chức giới thiệu các sản phẩm cùng nhau, mà mỗi nhà thiết kế chỉ giới thiệu tổ hợp mười bộ trang phục cao cấp.

Sau khi toàn bộ tác phẩm của mười nhà thiết kế giới thiệu xong, mười nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế do ban tổ chức cuộc thi mời sẽ phân xét nhà thiết kế nào có tư cách đại biểu cho Trung Quốc tham dự cuộc chi toàn châu Á sắp tới.

Vì thế, cuộc thi đêm nay còn chưa bắt đầu nhưng đã ngán ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

Khoảng sáu giờ tối, các nhà thiết kế mới bắt đầu xuất hiện, có nhà thiết kế ăn mặc rất phô trương, có nhà thiết kế chỉ đơn giản mặc T-shirt; có nhà thiết kế lại rất khiêm tốn, nói mình đến học tập; có người lại rất tự tin, tuyên bố mình có lòng tin đánh bại Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh. Đến bảy giờ tối, Diệp Anh xuất hiện. Trong biển chớp loang loáng, Diệp Anh đeo một chiếc ba lô to, mặc sơ mi tơ tằm trắng, quần dài đen, mái tóc dài phía sau buộc thành một dải như chiếc đuôi ngựa mượt đen tuyền. Tư thế xuất hiện ung dung, nụ cười nhàn nhạt, trang điểm cũng nhạt, đôi mắt đen nhánh như màn đêm, lại thêm đôi môi hồng nhạt khiến cả người tao nhã, lạnh lùng nhưng lại đầy cảm giác chuyên nghiệp xa cách.

Sánh vai cùng cô là công tử của tập đoàn Khổng thị – Khổng Diễn Đình. Khổng Diễn Đình mặc một bộ tây phục hoa văn lộng lẫy, anh vừa đi vừa vẫy tay đám phóng viên vây quay, cười như gió xuân. Đám phóng viên kích động hỏi: “Cô Diệp, tối nay những tác phẩm dự thi của cô có chủ đề là gì?”, “Cô Diệp, vì sao người xuất hiện cùng cô lại là Khổng Diễn Đình, mà không phải vị hôn phu sắp cưới Tạ Việt Tuyên?”, “Cô Diệp, cô cho rằng giữa cô và Sâm Minh Mỹ, ai sẽ có cơ hội thắng lớn hơn?”, “Cô Diệp...”

Trước mặt là vô số microphone, trên mỗi một microphone đều có biểu tượng năm sáu màu sắc của đài truyền hình, dưới ánh sáng như ban ngày của những chiếc camera, Diệp Anh đạm nhiên cười, vừa đi vừa trả lời câu hỏi của phóng viên: “Đêm nay, những tác phẩm tôi muốn giới thiệu có chủ đề là ...”

“Soạt...”

Đột nhiên, có phóng viên quay đầu hét lên một tiếng, nhiều phóng viên thấy thế cũng nhìn theo, kích động đến thốt ra! Hầu như tất cả phóng viên không còn để ý Diệp Anh đang nói gì, đại đa số phóng viên đã kích động đi về hướng đó, chỉ còn vài phóng viên vẫn vây quanh Diệp Anh, nhìn cô với ánh mắt thông cảm.

Nhiều lắm. Diệp Anh chậm chậm quay người, nhìn về phía sân rộng rỗng rỗng như chuẩn bị đón siêu sao đang đến.

Quả nhiên.

Còn hơn cả siêu sao.

Như thể đã căn thời gian rất tốt, chậm hơn Diệp Anh vài bước, Sâm Minh Mỹ mặc một chiếc váy dài đỏ tươi xuất hiện! Trong ánh đèn lung linh, Sâm Minh Mỹ long trọng đến, làn da trắng nõn nổi bật trên nền váy dài đỏ tươi, kiều diễm quyến rũ, nụ cười của cô rực rỡ long lanh, giống như cô gái đang yêu.

Nhưng các phóng viên ùn ùn kéo đến không chỉ vì Sâm Minh Mỹ, mà còn vì hai người đàn ông đang đi cùng Sâm Minh Mỹ! Bên trái Sâm Minh Mỹ là một người đàn ông cao lớn đỉnh đạc, ngũ quan sắc nét, khí chất hoang dã, đó chính là người nắm quyền thực tế của tập đoàn Tạ thị hiện tại, đại công tử của tập đoàn Tạ thị thường xuyên xuất hiện trong các bản tin tài chính – Tạ Việt Xán. Bên phải Sâm Minh Mỹ – trên chiếc xe lăn là một người đàn ông tuấn tú thanh khiết, trên gối phủ một chiếc chăn. Sắc mặt anh tái mét nhưng vẫn rất đẹp đẽ, tựa như quý tộc ở ẩn trong tòa thành cổ xưa nở đầy tường vi trắng dưới bầu trời sao. Có phóng viên không nhận ra người đàn ông này là ai, nghe phóng viên bên cạnh nói cũng phải ngạc nhiên hết lên!

Nhị công tử của tập đoàn Tạ thị.

Tạ Việt Tuyên!

Tạ nhị công tử thần bí mà âm trầm, Tạ nhị công tử chưa hề lộ diện trước truyền thông, vậy mà lại vì cuộc thi Sâm Minh Mỹ tham gia đêm nay chủ động xuất hiện động viên cô!

“Cô Sâm, đêm nay hai vị công tử của tập đoàn Tạ thị đều xuất hiện cùng cô, thật sự là tình huống chưa hề có, xin hỏi cuối cùng ai mới là chân mệnh thiên tử của cô?”

“Cô Sâm, cô có lời nào để nói với cô Diệp không?”

“Cô Sâm...”

“Cô Sâm...”

“Cô Sâm...”

Tình cảnh thật sự quá mức khoa trương!

Các phóng viên tại hiện trường kích động vô cùng!

Sâm Minh Mỹ đã từng đính hôn với Tạ nhị công tử, sau khi Tạ nhị công tử tai nạn xe bị liệt, cô lại hủy bỏ hôn ước với anh, yêu Tạ đại công tử, chuyện này ai cũng biết. Mà Tạ nhị công tử trong lúc sa sút nhất, một Diệp Anh mù mờ nào đó lại xuất hiện, trở thành vị hôn thê mới của Tạ nhị công tử, đoạt mất danh tiếng của Sâm Minh Mỹ.

Mà hiện giờ, trong cuộc tranh đua kịch liệt của vị hôn thê, Tạ nhị công tử lại lựa chọn đứng bên vị hôn thê trước kia – Sâm Minh Mỹ! Lẽ nào tình cũ thực sự đã đốt lại sao? Hay là Diệp Anh chẳng qua chỉ là đồ dự bị của Tạ nhị công tử, tình yêu thực sự của Tạ nhị công tử trước sau vẫn là Sâm Minh Mỹ.

Tuy nhiên bạn trai hiện tại của Sâm Minh Mỹ là Tạ đại công tử – Tạ Việt Xán cũng đồng thời xuất hiện, đây chẳng phải là vở kịch ghen tuông, song hùng đoạt mỹ nhân sao?

Một bên là Sâm Minh Mỹ cười đến sáng lạn, bên trái cô là Tạ đại công tử đẹp trai, bên phải là Tạ nhị công tử thanh khiết, giống như cô công chúa yêu kiều được đám đàn ông chiều chuộng đang trong vòng vây của đám phóng viên kích động.

Mà bên kia là Diệp Anh vừa bị đám phóng viên vây quanh.

Nhân viên công vụ trong ban tổ chức không khỏi thấy thông cảm với Diệp Anh, bước tới, nhẹ nhàng nói với cô: “Cô Diệp, mời đi theo tôi.”

Dù cô nhìn qua, nhưng Việt Tuyên trên xe lăn cũng không hề liếc mắt nhìn cô một cái, Diệp Anh tự giễu mình, xoay chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay vào trong, lòng bàn tay đau đớn!

“Cô Diệp, vị hôn phu của cô – Tạ nhị công tử lựa chọn ở bên Sâm Minh Mỹ, cổ vũ cô Sâm Minh Mỹ, cô có cảm giác gì? Liệu có ảnh hưởng đến cuộc thi tối nay của cô không?” Một phóng viên vội vàng chạy tới, chìa mic về phía Diệp Anh.

Khổng Diễn Đình cười ha ha.

Anh đưa tay ôm lấy bả vai Diệp Anh, tủm tỉm cười với phóng viên: “Cảm nghĩ của tôi là: Ơn trời ơn đất! Cuối cùng tôi cũng có thể theo đuổi Diệp tiểu thư – nữ thần tôi yêu chân thành tha thiết rồi!”

Ở giữa đám phóng viên cuồng nhiệt, ánh mắt Sâm Minh Mỹ lướt đến hình ảnh Khổng Diễn Đình phóng khoáng ôm lấy Diệp Anh, cùng nhân viên công vụ rời đi, trong lòng hờ hững. Có điều, đem so với Việt Xán và Việt Tuyên đang bên cạnh cô, tên Khổng Diễn Đình đó hoàn toàn không đẹp bằng.

Chim sẻ chính là chim sẻ.

Không biết lượng sức.

Tự chịu diệt vong.

Đêm nay, cô sẽ khiến Diệp Anh hoàn toàn không thể ngóc đầu dậy!

26. Chương 26

Hậu trường náo nhiệt bận rộn.

Thứ tự xuất hiện đã được bốc thăm sắp xếp trước đó. Không biết có phải do sắp xếp đặc biệt, hai vị ứng cử viên nặng ký của cuộc thi – Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh lại vừa vận được sắp xếp xuất hiện thứ chín và thứ mười.

Bây giờ tối, còn một tiếng trước khi cuộc thi bắt đầu, Diệp Anh bước vào hậu trường, nhìn những mắc áo di động treo đầy quần áo, những người mẫu trước mặt mấy nhà thiết kế đã hóa trang xong, mỗi người đều xinh đẹp thướt tha, đang bận rộn thử trang phục.

“Cẩn thận!”

Có người đẩy giá quần áo di động.

“Xin nhường một chút!”

Có người ôm một loạt mũ hét lên chói tai!

Khắp nơi đều là người.

Diệp Anh từ trong đám hỗn loạn ấy bước qua.

Trên mặt đất là mấy thùng giấy to, George đã bỏ trang phục bên trong ra treo lên và đang là quần áo. Quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Anh đang đi tới, anh đưa tay vào miệng thổi tiếng sáo gọi cô, bàn là trong tay vẫn tiếp tục là những nếp nhăn trên bộ trang phục xinh đẹp.

“Cô Diệp! Cô Diệp!” Cầm điện thoại, Tracy đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy cô kích động đi tới: “Lái xe nói, xe đi được nửa đường đột nhiên bị hỏng! Đám người mẫu hiện tại vẫn chưa đến. Làm sao đây? Làm sao đây?”

“Xe hỏng?” Không Diễn Đình khó có thể tin. Cuộc thi sắp diễn ra, đám người mẫu lại không đến kịp, đùa sao?

“Không phải đã để bọn họ đến sớm trước hai tiếng sao?” Diệp Anh hỏi Tracy. Lần diễn tập trước, phương án sơ bộ đã lập hoàn chỉnh. Hiện giờ, mấy nhà tạo hình và trang điểm đều đã đến, đang buồn chán nghịch điện thoại.

“Đúng vậy!” Tracy gấp gáp đến mức bật khóc: “Đã hẹn thời gian, nhưng chiều nay công ty người mẫu đột nhiên dẫn bọn họ đi chụp hình, tôi nói thế nào cũng không được! Công ty người mẫu nói nhất định sẽ không đến muộn cuộc thi tối nay, ai biết cuối cùng lại thế này!”

“Vì sao không thông báo cho tôi?” Diệp Anh nhíu mày hỏi.

“... Tôi...” Tracy vừa khóc vừa nói: “... Tôi nghĩ sẽ không muộn, giám đốc công ty người mẫu còn cầu xin tôi, thề là tuyệt đối không muộn... Họ sợ nếu cô biết sẽ không vui, vì thế xin tôi đừng nói cho cô... Cô Diệp, đều là lỗi của tôi! Xin lỗi... Xin lỗi...”

“Xe hiện giờ đang ở đâu? Cô xếp xe qua đón họ chưa?”

“... Tôi vừa mới biết.” Tracy khóc đến mức cả người run lên: “... Xe hỏng ở ngoại ô, họ không bắt được xe, hiện giờ chúng ta lập tức xếp xe đi đón họ cũng không kịp nữa! Làm sao đây, cô Diệp...”

Diệp Anh lạnh lùng nhìn Tracy, nói:

“Đúng thế, cô nói nên làm sao đây?”

“... Cô Diệp!”

Tracy khóc đến mức cả khuôn mặt đầy nước mắt, cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Cô biết, mỗi bộ trang phục đều đã căn dáng người của từng người mẫu mà chỉnh sửa. Nếu nhóm người mẫu không đến kịp

sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả tổng thể. Chưa nói đến nếu tìm người mẫu mới cũng là những người chưa qua diễn tập, sẽ bỡ ngỡ với âm nhạc, tiết tấu, ánh đèn.

Cô là người có tội!

Cô đã hủy diệt cuộc thi đêm nay của cô Diệp!

Tập đoàn Tạ thị vốn là một trong những đơn vị chính tài trợ cho cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, ban tổ chức đặc biệt chuẩn bị một phòng nghỉ VIP. Khi Việt Xán đẩy xe lăn của Việt Tuyên vào phòng nghỉ, hai trợ lý đặc biệt Tạ Phong và Tạ Phổ đã đợi bên trong, một người đứng trong góc, một người đứng bên cửa sổ, không khí trong phòng ngưng đọng cổ quái.

Điện thoại Sâm Minh Mỹ rung lên.

Là một tin nhắn. Sau khi đọc xong, trên mặt Sâm Minh Mỹ lộ ra nụ cười ngọt ngào, thân thiết nói với Việt Xán: “Xán, em phải đi chuẩn bị chút.” Sau đó cô ngồi xổm xuống, lo lắng nói với Việt Tuyên: “Tuyên, sức khỏe của anh vẫn chưa hồi phục, đêm nay nhất định đừng để mình mệt quá, nếu không em sẽ... nếu không em sẽ không biết ăn nói thế nào với bác gái.”

Sâm Minh Mỹ lưu luyến đi về hướng cửa.

Mãi đến khi Việt Xán như cười như không nhìn cô, đảm bảo anh sẽ chăm sóc tốt Việt Tuyên, cô mới hờn dỗi hừ anh một tiếng, đóng cửa rồi đi. Thu lại nụ cười, Sâm Minh Mỹ lấy di động ra, đọc lại tin nhắn Thái Na vừa gửi: “Bảo bối, xong rồi!”

Bên trong kèm theo một bức ảnh.

Trong sắc chiều, một chiếc xe buýt to đồm ở vùng ngoại ô, khuôn mặt đám người mẫu tràn đầy lo lắng, có người sốt sắng gọi điện thoại, có người đứng bên đường vẫy xe, trên mặt đám người mẫu vẫn còn làn trang điểm nhợt nhạt, nhưng không phải dung mạo trang điểm mà Diệp Anh đã lên lúc diễn tập.

Khu chuẩn bị hậu trường bận rộn.

Ánh đèn sáng rực, ồn ào chen chúc, người đi người tới, đủ loại âm thanh, mỗi người đều bận rộn công việc. Hai nhà thiết kế sắp lên sân đã cơ bản chuẩn bị xong, nhưng bọn họ kinh ngạc phát hiện, khu chuẩn bị của ứng cử viên nặng ký cho thắng lợi – nhà thiết kế Diệp Anh vẫn không hề thấy bóng dáng của một cô người mẫu nào!

“Diệp, người mẫu của cô đâu?”

Tranh thủ thời gian, nhà thiết kế sẽ xuất hiện thứ hai – Lôi Khắc bước đến, nhìn khuôn mặt Diệp Anh lạnh băng, bèn quan tâm hỏi. Nói thẳng, anh có chút tán thưởng Diệp Anh, hơn nữa anh cảm thấy lo lắng thiết kế ÔM của Diệp Anh quả thực là những thiết kế xuất chúng tài hoa hơn người.

“...” Bất an nhìn Lôi Khắc, khuôn mặt Tracy đầy nước mắt, khóe môi run rẩy.

Nhún vai, Khổng Diễn Đình bất đắc dĩ nói: “Người mẫu không đến.”

Lôi Khắc vô cùng kinh ngạc: “Người mẫu không đến?” Giọng nói của anh đã gây sự chú ý cho mấy nhà thiết kế quanh đó chạy tới hỏi thăm tình cảnh khó tin này. Hiện trường không có người mẫu là chuyện có ý nghĩa nhất thanh nhị sở như thế nào, huống hồ đêm nay lại là đêm thi, các nhà thiết kế đều vô cùng ngạc nhiên.

“Sao vậy? Sao lại có chuyện như vậy!”

Một giọng nữ dịu dàng vang lên, trong giọng nói có chút kinh ngạc và một chút hoài nghi. Đám nhà thiết kế đều rất quen thuộc giọng nói này, nhìn qua, quả nhiên là Sâm Minh Mỹ. Tựa như vừa nãy đã nghe thấy chuyện của Diệp Anh, cô nhìn chằm chằm Diệp Anh, vẻ ngạc nhiên nói:

“Không có người mẫu, vậy cô thi thế nào?” Đúng vậy, đêm nay Diệp Anh sẽ thi thế nào? Tâm tư các nhà thiết kế không giống nhau, có người thì thầm bàn luận, có người bắt đầu an ủi Diệp Anh.

“Đội đám người mẫu của tôi diễn xong, để họ giúp cô nhé.” Ngẫm nghĩ, Lôi Khắc nhiệt tình nói với Diệp Anh: “Thời gian vội vàng, có lẽ còn kịp!”

Sâm Minh Mỹ quét mắt nhìn Lôi Khắc: “Lôi Khắc, anh thật là tốt bụng, nhưng những người mẫu của anh chưa chắc đã có thể mặc những trang phục cô ta thiết kế.” Vừa nói, cô vừa tiếc nuối nói với Diệp Anh: “Sao cô lại có thể phạm phải lỗi hạ đẳng như vậy? Nếu không muốn tham gia cuộc thi, cô có thể nói thẳng, có rất nhiều nhà thiết kế muốn có được cơ hội này. Cuộc thi đêm nay, tôi đã trông mong từ rất lâu. Nhưng tôi không hi vọng vì “sự cố ngoài ý muốn” lúc sắp lâm trận của cô mà khiến vinh dự của người thắng cuộc bị suy giảm.”

“Lôi Khắc, cảm ơn anh.” Không để ý đến Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh nói với Lôi Khắc, sau đó nhìn về phía cửa hậu đài có tiếng người đến, thản nhiên nói: “Nhưng không sao, một nhóm người mẫu khác của tôi đã đến rồi.”

Đám người mẫu oanh oanh yến yến náo nhiệt tiến vào hậu đài, từng người một thân hình thon dài, tóc và mặt đều đã hóa trang xong. Ánh mắt họ bắn khoản, nhìn thấy George đang cầm bàn là bèn lập tức hưng phấn chạy tới.

Tracy ngây người. Lấp ba lấp bắp, cô không hiểu nhìn về phía đám người mẫu từ trên trời giáng xuống, rồi lại nhìn về phía Diệp Anh: “Bọn họ... Bọn họ...”

“Cô Diệp đã chuẩn bị hai nhóm người mẫu.” Kiêu ngạo ngồi trên ghế, George xoay người cười nói: “Diễn tập cũng đã tiến hành hai lần. Cô Diệp muốn xem nhóm người mẫu nào có tư thế tốt thì cuộc thi đêm nay sẽ dùng nhóm đó. Dáng người của hai nhóm người mẫu này về cơ bản giống nhau, vì thế ai mặc cũng được.”

Thân thể cứng đờ, Sâm Minh Mỹ hung hăng cắn môi.

“... Tôi không biết...”

Tracy thừa ra.

“Cô không biết.” Để nhóm người mẫu riu rít đi thay quần áo, George nói: “Một hôm cô xin nghỉ phép không đến, cô Diệp đã để tôi phụ trách bọn họ, diễn tập cũng do tôi chịu trách nhiệm.”

“... Anh cũng không nói với tôi một tiếng.” Tracy xấu hổ nói, nhìn bóng dáng Sâm Minh Mỹ lạnh lùng rời đi, rồi lại nhìn Diệp Anh đã bắt đầu trao đổi với các nhà tạo hình: “... Như thế thì vừa rồi tôi cũng không phải nóng ruột như vậy.”

“Ha ha.” George liếc nhìn cô: “Dọa cô chút, lần sau cô sẽ không dám tại thời khắc mấu chốt như vậy mắc sai sót nữa.”

Thấy chuyện đám người mẫu đã được giải quyết, Khổng Diễn Đình thì thầm mấy câu với Diệp Anh rồi rời đi trước. Mà Lôi Khắc và mấy nhà thiết kế khác cũng bị hấp dẫn bởi trang phục đám người mẫu của Diệp Anh đang rối rít mặc.

“Đây là...”

Nhìn thấy trang phục trên cơ thể người mẫu, Lôi Khắc có chút khó tin, anh nhìn ngẫm, rồi lại nhìn lại, nhin không được bèn bước đến gần xem, lấy một cái treo trên giá di động xuống.

Đó, đó là một chiếc quần.

Không.

Đó không chỉ là một chiếc quần. Nếu là quần, tuy rằng trong giới thời trang cao cấp rất ít nhìn thấy, nhưng cũng không có điểm khiến người khác kinh ngạc đến vậy.

Đây là một bộ liền thân!

Không, cả loạt này đều là liền thân!

Lôi Khắc và mấy nhà thiết kế khác đều kinh ngạc vô cùng. Trang phục liền thân là hình dáng trang phục đã có, thường dùng cho trẻ em, hoặc là loại trang phục bảo hộ nhưng Diệp Anh lại dựa vào nó để tạo ra

một loạt thiết kế tham dự cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này sao? Mà điều khiến họ ngạc nhiên là: Tuy đám người mẫu vẫn chưa mặc xong, nhưng...

“Trời ạ!”

“Cô Diệp...”

Lôi Khắc và mấy nhà thiết kế khác đều chấn động đến mức không nói nên lời.

Sau hậu đài ồn ào hỗn loạn, đám người mẫu mới đến lần lượt mặc trang phục của Diệp Anh. Cảm nhận được bầu không khí khác thường, những người xung quanh cũng ồn ào nhìn qua, họ cũng hoàn toàn bị chấn động như mấy nhà thiết kế. Khu vực chuẩn bị của hậu trường chỉ có mấy người, bất kể là nhà tạo mẫu tóc, nhân viên trang điểm, nhân viên công vụ, hay những người mẫu khác đều hóa đá sững sờ.

Nhẹ nhàng kéo khóa sau lưng đám người mẫu, George đặc ý nhìn qua đám người vẫn đang sững sờ, anh vẫn luôn thấy việc mình há mồm sững sờ khi lần đầu nhìn thấy những thiết kế của cô Diệp cực kỳ ngu ngốc, nhưng nhìn biểu hiện của họ hiện giờ, nhất thời anh cũng cảm thấy cân bằng. Không phải bọn họ ngu ngốc, mà là cô Diệp quả thực là người ngoài hành tinh đến!

Đột nhiên không khí yên tĩnh kỳ lạ.

Sâm Minh Mỹ cũng chuẩn bị công việc ở phía sau hậu trường, ngẩng đầu lên, cách khoảng năm sáu mét, dưới ánh đèn tĩnh lặng, qua kẽ hở của đám đông hỗn loạn, cô nhìn thấy Diệp Anh. Từ trong chiếc ba lô to, Diệp Anh lôi ra một chiếc vòng lấp lánh đeo lên cổ cô người mẫu tóc ngắn, tựa như không hề phát hiện, hoặc có lẽ là không thèm để ý đến những phản ứng xung quanh.

Sâm Minh Mỹ khinh thường trong lòng. Cô không tin Diệp Anh thực sự không để ý đến sự chấn động và sùng bái trong mắt những nhà thiết kế kia. Chẳng qua chỉ là giả vờ, ra vẻ cao ngạo đăm đăm, cho rằng thể hiện ra dáng vẻ tĩnh lặng thần bí sẽ càng nhận được nhiều hâm mộ. Yên tâm, Diệp Anh tôi sẽ khiến cô không còn giả vờ được nữa. Mím chặt môi, ánh mắt Sâm Minh Mỹ lạnh lùng.

Không biết có phải do linh cảm, Diệp Anh sửa sang xong chiếc vòng trên cổ người mẫu, ngoái đầu lại, thản nhiên nhìn Sâm Minh Mỹ đang cách xa đám hỗn loạn. Đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm như hồ đêm, lóe lên hàn ý và giễu cợt, thản nhiên khinh thường nhìn Sâm Minh Mỹ. Toàn thân Sâm Minh Mỹ nhất thời nổ tung!

“Cô Diệp!”

Lôi Khắc khôi phục lại tinh thần, kích động hỏi Diệp Anh:

“Đây là những tác phẩm cô tham dự cuộc thi tối nay sao? Quả thực khó tin! Cô vậy mà có thể biến những chiếc quần liền thân thành như vậy! Điều này sẽ khiến mọi người đêm nay chấn động!”

“Wow! Thực sự là tưởng tượng gan dạ! Có dũng khí đổi mới!”

“Linh cảm đến từ đâu vậy?”

“Thật là nhà thiết kế có óc tưởng tượng, cô Diệp, tôi chân thành khâm phục cô!”

Tuy tâm tư có chút phức tạp, nhưng nhìn thấy những thiết kế đặc sắc như vậy, những nhà thiết kế khác đều không kìm được kích động tán thưởng!

Bên kia, nhìn thấy những nhà thiết kế nhiệt tình vây quay Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ cắn chặt răng. Cô nhìn đồng hồ thấy đã 7 giờ 35 phút. Liêu Tu và Quỳnh Anh đáng lẽ nên tới rồi. Có chút đứng ngồi không yên, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào. Một lát sau, nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bánh xe treo quần áo di động, đầu tiên tiếng bánh xe bị những âm thanh âm ỉ của hậu đài lấn át, nhưng dần dà kèm theo những hít thở ngạc nhiên, một loạt những giá treo quần áo di động xuyên qua đám đông. Liêu Tu và Quỳnh An một trước một sau bảo vệ những bộ trang phục sáng chói, mà tiếng hít thở xung quanh càng lúc càng lớn!

“Oh! My God!”

Người mẫu tròn mắt nhìn!

“Sao có thể?”

Nhà thiết kế lấy tay giữ ngực ngạc nhiên!

Hậu đài chen chúc, đầy từng chiếc mắc áo di động qua, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của mỗi người, Liêu Tu và Quỳnh An liếc nhìn nhau hoảng hốt. Hai người biết những tác phẩm dự thi đêm nay của Sâm Minh Mỹ đều vô cùng đặc sắc, vừa xuất hiện nhất định sẽ khiến quần chúng kinh ngạc. Nhưng hiện giờ, biểu hiện của mọi người cũng không phải là kinh ngạc.

Mà là...

Nhìn thấy quái!

“Shit!”

Trùng mắt nhìn từng chiếc mắc áo di động tiến vào, trông mắt George như muốn rớt ra! Thượng đế à, người điên rồi sao? Sao anh ta thấy những bộ trang phục treo trên những chiếc mắc áo di động mà Liêu Tu và Quỳnh An đang đẩy vào với những bộ trang phục bên cạnh anh...

Tựa hồ như...

Một!

Mẫu!

Một!

Kiểu!

Đều là đồ liền thân!

Các bộ quả thực hoàn toàn giống nhau!

Thậm chí cả màu sắc cũng không khác nhau!’

Chửi mắng một câu, George vọt tới, khó tin nhìn loạt thiết kế Sâm Minh Mỹ mang tới, càng nhìn, sắc mặt anh càng khó coi, nhịn không được chửi lớn:

“Shit! Đây là sao chép!”

Liêu Tu và Quỳnh An lúc này cũng nhìn thấy những tác phẩm của Diệp Anh đã mặc trên cơ thể những người mẫu, sắc mặt hai người liền thay đổi!

Không!

Tuyệt đối không thể!

Tuyệt đối không thể có chuyện hai nhà thiết kế đồng thời ra những thiết kế hoàn toàn giống nhau về khuôn về mẫu tới trên 90% thể này, tuyệt đối không thể giải thích bằng linh cảm tương đồng!

Sao chép! Hai chữ này như ánh sáng chói lòa trôi nổi trong không gian của hậu đài!

Sau nỗi khiếp sợ và kinh ngạc ban đầu, cả hiện trường bỗng lặng ngắt như tờ. Tất cả các nhà thiết kế, trợ lý, người mẫu, thậm chí cả nhân viên trang điểm, nhà tạo hình, nhân viên công vụ, hay những người đi ngang qua đều nhảy bén hiếu được...

Sao chép!

Trong cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, giữa hai người là ứng viên sáng giá Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh lại xuất hiện hành vi sao chép trắng trợn, không kiêng dè, không che giấu! Hậu đài to lớn như vậy nhưng lúc này lại yên tĩnh đến kỳ lạ, yên tĩnh đến áp lực, yên tĩnh đến mức tựa như một sợi tóc rơi xuống cũng có thể gây ra một trận hỗn chiến! Mỗi người đều ngạc nhiên hướng về phía Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh tựa hồ cũng đang rất ngạc nhiên.

Bục chữ T dài, ánh sáng lung linh rực rỡ. Các khách mời sang trọng lần lượt tiến vào chỗ ngồi.

Mỗi một minh tinh đều vất óc suy tính, cố gắng thể hiện sự thời thượng của mình. Mà trong đó, trang phục của Phan Đình Đình khiến người ta chú ý nhất. Cô mặc một chiếc váy ngắn gọn sóng đen trắng ngọt ngào, phối cùng một chiếc áo khoác.

“Đình Đình, đêm nay cô thật quá đẹp.” Một minh tinh nữ bên cạnh phóng khoáng ca ngợi, Phan Đình Đình cũng mỉm cười xinh đẹp đáp trả. Từ sau lễ trao giải Lawrence lần trước, dường như tất cả những tạo hình thời trang quan trọng, cô đều giao cho phía Diệp Anh, và mỗi lần đều không khiến cô thất vọng, khiến cô hoàn toàn thay đổi hình dạng, trở thành một trong những nữ minh tinh có gu ăn mặc tinh tế nhất, các hợp đồng quảng cáo và đại diện như thủy triều ào tới.

“A!”

Đột nhiên nhìn thấy bóng dáng cao to quen thuộc, Phan Đình Đình hô lên, bất chấp đang nói chuyện phiếm với nữ minh tinh bên cạnh, cô đứng dậy, vài bước giày “tâng tâng tâng” đã đuổi đến.

Việt Xán một thân lễ phục đen nhung, thân hình sừng sững như núi cao, anh đang nhìn về phía điện thoại, vẻ mặt có chút lạnh lùng tàn khốc.

“Đại thiếu gia!”

Giữ chặt cánh tay Việt Xán, đối mặt với vô số máy ảnh mà các phóng viên trong nháy mắt đều giơ lên chụp, Phan Đình Đình vừa mỉm cười yêu kiều chụp ảnh, vừa thân thiết nói với Việt Xán đang cất điện thoại đi:

“Đã lâu không gặp anh! Cuộc thi đêm nay, Tập đoàn Tạ thị là nhà tài trợ lớn nhất, em đoán anh sẽ xuất hiện, quả nhiên không sai! Nếu không phải vì anh, em còn lâu mới đến! Vị trí của anh ở đâu? Em ngồi cùng anh, được không?”

Nói xong, Phan Đình Đình giữ chặt Việt Xán, công khai ngồi ở hàng ghế đầu bên cạnh anh, hoàn toàn không để ý đến chỗ đó đã đề bảng tên “Tạ Việt Tuyên”. Dưới ánh chớp loang loáng của máy ảnh, Việt Xán ậm ừ vài câu có lẽ với Phan Đình Đình đang nói không ngừng bên cạnh, bỗng nhiên anh cảm thấy một ánh mắt u ám từ phía đối diện.

Hàng ghế thứ ba phía đối diện.

Một vị trí tối mờ.

Giữa hai hàng lông mày là một ánh mắt tàn bạo ác độc, Thái Na mặc áo da đen đang hung hăng nhìn anh, trong ánh mắt chứa đầy ý đồ xấu xa. Mà ánh mắt Việt Xán vừa lướt qua, Thái Na đã như bóng tối biến mất vào màn đêm.

Tất cả các ánh đèn đều tắt.

Chỉ còn một chùm ánh sáng chiếu về phía bục chữ T.

“Giám khảo đến!”

Phan Đình Đình giữ chặt Việt Xán hô nhỏ.

Người dẫn chương trình long trọng giới thiệu, mười vị giám khảo đêm nay bước lên bục chữ T, đón nhận những tiếng reo hò và vỗ tay của khách mời. Mười vị giám khảo vừa chấm dứt công việc đánh giá ở Malaysia, hiện giờ tinh thần rất tươi tỉnh, sau khi phát biểu ngắn gọn bèn ngồi vào cạnh Phan Đình Đình. Phan Đình Đình nhất thời cảm thấy vinh dự vô cùng, tư thế ngồi càng thư thả, quỳn rũ nhìn Việt Xán, vị trí của anh quả nhiên vẫn tốt nhất!

Từng đợt âm thanh phía trước vọng vào hậu trường.

“Còn mười phút nữa cho nhà thiết kế đầu tiên chuẩn bị!”

Cấm lịch trình biểu diễn, nhân viên công vụ chạy vào thông báo, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy tình cảnh bên trong, nhất thời cũng kinh ngạc vô cùng! Vốn dĩ hậu trường vô cùng ồn ã chen chúc, lúc này lại tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người đều mang vẻ kì dị nhìn về một phía.

Đôi mắt đen láy, Diệp Anh thản nhiên nhìn mặc áo di động phía trước Liêu Tu, nhìn qua những bộ trang phục treo trên đó và những đồ nữ trang cao cấp cô thiết kế, sau đó cô nhú mày nhìn về phía Sâm Minh Mỹ đang đứng cách đó mấy mét.

Nhưng sắc mặt Sâm Minh Mỹ lại biến hóa.

Cơ thể mềm mại run rẩy, cố gắng đứng thẳng, nhìn chằm chằm nhóm người mẫu đã mặc trang phục của Diệp Anh, cô lão đảo đi tới, ngực phập phồng dữ dội.

Đám người tránh đường để cô một đường đi thẳng tới chỗ Diệp Anh: “Cô...” Khuôn mặt trắng như tuyết, Sâm Minh Mỹ run rẩy chỉ tay vào Diệp Anh, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và phẫn nộ: “... Cô lại đi sao chép tôi! Cô ăn trộm những bản thiết kế của tôi, đúng không?”

Đám đông như bừng tỉnh, bắt đầu thì thầm bình luận.

“Thì ra là thế.”

Dưới ánh mắt hoài nghi của mọi người, Diệp Anh bỗng nhiên cười:

“Chẳng trách, vốn dĩ cô là người xuất hiện cuối cùng, nhưng cô nhất định phải đối với tôi, nhất định phải xuất hiện trước tôi. Sâm Minh Mỹ, là cô đã sao chép thiết kế của tôi. Cô đừng cho rằng người xấu tổ cáo trước thì có thể đổi trắng thay đen, thật giả lẫn lộn!”

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ tức giận đến mắt ngấn lệ, cơ thể run rẩy:

“Diệp Anh, cô khinh người quá đáng! Cô đã lấy trộm bản thiết kế của tôi, sao chép thiết kế của tôi, giờ lại muốn lật ngược lại! Cô đã làm bao nhiêu chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy, vì Tạ thị, vì Tuyên, tôi vẫn luôn nhẫn nhịn! Nhưng cô càng ngày càng quá đáng, càng ngày càng trắng trợn! Cuộc thi đêm nay quan trọng như vậy, cô lại dám công khai ăn cắp, sao chép thiết kế của tôi! Cô thực sự cho rằng tôi yếu đuối đến mức có thể để cô tùy ý khi dễ sao?”

Những lời này rõ ràng có chứa thâm ý. Mọi người thầm thì bàn luận, ánh mắt nhìn về phía Diệp Anh càng nhiều.

“Cô Sâm, đây, đây có lẽ là hiểu lầm...” Sắc mặt trắng bệch, Tracy hoảng hốt che chắn phía trước Diệp Anh: “... Tôi tin cô Diệp sẽ không sao chép thiết kế của ai, chỉ là trùng hợp...”

Liêu Tu lắc đầu, trầm giọng nói: “Không, điều này không thể trùng hợp được.” Gần như hoàn toàn những trang phục tham dự cuộc thi đều giống nhau như đúc, đây là sao chép trắng trợn! Là sao chép không hề che giấu! Là sự sao chép vô cùng xấu xa tầm thường!

“Không biết là ai sao chép ai đâu.” Vừa từ cơn phẫn nộ bình tĩnh lại, George ôm tay đứng nhai kẹo cao su trong miệng, hừ lạnh: “Thiết kế của cô Diệp vẫn luôn tài hoa hơn người, mà những thiết kế của cô Sâm...”

“George!” Quỳnh An tức giận: “Cậu hãy nói chuyện thận trọng!”

“George...” Tracy kích động kéo lấy George vẫn còn đang muốn tiếp tục nói, sốt sắng đến mức lại rót nước mắt, cô bối rối nhìn về phía Diệp Anh nhưng lại phát hiện khóe môi Diệp Anh vẫn ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt.

“Sâm Minh Mỹ.”

Dưới ánh đèn của hậu trường sáng như ban ngày, trong sự chú ý của đám đông, Diệp Anh thản nhiên cười, không hề để ý đến bất cứ biểu hiện gì trên khuôn mặt Sâm Minh Mỹ. Đáy mắt đen láy ẩn chứa sự thương hại, Diệp Anh bước tới, kề bên tai Sâm Minh Mỹ, nói hết sức nhỏ:

“Hiện giờ cô hối hận vẫn còn kịp đấy.”

Âm nhạc tao nhã.

Ánh sáng biến ảo chậm chạp.

Trên bục chữ T dài, các cô người mẫu lần lượt đi ra với những bộ trang phục hoa mỹ, tư thế dong đưa, những viên kim cương trong suốt, những viên đá tô điểm trên những chiếc váy xinh đẹp lấp lánh dưới ánh đèn như mộng như ảo.

Từng đợt vỗ tay nhiệt liệt hai bên khán phòng vang lên!

Ở loạt đầu tiên, các giám khảo chăm chú theo dõi, thỉnh thoảng còn ghi chép lại, thỉnh thoảng lại trao đổi với nhau. Mười giám khảo đến từ các nơi khác nhau: Hàn Quốc, Nhật Bản, Singapore, Hồng Kông, Đài Loan, còn có giám khảo đến từ Pháp, Ý do hội đồng đặc biệt mời đến.

Sau khi kết thúc đợt tuyển chọn ở Hàn Quốc, Singapore, Malaysia, họ rất mong chờ trận đấu ở Trung Quốc.

Những năm trước, cùng với thế lực kinh tế và mức tiêu dùng được nâng cao, các nhà thiết kế thời trang tại Trung Quốc dần hấp dẫn sự chú ý của thế giới. Đặc biệt là nhà thiết kế tài bậc thầy Mạc Côn, ông đã sáng lập nên thương hiệu của mình là JUNGLE, phong cách thiết kế mạnh mẽ dạn cuồng dã, được giới thời trang quốc tế nhiệt liệt tôn sùng. Sau khi Mạc Côn tự sát, trợ lý của ông, nhà thiết kế Sâm Lạc Lăng tiếp tục kế thừa JUNGLE, cũng chiếm được một chỗ đứng trong làng thời trang quốc tế.

Nhưng hai năm nay, thời trang Trung Quốc lại khá lặng lẽ, rất ít nhà thiết kế có thể đưa ra được những thiết kế khiến người khác chú ý. Tin tức Sâm Lạc Lăng qua đời lúc trước khiến giới thời trang Trung Quốc mất đi một nhân vật quan trọng.

Vì thế, cuộc thi đêm nay có thể xuất hiện nhà thiết kế mới tài hoa hơn người không?

Cùng tiếng âm nhạc và vỗ tay, những tác phẩm của ba nhà thiết kế đã biểu diễn xong, mỗi một loạt thiết kế đều xa hoa lộng lẫy, các loại kim cương, lông vũ, trân châu, đá quý, tơ tằm được sử dụng không tiếc tay, dưới ánh đèn lộng lẫy của bục chữ T càng lóng lánh rực rỡ!

“Bốp! Bốp!”

Giống như tất cả các quan khách, Phan Đình Đình vui sướng vỗ tay. Mấy năm gần đây, trình độ thiết kế thời trang trong nước càng ngày càng kém so với Pháp, Ý. Những tác phẩm của các nhà thiết kế mới này vừa xuất hiện còn khiến người ta tưởng là thiết kế của bậc thầy quốc tế nào đó.

Có điều.

Cô hi vọng có thể tốt hơn nữa!

Không chỉ sánh bằng thời trang quốc tế, mà còn phải vượt lên trên, phải sáng tạo ra thời trang, khiến cô và những minh tinh nữ khác có thể chọn những tác phẩm của các nhà thiết kế trong nước, có thể kiêu hãnh tự tin chói lọi xuất hiện trên vũ đài quốc tế!

Các tác phẩm của ba nhà thiết kế vừa rồi tuy rằng đẹp nhưng lại chưa đạt đến hiệu quả như vậy. Có điều đêm nay Phan Đình Đình thực sự mong chờ sự xuất hiện thứ chín và thứ mười, hai nhà thiết kế được kỳ vọng cao của cuộc thi – Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh. Nhất là Diệp Anh, Phan Đình Đình hiện giờ thực sự khâm phục cô, tôn sùng cô, hi vọng cô có thể chiến thắng cuộc thi đêm nay.

Nghĩ đến việc Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh rất nhanh sẽ lên sàn, Phan Đình Đình không khỏi nhớ đến cuộc cạnh tranh ở lễ trao giải Lawrence lần trước.

“Đại thiếu gia, lần này anh hi vọng cô Sâm hay cô Diệp thắng?”

Lướt mắt nhìn qua, Phan Đình Đình lại phát hiện Việt Xán bên cạnh không nhìn nhóm người mẫu đang đi trên sàn chữ T, cũng không nghe cô nói. Ở hàng ghế đầu tiên của khán phòng, dưới ánh sáng chớp chờn biến ảo, vẻ mặt Việt Xán nghiêm túc, dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt thâm sâu bình tĩnh nhìn về khu phóng viên.

Giống như đang có một cơn rối loạn, thậm chí rất nhiều phóng viên đã bỏ máy ảnh trong tay, quay đầu lắng nghe tin tức nào đó truyền đến, trên khuôn mặt phóng viên tràn ngập biểu tình kinh ngạc.

“Hình như có tin gì đó rất lớn.” Hơi thở lẫn mùi khói thuốc thấm vào ruột gan, đáy lòng Phan Đình Đình rung lên, quên mất Việt Xán không thích bị người gác gần gũi, cô tiến lại gõ má anh. Không để ý Phan Đình Đình, Việt Xán nhứu mày né tránh. Lúc quay lại nhìn tiếp, các phóng viên ở khu vực truyền thông đã

mang về mặt đầy kinh hoàng mà hưng phấn, một số đã vác camera, cầm microphone chạy vội về phía hậu trường! Tay nắm chặt thành nắm đấm, Việt Xán nghiêng chặt hàm, tựa như cố kìm nén cảm xúc.

Hậu trường vẫn sáng rực và ồn ào.

“Vì sao?” Sắc mặt trắng bệch, Tracy hoảng loạn không biết làm sao, hai mắt đầy lệ. Cuộc thi đã chính thức bắt đầu, vốn còn nghĩ sẽ nắm chắc thắng lợi nhưng lại phát hiện trùng với thiết kế của Sâm Minh Mỹ, à, không, không phải là trùng, là bị người ta cho là “sao chép”!

“A! Có phóng viên đến...” Giọng nói của Tracy càng thêm run rẩy. Cô nhìn thấy đám phóng viên đã ồ ạt kéo về khu chuẩn bị của hậu trường, bao quanh Sâm Minh Mỹ. Trong vòng vây của đám phóng viên, Sâm Minh Mỹ nghiêm nghị đứng, nói chuyện tựa như rất quyết liệt, thỉnh thoảng còn mang ánh mắt miệt thị khiển trách nhìn về bên này, vẻ hoảng hốt và kích động khó kìm nén trên khuôn mặt các phóng viên. Thấy mấy camera đang chĩa về hướng Diệp Anh, Tracy lo lắng, giữ chặt Diệp Anh đang điều chỉnh trang phục cho người mẫu, mắt rưng rưng nhỏ giọng nói:

“Cô Diệp, cô Diệp...”

Khuỷu tay bị giữ lại, Diệp Anh nhú mày, ý bảo người mẫu thay đôi giày khác, sau đó kìm nén hỏi Tracy: “Chuyện gì?”

“...” Tracy ngây ngốc sững lại, thấy Diệp Anh sắp mất kiên nhẫn mới hít một hơi thật sâu, run rẩy nói: “Cô Sâm nói chúng ta sao chép. Làm... làm sao bây giờ? Cô xem, phóng viên đều đến rồi! Cuộc thi đêm nay...”

Diệp Anh nhú mày hỏi: “Cuộc thi đêm nay làm sao?”

“... Cuộc thi đêm nay, chúng ta vẫn tiếp tục sao?” Thấy mấy phóng viên đã phồng vồng xung Sâm Minh Mỹ, đang tiến về bên này, Tracy giữ chặt cánh tay Diệp Anh, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng hốt.

“Cô phát sốt gì chứ? Nào bị hỏng à?” George nghe thấy, không chịu nổi bèn hét lên với Tracy: “Vì sao không tiếp tục dự thi? Huống hồ không phải chúng ta sao chép Sâm Minh Mỹ! Rõ ràng Sâm Minh Mỹ đã sao chép những thiết kế của chúng ta! Nếu có người rút khỏi, đó phải là Sâm Minh Mỹ, mà không phải là chúng ta!”

“Nhưng... Nhưng...” Tracy tuyệt vọng nói: “... Sẽ không ai tin chúng ta đâu...”, cả người cô run lên, nước mắt rơi xuống: “... Cô Diệp không có bất cứ cơ sở nền móng nào, mọi người sẽ cho rằng cô Diệp sao chép... Nếu bây giờ chúng ta rút khỏi cuộc thi, nói vài câu với cô Sâm, có lẽ sẽ không sao... Nếu không... Nếu không...”

“Cô thật sự điên rồi!”

George tức đến mức buông ra những lời thô tục.

“Tracy,” kéo những ngón tay run rẩy của Tracy ra khỏi cánh tay mình, Diệp Anh nhàn nhạt nói: “Cô cảm thấy tôi đã sao chép, phải không?”

“...” Khuôn mặt đầm đìa nước mắt ngơ ra, một lúc sau, Tracy mới hoảng hốt lắc đầu: “Không... Nhưng... Chỉ là...”

“Rất tốt.” Diệp Anh nghiêm mặt nói với Tracy: “Tracy, nếu cô thừa nhận tôi xác thực đã sao chép Sâm Minh Mỹ, hiện giờ cô có thể đi nói với phóng viên những điều này. Nếu cô không thấy vậy, hoặc là xin cô hãy đến giúp một tay, hoặc là mời cô đứng sang bên cạnh mà sợ hãi hoảng hốt, chỉ là...”

Ánh mắt Diệp Anh chuyển sang sắc lạnh.

“...đừng quấy rầy cuộc thi của tôi.”

Giữa đám người qua lại, bận rộn ồn ào, Tracy ngẩn ngơ ngồi trong một góc, mọi người qua lại trước mặt cô. Tiếng nhạc, tiếng vỗ tay từ khán đài truyền đến. Dần dần, những nhà thiết kế phía sau hậu đài càng ít, đám người mẫu cũng càng ngày càng ít.

Ánh đèn sáng rực chói mắt.

Tracy ngơ ngẩn nhìn Diệp Anh và George đang bận rộn bên kia. Cô Diệp đang dằn dò gì đó với đám người mẫu, cô ấy vẫn luôn trấn định bình tĩnh như vậy, tựa như bất kỳ chuyện gì xảy ra, cho dù bầu trời có sụp

xuống cũng luôn có thể đậm nhiên đối mặt. Vừa nãy, khi phóng viên phỏng vấn chuyện cô Sâm xong, đã đến phỏng vấn cô Diệp, nhưng cô Diệp cũng chỉ lạnh lùng cười, nói muốn chuẩn bị cho cuộc thi trước, sau đó cô sẽ thống nhất trả lời một thể những vấn đề đó.

Cô Diệp...

Nhưng cô Diệp không hiểu điều đó đáng sợ như thế nào. Hai tay lạnh lẽo, mặt Tracy tái nhợt, cả cơ thể run lên. Cô thích cô Diệp, sùng bái cô Diệp, cô biết rõ tài hoa của cô Diệp, cô biết rõ cô Diệp vô cùng kiêu hãnh. Nhưng nhiều khi, chân tướng không còn quan trọng nữa.

Hậu trường dần vắng.

Tracy ngơ ngác nhìn lại, Sâm Minh Mỹ đã đổi một chiếc váy dài màu cam lệch vai, chiếc váy bó người, để hở nửa bộ ngực, những đường cong cơ thể nổi bật uyển chuyển trong chiếc váy đuôi cá dài kéo trên mặt đất, trên cổ là một chiếc vòng kim cương lấp lánh, Sâm Minh Mỹ tựa như một cô công chúa cao quý xinh đẹp, xung quanh tràn ngập ánh sáng. Đám người mẫu của Sâm Minh Mỹ bước qua Tracy. Trang phục trên cơ thể mỗi người mẫu đều hoàn toàn giống với những tác phẩm của Diệp Anh từ hình thức đến màu sắc, đến thứ tự xuất hiện, gần như hoàn toàn giống nhau. Sắc mặt Tracy trắng bệch, quên cả hô hấp, cô đứng sững tại chỗ, lặng lẽ nhìn Sâm Minh Mỹ ngẩng cao đầu dẫn đám người mẫu ra khỏi hậu trường, tiến về phía bục chữ T. Mãi đến khi bóng dáng đám người mẫu biến mất, Tracy mới tuyệt vọng, chậm chạp nhìn về phía Diệp Anh.

Nếu cô Diệp không thay đổi quyết định.

Cuộc thi đêm nay sẽ trở thành một tai họa.

Sau khi nhà thiết kế dự thi thứ tám biểu diễn xong, trên bục chữ T dài, ánh sáng tối dần, âm nhạc cũng chậm hơn. Lúc này, khán giả hai bên khán phòng cũng vô cùng hưng phấn, nhìn về phía cuối bục chữ T, ánh mắt họ mong chờ.

Cao trào của cuộc thi đêm nay sắp diễn ra.

Hai nhà thiết kế cuối cùng là Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh.

“A, Minh Mỹ đã lên sàn rồi!” Ngồi ở hàng ghế đầu, Phan Đình Đình ngửa cổ nhìn. Cô nhẹ nhàng nói nhưng không nhận được bất cứ sự phản hồi nào. Quay đầu nhìn Việt Xán, Phan Đình Đình cảm thấy cảm anh cứng lại, sắc mặt còn âm trầm hơn lúc trước, không hề có bất kỳ cảm giác trông ngóng vị hôn thê sắp lên sàn.

Bục chữ T dài.

Một chùm sáng trắng dài, người dẫn chương trình cầm microphone bước lên phía trước, giọng trầm ấm giới thiệu nhà thiết kế thứ chín Sâm Minh Mỹ. Từ chuyện bố cô – nhà thiết kế Sâm Lạc Lăng, từ chuyện cô tiếp tục kế thừa thương hiệu JUNGLE của nhà thiết kế Mạc Côn, từ bối cảnh danh tiếng ở nước ngoài của cô, đến những tác phẩm cô thiết kế nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt, những lời giới thiệu ngắn gọn mạnh mẽ của người dẫn chương trình vang lên trong tiếng nhạc cao trào!

“Bây giờ...”

“Chúng tôi xin giới thiệu...”

Trong ánh sáng trắng, người dẫn chương trình đưa tay về phía cuối bục chữ T, kéo dài âm thanh, giọng hùng hồn khiến cả khán phòng rung động:

“Cô – Sâm – Minh – Mỹ!”

Trên lối vào hành lang u tối của khán phòng.

Áo da đen, tóc ngắn như đàn ông, Thái Na không nhìn về phía bục chữ T, mà đôi mắt trong bóng tối lại âm trầm đảo qua đám đông bên dưới. Trên hàng ghế thứ nhất, vẻ mặt đại thiếu gia Việt Xán vẫn không hề thay đổi, cả người Phan Đình Đình dựa vào vai Việt Xán, nhìn như một đôi tình nhân.

Thái Na hừ lạnh.

Ánh mắt u ám lạnh lùng quét qua từng góc ngách, Thái Na không nhìn thấy vị hôn phu danh nghĩa của Diệp Anh, người đàn ông tàn tật ngồi trên xe lăn.

Âm nhạc nổi lên!

Bục chữ T trong nháy mắt tràn ngập ánh sáng.

Trước vô số camera, trong sự hưng phấn kỳ lạ của đám phóng viên, giữa biển ánh chớp máy ảnh, trên bục chữ T dài, trong tiết tấu âm nhạc và ánh sáng, người mẫu thứ nhất xuất hiện, người mẫu thứ hai xuất hiện...

“Ào ào...”

Tiếng vỗ tay và hoan hô nhiệt liệt vang lên, thậm chí âm thanh kia còn truyền tới cả hậu trường, vang động rung trời, bao phủ toàn bộ hậu trường tĩnh lặng. Cho dù trí tưởng tượng thấp kém cũng có thể đoán ra hiện trường hiện giờ náo động đến thế nào!

Hậu trường to lớn chỉ còn lại những sắc mặt trắng bệch.

Nghe thấy những tiếng vỗ tay dồn dập, George hằm hằm tức giận, mồm nhai cao su, “Phì” một cái, nhổ vào thùng rác! Đám người mẫu bất an nhìn nhau, họ đương nhiên biết chuyện gì đã xảy ra, đây là cục diện quỷ dị họ chưa từng gặp phải. Một cô người mẫu do dự bước ra, nói với Diệp Anh:

“Cô Diệp, trận này chúng tôi vẫn phải ra sao?”

“Đương nhiên.”

Diệp Anh vừa thay một đôi giày cao gót, vừa nói với họ: “Các cô là do tôi tỉ mỉ lựa chọn. Biết vì sao lại lựa chọn các cô không?”

Đám người mẫu không hiểu.

Đúng vậy, họ không phải là những người mẫu nổi nhất. Có thể được nhà thiết kế Diệp Anh nổi tiếng chọn lựa, họ thực sự đã rất vui sướng.

“Vì các cô không phải là những người mẫu non nớt, các cô đều đã lão làng, kinh nghiệm đầy mình. Tôi tin tưởng các cô có thể áp chế trận này, cho dù phía trước là màn trình diễn như khuôn đúc, dựa vào kinh nghiệm và sự điềm tĩnh của các cô cũng đủ để các cô làm tốt hơn họ!” Diệp Anh thản nhiên cười: “Tôi cũng tin, các cô rất hiểu, lần biểu diễn này sẽ được truyền thông lấy ra so sánh với màn biểu diễn lúc trước của Sâm Minh Mỹ. Muốn nổi danh, hay muốn thua người ta, các cô thông minh như vậy, không cần tôi nói nhiều.”

“Vâng, cô Diệp!”

Nhất thời tư thế của cả đám người mẫu đều thẳng tắp thư thái!

“Đi thôi, chúng ta lên sàn diễn.”

Đứng đầu nhóm người mẫu, Diệp Anh hít một hơi thật sâu, dẫn cả đám đi về phía sàn diễn, lúc đi qua gặp Tracy, Tracy chỉ biết ngẩn ngơ nhìn họ, mãi đến khi George kéo cô vào đứng cuối đội hình.

27. Chương 27 (end)

Bục chữ T hoa lệ lộng lẫy.

Từng chùm ánh sáng loang loáng trên dáng hình những người mẫu, tâm điểm của sự chú ý là những bộ quần áo trên cơ thể người mẫu. Hai bên thính phòng vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt! Đây là loạt thiết kế của Sâm Minh Mỹ, những tác phẩm quả thực mang đầy tính sáng tạo tưởng tượng đột phá, đầy sự bất ngờ! Cho dù trong ánh sáng mờ mờ cũng có thể nhận ra sự hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt các giám khảo, mà người xem cũng hoàn toàn kích động!

Tiếng vỗ tay vang vọng như dời núi lấp biển! Tiếng vỗ tay ấy cùng với sự kích động tựa như thủy triều ào tới cuộn cuộn!

Hào quang chiếu sáng trên bục chữ T, sự sôi sục của hiện trường, tất cả càng làm tăng thêm sự yên tĩnh, u ám ở hành lang đợi lên sân khấu. Đám người mẫu và Diệp Anh đang đợi màn trình diễn của Sâm Minh Mỹ kết thúc. Những nhân viên công vụ của cuộc thi nhìn thấy họ thì tựa như nhìn thấy quỷ, mắt mở to, khiếp sợ và hoảng hốt.

Trong bóng tối, một bóng hình tiến lại gần Diệp Anh, ngập tràn sự lạnh lẽo, âm u:

“Bảo bối, tâm tình hiện giờ thế nào?”

Lùi nửa bước, như thể bị rần liếm lấp qua, Diệp Anh lạnh lùng ghé tởm nhìn qua. Trong bóng tối, ánh mắt Thái Na âm trầm, tràn ngập ác ý, tựa như muốn từ tốn liếm lấp từng tắc từng phần cơ thể cô.

“Cút ngay!” Diệp Anh lạnh lùng nói. Nhếch miệng cười, Thái Na giơ tay, chậm chậm tiến sâu vào bóng tối, âm trầm nói: “Ok, bảo bối, cô bảo tôi cút, tôi sẽ cút, chỉ là cô ngàn vạn lần đừng hối hận.”

Tạ Phổ đẩy xe lăn của Việt Tuyên từ phòng nghỉ VIP ra ngoài nên Việt Tuyên có thể nhìn thấy cảnh này. Anh thấy Thái Na tựa như ác quỷ biến mất trong bóng tối, thấy ánh mắt Diệp Anh nhìn về phía anh. Việt Tuyên tùy ý để Tạ Phổ đẩy xe lăn, chậm chậm qua lối đợi của sân khấu, qua đám người mẫu, qua Diệp Anh. Trước khi đi qua Diệp Anh, Việt Tuyên thậm chí rất khách sáo gật đầu chào hỏi cô.

Sau đó.

Tạ Phổ tiếp tục đẩy Việt Tuyên đến khu vực phía sau bục chữ T.

Cả khán phòng tràn ngập tiếng vỗ tay như sấm!

Không khí của cuộc thi bị đẩy đến cao trào!

Khán giả kích động đứng dậy, tiếng vỗ tay và tiếng khen ngợi vang lên như khiến cả trần nhà cũng rung lên.

“Quá xuất sắc! Quá xuất sắc!” Cũng kích động đứng dậy như mọi người, trong tiếng ồn ào náo động, Phan Đình Đình hưng phấn nói với người bên cạnh! Lúc này Phan Đình Đình cũng cảm thấy xấu hổ vì đã nghi ngờ năng lực của Sâm Minh Mỹ, bất luận là Sâm Minh Mỹ có thể vượt qua Diệp Anh hay không, chí ít loạt thiết kế này cũng đã chứng minh năng lực của Sâm Minh Mỹ!

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trên bục chữ T hào quang chói lọi, bị đám người mẫu vây quanh, Sâm Minh Mỹ mặc một chiếc váy dài đuôi cá màu cam, lộng lẫy xinh đẹp bước lên! Trong nháy mắt, tiếng vỗ tay như sấm dậy! Đón nhận đóa hoa tươi từ khán giả, Sâm Minh Mỹ mỉm cười sáng lạn, nét mặt tỏa sáng, cô cầm hoa tươi, tay đặt giữa ngực, trong tiếng vang ủng hộ, cô lần lượt cúi đầu chào ban giám khảo và khán giả!

“Cảm ơn! Cảm ơn mọi người!”

Nhận chiếc microphone từ người dẫn chương trình, Sâm Minh Mỹ khó nén sự kích động trong lòng, hai mắt tuôn lệ, cảm động nói với các khách mời:

“Xin cho phép tôi được làm điều này. Ở đây có hai người bạn vẫn luôn giúp đỡ tôi, ủng hộ tôi, khiến tôi có thể kiên trì tiếp tục con đường thiết kế, xin để họ cùng tôi cảm nhận tiếng vỗ tay của mọi người!”

Tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt hơn.

Sâm Minh Mỹ đi về phía khu vực bên cạnh bục chữ T, cô đẩy chiếc xe lăn, dưới ánh sáng lung linh, người thanh niên trong chiếc xe lăn đẹp trai thanh nhã, ánh mắt anh an tĩnh, giống như biển hoa tường vi nở bừng dưới trời sao, ánh sáng ấy nhàn nhạt, lững lờ trong hương hoa, phảng phất thanh đạm.

Giây phút ấy.

Tiếng hô hấp trong khán phòng như ngưng đọng.

Việt Tuyên.

Lối chờ lên sân khấu tối mờ.

Nhìn Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ trên bục chữ T lộng lẫy lấp lánh, khuôn mặt Diệp Anh không có biểu hiện gì. Bên kia là tiếng vỗ tay ầm ầm, ngọn đèn quá sáng, thậm chí có chút tức mắt, cô hơi nhắm mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh bức họa kia, dưới đình nghỉ mát xinh đẹp tràn ngập tường vi trắng, những bông tường vi trắng nở rộ bên ngoài cửa sổ, cô gái nhỏ lấy cành cây vẽ lại một đóa tường vi trên mặt đất.

Ha ha. Lặng lẽ nhếch môi. Trong ánh sáng rực của bục chữ T, Diệp Anh nhìn thấy Sâm Minh Mỹ yêu kiều ngồi xỏm trước xe lăn của Việt Tuyên, chiếc váy dài đuôi cá uốn lượn sau người, đưa bó hồng trắng cho Việt Tuyên, Sâm Minh Mỹ ngẩn lệ, giọng nói vọng vào chiếc micro đầy run rẩy:

“Tuyên, xin hãy nhận lời cảm ơn của em.”

“Shit!”

George bên dưới hậu đài giễu cợt:

“Cảm ơn mà tặng hồng trắng? Chọn sai hoa rồi!”

Trên bục chữ T ngập tràn ánh sáng, Việt Tuyên ngồi trong xe lăn, đón nhận đóa hồng trắng, Sâm Minh Mỹ hạnh phúc đến mức gần như bật khóc trong tiếng hoan hô của đám đông. Sau khi lấy khăn tay chấm nước mắt nơi khóe mắt, Sâm Minh Mỹ đứng dậy, cầm microphone, nhìn xuống phía dưới đài:

“Còn một người bạn nữa, tôi cũng thật sự cảm kích vô cùng.” Một chùm sáng khác dừng lại ở vị trí của hàng ghế đầu tiên. Việt Xán vốn lặng lẽ bên cạnh Phan Đình Đình bỗng chốc bị chùm sáng chiếu tới. Dáng người thẳng tắp, cao lớn, ngũ quan rõ nét, Việt Xán trong ánh sáng càng tỏa ra hơi thở cuồng dã, khiến các khách mời nữ tim đập thình thịch.

“Xán!” Trên bục chữ T, bên trái là Việt Tuyên ngồi trên chiếc xe lăn, Sâm Minh Mỹ mỉm cười, thâm tình nhìn về phía Việt Xán, chìa tay phải hướng về phía anh, đợi anh đi tới nắm lấy tay cô!

Trong bóng tối của hành lang.

Khuôn mặt Diệp Anh không thay đổi nhìn tình cảnh lãng mạn trước mắt.

Phát hiện mình đã trở thành tâm điểm chú ý của hiện trường, Việt Xán nhú mày, như cười như không nhìn về phía Sâm Minh Mỹ. Sâm Minh Mỹ vẫn đưa tay về phía Việt Xán, nhưng Việt Xán vẫn không động đậy.

“Hừ.” Phan Đình Đình hừ một tiếng, đắc ý ngồi xích lại gần Việt Xán hơn, gương mặt quyền rũ dựa vào bờ vai Việt Xán. Hành động này khiến đám phóng viên nhất thời kích động, ánh sáng loang loáng chớp lên cùng những tiếng “tách tách tách” liên tiếp! Thấy tư thế nhàn rỗi của Việt Xán không hề phối hợp với mình, Sâm Minh Mỹ có chút xấu hổ, miễn cưỡng cười, lui lại vài bước trở lại bên cạnh Việt Tuyên, cầm microphone, tha thiết nói:

“Xán, cảm ơn anh, trong cuộc đời của em...”

Tại lối đợi lên sân khấu.

Ánh sáng trên bục chữ T khiến khu vực hậu trường càng trở nên u ám. George và đám người mẫu có chút mất kiên nhẫn, Diệp Anh hờ hững nhìn Việt Tuyên trong chùm ánh sáng trên bục chữ T không xa. Khuôn mặt trắng thanh nhã, Việt Tuyên ngồi trong chiếc xe lăn tựa như chẳng hề nhiễm bụi trần gian, cho dù vị hôn thê trước kia – Sâm Minh Mỹ đang bày tỏ tình cảm sâu đậm với người con trai khác, ngay cả bên dưới là vị hôn thê hiện tại sắp lên sân diễn, anh cũng vẫn điềm tĩnh, sắc mặt yên lặng như một chiếc hồ trong rừng sâu phẳng lặng.

Muốn bật cười lạnh lùng, Diệp Anh hít một hơi thật sâu, vật cứng sắc cạnh bấm chặt vào lòng bàn tay, một mùi máu tanh thoảng qua. Đêm nay là sân khấu của cô, cũng là chiến trường của cô. Từ khi quyết định tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, từ khi bước ra khỏi cánh cổng nhà giam, từ rất lâu trước kia, đây đã là chiến trường cô đợi chờ rất lâu.

Những tác phẩm dự thi này...

Là của cô.

Loạt thiết kế bị Sâm Minh Mỹ đánh cắp này...

Là của cô!

Lòng bàn tay ứa máu, viên kim cương đen cũng có mặt sắc bén, càng sắc lại càng khúc xạ ra nhiều ánh sáng, càng có thể tạo ra được nhiều ánh sao lấp lánh trong màn đêm. Trong nỗi đau đớn, Diệp Anh nhếch môi tự cười chính mình, vào thời khắc này mà cô vẫn có thể vì một người đàn ông mà phân tâm.

Tiếng vỗ tay lại vang lên!

Đầy Việt Tuyên đang ngồi trong chiếc xe lăn, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của hội trường, Sâm Minh Mỹ cuối cùng cũng lui về phía sau hậu trường. Một lúc sau, người dẫn chương trình mới bước lên bục chữ T dài.

“Đến Diệp Anh rồi.”

Trong hàng ghế đầu, Phan Đình Đình kích động ngồi thẳng người. Tuy những thiết kế của Sâm Minh Mỹ tài hoa hơn người, tràn đầy phấn khích, nhưng người cuối cùng lên sàn – Diệp Anh mới là người thực sự được chờ mong nhiều nhất đêm nay! Hơn nửa năm, Diệp Anh đã bộc lộ tài năng xuất thế giữa giới thời trang trong nước. Trong lễ trao giải Lawrence của Hollywood, cô đã khai hỏa phát súng đầu tiên, sau đó lại đưa ra loạt thiết kế thời trang ÔM, biến chúng trở thành một thời trang thịnh hành nhất trong năm.

“Những thiết kế vừa nãy của Minh Mỹ quá tuyệt sắc rồi, không biết Diệp Anh...”

Phan Đình Đình có chút lo lắng nói với Việt Xán bên cạnh. Đến ngày hôm nay, cô quả thực là fan trung thành của Diệp Anh. Diệp Anh đã khiến cô đứng vào hàng ngũ những nữ minh tinh thời thượng hàng đầu, những lời mời làm đại diện, quảng cáo, phim ảnh lần lượt kéo đến với cô. Đương nhiên cô hi vọng Diệp Anh sẽ giành thắng lợi đêm nay, nhưng loạt thiết kế vừa rồi của Sâm Minh Mỹ quả thực quá xuất sắc, khó mà vượt qua được.

Toàn bộ đám đông đều hướng về phía cuối bục chữ T. Nhóm giám khảo cũng đã nghe qua danh tiếng mới nổi của Diệp Anh ở khu vực Trung Quốc, họ trao đổi với nhau vài câu, ánh mắt cũng hướng về phía cuối bục chữ T!

“... Bây giờ, chúng ta cùng chào đón những tác phẩm thiết kế của cô Diệp Anh!” Theo lời giới thiệu của người dẫn chương trình, ánh sáng giảm bớt, sau đó, một giây, hai giây, ba giây, “Pằng” – một chùm sáng chiếu thẳng đến cuối bục chữ T – mờ ảo như mộng. Khói trắng tản nhẹ. Bục chữ T không một bóng người, lặng lẽ, âm nhạc vang lên, tiết tấu êm ái nhẹ nhàng, phảng phất như trong giấc mộng của một thiếu nữ, đầy lãng mạn, đầy vui vẻ. Cuối bục chữ T xuất hiện cô người mẫu đầu tiên, tóc dài rũ xuống bên hông, khuôn mặt trắng sáng, bộ trang phục liền thân tơ tằm trắng, cổ áo tròn trắng kiểu Peter Pan, thắt lưng cao, rất hợp với phần chân trên rộng dưới chặt.

Âm nhạc tựa như vang lên trong biển tường vi trắng dưới ánh trăng, những hạt ngọc trai lấp lánh, mạnh mẽ đong đưa. Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng mê đắm, ánh sáng trắng như tuyết, người mẫu tựa như cô bé Alice ở xứ sở thần tiên làm say lòng người.

Mỗi người trong thính phòng đều nhìn ngấm đến ngây người.

Mà người mẫu thứ nhất mới trình diễn được một nửa, âm nhạc bỗng thay đổi thảm thiết!

Từng chùm ánh sáng bắn lên!

Những chùm ánh sáng đỏ hồng khiến đám khói mờ màng tựa như khói đỏ lừng lờ khắp nơi! Sự lãng mạn bỗng biến thành cơn tuyệt vọng, tiết tấu nhạc khẩn trương sắc bén, người mẫu thứ hai xuất hiện trên bục chữ T với một bộ liền thân đỏ sẫm, chất liệu gỗ của sợi dây càng tăng thêm tính lạnh lẽo.

Tựa như nhuộm máu.

Màu đỏ sậm thê lương, phảng phất như đóa tường vi màu máu vùng vẫy trong cơn ác mộng, đẹp đến mức khiến người khác run sợ.

Ánh sáng đỏ tràn xuống dưới đài.

Ở hàng ghế thứ nhất, đáy mắt Việt Xán u ám. Nhiều năm trước, cánh tay của cô gái kia dưới tán ô đen trắng nhợt đến mức thảm thương. Trong ngõ nhỏ đêm sâu, cô gái hờ hững bị anh dồn ép vào bức tường ẩm ướt, cô đùa cợt kéo cổ áo anh, để lại trên người anh bao nhiêu dấu hôn.

Tiếng nhạc hỗn độn khiến lòng người khó chịu dần trầm thấp, ánh đèn đỏ hồng càng lúc càng mờ dần, sân khấu gần như tối đen lại, ngay lúc ánh mắt khán giả gần như không nhìn thấy gì...

Ánh sáng mạnh mẽ bắn lên!

Từng chùm sáng biến bức chữ T trắng trở nên lộng lẫy rực rỡ!

Tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ.

Lại một người mẫu nữa xuất hiện, vẫn dung mạo trắng muốt lạnh lùng như cũ. Trên cơ thể người mẫu là một bộ liên thân tây trang màu đen, đầy khí chất cao ngạo, lạnh lùng, mạnh mẽ, kiên cường. Trong ánh sáng rực rỡ, tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ, cô gái đẹp đến mức lay động người khác, nhưng lại lãnh đạm xa cách ngàn dặm, tựa như không thể tới gần.

Dưới sân khấu, George không nhịn được nhìn về phía Diệp Anh đứng cạnh cũng đang lãnh đạm như vậy.

Tiếp theo.

Người mẫu thứ tư, thứ năm, thứ sáu lần lượt bước lên bức chữ T, trang phục của họ đều là đồ liên thân màu đen, cộng thêm những hạt trân châu rực rỡ xa hoa, những dây tua rua vàng lấp lánh, phối cùng chất liệu vải gấm, các dáng quần áo, tư thế khác nhau, ánh sáng lung linh khiến họ đẹp đến yêu kiều, đẹp đến mức không thể chối từ, như thể họ đã lãng quên rất nhiều điều, như thể họ đã đạt được hạnh phúc.

Dưới sân khấu, trái tim Phan Đình Đình co thắt, không hiểu sao hốc mắt ửng đỏ. Mà trong không khí sắc đen chủ đạo này, trong tiếng nhạc bổng bật ra những đoạn tim đập thành thịch. Giống như sắc màu mùa xuân bật ra! Người mẫu thứ bảy bước lên bức chữ T với một bộ quần áo liên thân lụa mỏng mềm mại, màu xanh lục chủ đạo, trên tay vẽ từng quả chanh màu vàng tươi mát, thanh sạch. Người mẫu đi đến đâu, cả không gian như bỗng bành mùi vị chua ngọt. Tựa như tình yêu. Tình yêu cũng như hương vị chua ngọt của quả chanh vàng tươi mát.

Nối tiếp là màu hồng phấn. Trên bộ liên thân voan mỏng hồng phấn của người mẫu thứ tám là hàng ngàn đóa hoa màu hồng nhạt bùng nổ, bút pháp thủy mặc hiện lên những đóa hoa bung nở với sự hòa quyện của màu xanh biếc, màu vàng nhạt, tím nhạt, cam nhạt, tựa như vào thời khắc yêu đương ấy – trong lòng đã bùng nổ ra hàng ngàn hàng vạn đóa hoa.

Nắm chặt lòng bàn tay, Diệp Anh nhắm mắt, trên sân khấu càng sáng thì bên dưới lại càng tối. Đó là một đêm ngập tràn hương hoa, cô mở cửa sổ sát đất, Việt Tuyên nằm phía sau đã lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt anh trong giấc ngủ tĩnh lặng lãnh đạm. Đêm đó, cô cầm lấy bút phác họa trên giấy, trong lòng vốn muốn vẽ ra một bộ quần áo liên thân màu đen như một bộ khôi giáp.

Nhưng chiếc bút trong tay lại dịu dàng mềm mại.

Cô đã vẽ ra từng quả chanh chua ngọt thanh mát.

Cô đã vẽ ra từng đóa hoa tươi nở rộ sáng lạn.

Đêm ấy, trong khi anh lặng lẽ trong giấc ngủ, bên ngoài là màn đêm đen nhánh, thì trong lòng cô lại là một cánh đồng hoa nở rộ xuân sắc.

Giống như chiếc đĩa nhạc lạc nhịp quay trở lại nơi xuất phát, Phan Đình Đình chưa kịp từ nơi rung động mềm mại định thần lại thì tiết tấu âm nhạc đã quay trở về nhịp điệu trầm thấp. Người mẫu thứ chín bước trên bức chữ T, bộ liên thân voan mỏng đen như ẩn như hiện, đầy tính gợi cảm, nhưng cảm giác rung động của tình yêu lại hoàn toàn biến mất, như thể sự xinh đẹp và hấp dẫn mà cô không thềm để ý lại chính là vũ khí của cô.

Âm nhạc được đẩy lên cao nhất! Ánh sáng rực rỡ sáng chói, người mẫu cuối cùng như nữ vương bước lên! Như tơ lụa sáng bóng, lại tựa như chất len phẳng phiu, màu đen giống như màn đêm đen nhánh, chiếc áo dạ đen trên cơ thể người mẫu với đuôi áo tha thướt kéo dài khoảng hai mét, kim cương gắn trên áo như

vô số ánh sao lấp lánh mộng ảo trong màn đêm, tay người mẫu nắm quyền trượng, đầu đội mũ nguyệt quế, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đen, chỉ để lộ ra một đôi môi đỏ mọng tươi đẹp!

Dưới ánh sáng rực rỡ.

Hình dáng xinh đẹp.

Quả thực khiến người khác run rẩy.

Đám đông gần như ngạt thở.

Ở hàng ghế thứ nhất, cầm Việt Xán mím chặt lại, hai mắt đăm đăm nhìn bức chữ T. Trong bóng tối không xa, Sâm Minh Mỹ đang đẩy Việt Tuyên ngồi trong xe lăn. Trong lúc nhìn qua những tác phẩm Diệp Anh tham dự cuộc thi, thời gian tưởng như rất ngắn nhưng lại quá dài, sắc mặt Sâm Minh Mỹ biến hóa mấy lần.

Các người mẫu rời sân khấu. Sau đó, ánh đèn một lần nữa bật lên, trong vòng vây của đám người mẫu, Diệp Anh bước lên. Cô mặc một bộ liên thân giống như loạt thiết kế vừa nãy, mái tóc buông xõa như thác nước, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước, đôi môi tô son bóng, giống như một con chim bồng tinh bay ra từ trong màn đêm, kiêu ngạo liếc nhìn thế gian, tựa như nữ vương bất bại. Trên bức chữ T muôn ngàn ánh sáng, trong vòng vây của đám người mẫu, Diệp Anh thản nhiên mỉm cười, cúi chào khán giả trong thánh phòng.

Nhưng...

Đón chờ cô lại là một khoảng yên tĩnh.

Sự yên tĩnh chết lặng.

Lặng như tờ.

Mọi người đều không thể tin vào mắt mình! Họ đã nhìn thấy gì? Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh, loạt thiết kế của hai nhà thiết kế này lại giống nhau gần như hoàn toàn? Một bộ trắng, ba bộ màu sắc rực rỡ, sáu bộ đen, toàn bộ đều là kiểu liên thân! Khi những thiết kế của Sâm Minh Mỹ xuất hiện, những thiết kế thiên tài tuyệt diệu khiến mọi người khuyh đảo, nhưng đến lượt Diệp Anh lại là một loạt những thiết kế giống y hệt. Điều này có nghĩa là...

Sao chép.

Giữa hai nhà thiết kế này, nhất định có một người đã sao chép tác phẩm của người kia.

Sau một hồi tĩnh lặng, cả khán phòng không nín nhịn nổi sự yên lặng, tiếng bàn luận càng lúc càng to! Ban giám khảo cũng chỉ biết ngạc nhiên ngây người, sự tương tự hoặc phụ họa thiết kế trong giới thời trang không phải chưa thấy, nhưng trường hợp này, sự sao chép trắng trợn không hề che giấu lại là trường hợp chưa từng gặp trước đây!

Hừ. Trong góc tối, nhìn thấy Diệp Anh trên bức chữ T không hề được vỗ tay hưởng ứng, Sâm Minh Mỹ cười lạnh. Cô lương thiện. Cô đã cho Diệp Anh cơ hội. Nếu đám người mẫu không tới kịp, nếu Diệp Anh từ bỏ cuộc thi đêm nay, như thế thứ mất đi cũng chỉ là thắng lợi của cuộc thi cao cấp thời trang châu Á mà thôi. Đáng tiếc, Diệp Anh quá tham lam, đã tự mình hủy diệt bản thân. Cô đã sớm an bài tất cả. Lâm vào vụ tai tiếng sao chép này, cô sẽ khiến Diệp Anh không cách nào cự mình nữa!

“Bốp!”

“Bốp!”

Giữa tiếng bàn luận ồn ào, ở hàng ghế thứ nhất, nhìn Diệp Anh trên bức chữ T, Việt Xán đứng dậy giờ hai tay lên vỗ. Phan Đình Đình liếc nhìn Việt Xán, rồi cô cũng yêu kiều mỉm cười đứng dậy vỗ tay!

Vì thế, trong khán phòng cũng dần có tiếng vỗ tay. So với tiếng vỗ tay như thủy triều khi nãy của Sâm Minh Mỹ, những tiếng vỗ tay ít ỏi này quả thực rất đáng thương. Tracy đứng ở khu vực phía sau bức chữ T, sắc mặt trắng bệch, mà George tức giận đến mức bật ra những lời chửi thề.

Trong bóng đêm, Việt Tuyên trên xe lăn nhìn về phía Diệp Anh đang đứng giữa ánh hào quang.

Đám phóng viên tụ tập thành đám, họ vừa rồi đã truyền tin tức về scandal này của cuộc thi thời trang cao cấp châu Á. Lúc này, những tác phẩm của Diệp Anh đã trình diễn xong, họ cũng đã tranh thủ từng giây từng phút truyền bá từng hình ảnh, bản thảo của sự kiện này lên các trang mạng!

Scandal sao chép kinh thiên động địa của hai nhà thiết kế nữ xinh đẹp!

“Tích tích tích”.

“Tích tích tích”.

“Tích tích tích”.

“Tích tích tích”.

Điện thoại của tất cả mọi người trong khán phòng dường như cùng đồng thời báo hiệu có tin nhắn mới, ai nấy đều cúi đầu nhìn, các đài truyền thông đều ùn ùn đưa tin sự việc sao chép giữa Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh!

“Tôi tuyên bố...”

Trên bục chữ T ngập tràn ánh sáng.

Xung quanh là đám người mẫu bao vây, Diệp Anh cầm microphone, âm thanh lạnh lùng nhìn khắp khán phòng, những người đang cúi đầu đọc tin tức trên điện thoại đều không tự chủ ngẩng đầu lên. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng lại ở một góc tối, khóe môi hơi nhếch lên, Diệp Anh thản nhiên nói:

“... Tôi tuyên bố, đối với hành vi sao chép của cô Sâm Minh Mỹ, xâm phạm những tác phẩm thiết kế của tôi, tôi đã thông báo cho luật sư xử lý, theo đó luật sư của tôi sẽ chính thức phát công văn gửi tới cô Sâm Minh Mỹ.”

Nhìn Sâm Minh Mỹ đột nhiên mở trừng hai mắt trong bóng tối!

Diệp Anh trên bục chữ T thản nhiên mỉm cười.

Được lắm, Sâm Minh Mỹ, lần này quyết thắng bại hoàn toàn đi.

– Hết quyển 2 Tường vi đêm đầu tiên –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-vi-dem-dau-tien-tap-2>